

บทนำ

กระจกเงาบานใหญ่กินพื้นที่ผนังด้านหนึ่งไปเกือบทั้งด้าน ถัดจากกระจกเงานั้นออกมาราวห้าเมตรมีโต๊ะออกแบบเสื้อผ้าขนาดใหญ่ซึ่งเต็มไปด้วยกองผ้า แบบผ้า หมอนปักเข็มหมุด สายวัดตัว หลอดด้าย และสิ่งอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับอีกหลายอย่างจนทำให้พื้นที่บนโต๊ะและใต้โต๊ะแลดูรุงรัง ห้องกว้างๆ ก็ดูไม่มีระเบียบไปด้วย แน่หนอนว่า จะต้องมีการเย็บผ้าขนาดใหญ่และขนาดกะทัดรัดรุ่นทันสมัยตั้งอยู่ในห้องนี้ เสียงจักรเย็บผ้าดังครืดๆ อีกสองสามครั้งก่อนที่เจ้าของห้องจะสะดุ้งสุดที่เพิ่งทำเสร็จพาดกับเก้าอี้ไม้ตัวหนึ่งเพราะมีสิ่งที่น่าสนใจยิ่งกว่า

“เอาน่า แก คราวนี้ฉันอยากให้แกลองเป็นแบบให้จริงๆ นะ แกก็รู้ ไม่มีใครใส่ชุดฉันแล้วสวยเท่าแกเลย... นะ พูดจริงๆ ยังมาทำซ้ำอีก”

รศิกายกแขนทำเอวมองหน้าสาวสวยที่ยืนถือเดรสชุดหนึ่งของเธออยู่หน้ากระจก

“แกก็พูดเสียเวอร์”

“โอ๊ย ไม่เชื่อก็ลองถามพี่พอร์ชดูสิ เดี่ยวแกลองชุดนี้ก่อน ฉันจะเรียกพี่พอร์ชขึ้นมาให้คะแนน” ดีไซเนอร์สาวสาวทำเข้ามาใกล้กับเพื่อนร่างระหงผิวขาวนวล ดูเถอะ... มัสลินเป็นแบบเสื้อที่ดีจริงๆ ในสายตาของเธอแล้ว เพื่อนรักสูงยาวเข้าดี ไม่ผอมบางเป็นกึ่งแห้ง

ดวงหน้าพริ้มเพราะไม่สวยเกร๋หรือประหลาดอย่างที่เห็นกันจนเบื่อ กระทั่งตอนนี้แค่แต่งตัวธรรมดาอย่างเสื้อยืดพอดีตัวกับกางเกงยีนเວວຕໍ່າ มัสลินก็ยังสะดุดตาคนมองเอาமாகๆ

“เดี๋ยวแกลไปลองชุดนะ แล้วเดินออกมาให้ฉันดูหน่อย เรื่องแบบค่อยว่ากันอีกทีก็ได้ อันนี้รองเท้า เอาให้ครบ” รสิกาบอกพลางเดินกลับมาหยิบรองเท้าส้นเข็มสีดำให้เพื่อน

มัสลินรับเอารองเท้าสูงราวสามนิ้วมาถือไว้ เธอพยักหน้าให้อีกฝ่ายก่อนจะเดินเข้าไปอีกห้องที่มีประตูเชื่อมติดกัน

ไม่นานนักเสียงโทรศัพท์เคลื่อนที่ ก็ดังเข้ามาจากด้านนอกตามด้วยเสียงว่าเร่งสติสของเจ้าของโทรศัพท์ที่ล่อยแหว่งห่างออกไปเรื่อยๆ

ร่างระหงก้มลงสอดเท้าใส่รองเท้าส้นเรียวแหลมอย่างระมัดระวังค่อยๆ สวมชุดแล็กผ้าฝ้ายสีดำจากปลายเท้า ก่อนที่จะยึดตัวขึ้นยืนเสื้อผ้าชุดเดิมถูกกองทิ้งไว้บนพื้น หญิงสาวดึงชุดใหม่ให้เข้าที่เข้าทางจากนั้นก็เดินกลับออกมาที่หน้ากระจกเงาบานใหญ่

มัสลินหลบตามองชุดแล็กผ้าฝ้ายสีดำเล่นลายจางๆ ด้วยช่องซีทรูชายกระโปรงสั้นคลุมสะโพกลงมาเพียงแคศึบเดียว คอเสื้อรูปตัววีผ่าลงลึกจนเผยร่องอก หญิงสาวได้มือเบาๆ สัมผัสผิวผ้านุ่มใส่สบาย และในเวลาต่อมาเมื่อเธอดึงสายตากลับขึ้นมาที่กระจกอีกครั้ง ก็ถึงกับชะงักเมื่อเห็นใครบางคนยืนมองเธออยู่เบื้องหลังราวกับกำลังตกตะลึง

เขาประสานสายตากับเธอในกระจกเงา ร่างสูงใหญ่ยืนนิ่ง มัสลินไม่เคยเห็นใครมีแววตาแกร่งกล้าเท่านี้มาก่อน ใบหน้าคมดุของเขาเรียบเฉยไร้รอยยิ้ม จนเมื่อเธอรู้สึกตัวว่ากำลังกลั่นหายใจจึงขยับตัวเล็กน้อยและตอนนั้นเองที่คนแปลกหน้าปราดตรงเข้ามาถึงตัวเธออย่างสง่างามและรวดเร็ว ผ้ามือร้อนผ่าวของเขาจับรอบต้นแขนเปลือยเปล่าของเธออย่างถื่อวิสาสะ

ต่างฝ่ายต่างชะงักกันไปอีกครั้ง ก่อนที่มือหยาบจะดึงชิปหลังของ

ชุดงาที่ที่ยังค้างคาให้เข้าที่ ซ้อนนิ้วอุ้งระอุของเขาปิดโดนผิวนวลนุ่มของเธอ
ลมหายใจอ่อนๆ รินรดป่าซอระอาตออย่างช่วยไม่ได้

‘นางฟ้าตกสวรรค์’ ธรรมชาติเพิ่งเข้าใจคำเปรียบเปรยเช่นนั้น ใช่ว่า... เธอ
น่าจะเป็นนางฟ้า ผู้หญิงในชุดแล็กบางเบาเบี่ยงหน้าเขาช่างยั่วยวนและ
ดูดกระซางความมีสติสตั้งจากบุคคลอื่นเช่นเขาไปจนแทบหมดสิ้น

ที่สำคัญ... เธอไม่หลบตาเขา ไม่มีที่ท่าหวาดกลัว แม้ว่าเขาจะรับรู้
ถึงความชะงักงันของเธอในเสี้ยววินาทีแรกๆ ก็ตามที

ชายหนุ่มลากมือซ้อนเส้นผมยาวสลวยสีดำขลับของเธอให้ป้ายไป
ที่ไหล่มันข้างหนึ่งอย่างแผ่วเบา เกือบจะจดริมฝีปากลงบนบ่าเล็กๆ แล้ว
หากไม่ได้ยินเสียงเจ้าของฝีเท้าจากนอกห้อง

“อ้าว มาอยู่นี่เอง” รสิกาโผล่มายืนอยู่ใกล้ๆ ประตูห้อง ในมือถือ
โทรศัพท์ที่อยู่ด้วย แล้วหรีตตามองหนุ่มสาวที่เบี่ยงตัวออกห่างจากกัน

“เข้าผิดห้องแล้วเฮีย” รสิการีบเดินเข้ามาดึงแขนเพื่อนสาวมาใกล้
ตัวและกันออกห่างจากเพื่อนของพี่ชาย “มีอะไรรีบเล่าแก”

“ถามอย่างนี้ไม่ตอโย้อีเสื้อมันไปเลยละ” ภาวัชเดินตามเข้ามา
สมทบในห้องทำงานของน้องสาวด้วยอีกคน และทำหน้าขำๆ เมื่อได้ยิน
คำถามเด็ด

“ก็เพื่อนพี่พอร์ชเดินสู่มสู่มห่าเข้ามาในนี้ทำไมละ เขตนี้ผู้ชาย
ห้ามเข้า” รสิกาหันไปเถียงพี่ชายตัวดี เธอสนิทกับพี่ชายมาก และก็รู้จัก
มักคุ้นกับกลุ่มเพื่อนสนิทของพี่ชายด้วย อย่างน้อยๆ ก็พอรู้ละว่าใครเป็น
ยังไง

“มันก็คงเดินเรื่อยเปื่อยมาตามทางละมั้ง ทำเป็นพูดนะยายรส
พี่เห็นแผนแกก็เข้าออกห้องนี้ออกบ่อย ไหนจะแก๊งเพื่อนสาว...”

“นั่นมันคนละเคสกันคะ” คุณหนูของบ้านเถียง

“จะไม่แนะนำให้พี่รู้จักกับเพื่อนเราหน่อยเหรอ”

ธรรคกล่าวขึ้นมาเรียบๆ ทำเอารสิกาขมวดคิ้วยุ่ง ปกติเขาจะ

ไม่เป็นฝ่ายอยากรู้จักกับใครก่อนหรอกนะ แต่เมื่อหญิงสาวหันมาเห็นเพื่อนที่อยู่ในชุดวามหวมสุดเซ็กซี่ อาย่ว่าแต่พรรคเลย เป็นใครก็คงอยากจะรู้จักกับมัสดลิน

“ลิน นี่เพื่อนพี่เองนะ ชื่อธรรศ” ภาวัชแนะนำเพื่อนสนิทงายๆ ตอนที่เขาพบกับมัสดลินใหม่ๆ ก็เคยตกอยู่ในห้วงอาการนี้เหมือนกัน นั่นแหละ มันนานมาแล้ว เดี่ยวนี้มัสดลินก็เหมือนน้องสาวคนหนึ่งของเขา

“จั้นเฮีย นี่มัสดลิน เพื่อนรศ” รศิกาจับตัวเพื่อนซึ่งยกมือไหว้อีกฝ่ายอย่างสุภาพ

“ไป ยายรศ ลงไปกินข้าวกัน” ภาวัชเหล่มองท่าทีของคนทั้งสอง ก่อนจะกระแอมไอขึ้น

“เดี๋ยวก่อน ลินมันยังไม่ได้เปลี่ยนชุดเลย” จะว่าไปเธอก็ยังไม่ได้ดูมัสดลินให้เต็มตาเลยว่าใส่ชุดที่เธอออกแบบแล้วขึ้นมากแค่ไหน แต่เท่าที่กวาดสายตามองแวบเดียวก็เป็นปลื้มแล้ว

“ก็ให้ลินเปลี่ยนชุดสิ ส่วนเราลงมาช่วยพี่เตรียมกับข้าว วันนี้ป้าศรีกับป้าไม่อยู่ ก็รู้นี้”

“พี่พอร์ชกับเฮียรีบลงไปก่อนเหอะ” หญิงสาวรุ่นหลังพี่ชายกับเพื่อนพี่ชายเบาๆ

ภาวัชหัวเราะหึๆ หันไปมองหน้าหนึ่งของเพื่อน สีหน้าของเขาคงจะติดล้อเลียนอยู่พอตัว

“ไปๆ สาวๆ ต้องการความเป็นส่วนตัว”

ธรรศสบตากับมัสดลินอีกครั้งหนึ่งโดยบังเอิญ ต่างฝ่ายต่างไม่พูดอะไร แทบไม่มีบทสนทนาระหว่างเขากับเธอ

ชายหนุ่มเดินออกมาจากห้องนั้นอย่างแน่ใจในเจตนาของตัวเองอย่างชัดเจน เขาไม่มีทางที่จะปล่อยให้เธอหลุดมือไป ไม่มีทางจนกว่าเขาจะพอใจ

ความกว้างขายอยู่ในหน่วยตารางนิ้วน้ำตาลเข้มจัดรวมกับจะตอบรับ
ความท้าทายครั้งใหม่

นาฬิกาปลุกแผดเสียงแสบแก้วหูดังลั่น หญิงสาวในชุดนอน ยับๆ พลิกกายกลางเตียงกว้างพร้อมกับดึงผ้าห่มหนานุ่มขึ้นมาคลุมถึง ศีรษะ แต่เสียงปลุกนั้นแผดรบกวนเข้าไปถึงในฝัน คนนอนจำใจปรือตา ขึ้นมา จ้วเจียความหอนาฬิกากลมๆ บนหัวเตียง ทว่านาฬิกาปลุกทรง โบราณในมือกลับเงียบเชียบ เธอโยนนาฬิกาทิ้งบนพื้นที่ว่างนุ่มๆ ที่ยัง เหลือ กลอกตามองเพดาน จากนั้นจึงเอื้อมสุดปลายแขนไปหยิบโทรศัพท์ เคลื่อนที่ ซึ่งวางอยู่บนโต๊ะคอมไฟเดี่ยๆ

“ฮัลโหล” มัสลินนอนคิดว่าหน้าแบบหมอน เอ่ยรับสายทั้งที่ หลับตาลงอีก พุดเสียงอู้อี้ขึ้นจุกจิกๆ ตามประสาคนที่เพิ่งตื่นนอน

“มัสลิน”

บรรยากาศจากคนทางปลายสายเหมือนกับอยู่ที่ไหนสักแห่งที่มี เสียงอะไรสักอย่างทะยานแหวกฟ้าดังกระหึ่ม

“ยังไม่ตื่นอีกหรือ” บุคคลไม่ทราบชื่อทักด้วยเสียงทุ้มต่ำเจือด้วย อากาเรียวเราะในลำคอ

มัสลินเงี่ยหูฟังเสียงนั้น คล้ายกับเครื่องบิน ...เครื่องบินขึ้นนั่นหรือ ใครกำลังพูดอยู่ หญิงสาวยกศีรษะขึ้นจากหมอนเร็วๆ ลืมตามอง หมายเลขโทรศัพท์แปลกตาที่โชว์หราอยู่บนหน้าบัดมี้อถือ

“เจ้าหญิงนิทรา...ตื่นได้แล้ว”

เธอค่อยๆ ผุดตัวลุกขึ้นนั่งขัดสมาธิ ความเขื่องซึ่มยังหลงเหลืออยู่ เธอจึงตกอยู่ในภาวะคล้ายกับคนกึ่งหลับกึ่งตื่นอยู่ดี

“ยังอยู่รีเปล่า” เสียงทุ้มๆ ดังมาให้ได้ยินอีกครั้ง เพราะคนรับโทรศัพท์เจียบไปอึดใจ อีกฝ่ายเลยตั้งคำถาม

ถ้าเป็นพวกโรคจิตสู่มเบอร์โทร. มา แล้วทำไมเขาถึงเรียกชื่อเธอ ชัดถ้อยชัดคำอย่างนั้น หญิงสาวเผลอขบริมฝีปากเบาๆ ยามเมื่อครุ่นคิด เสียงของเขา...

“คุณธรรค”

ความรู้สึกบางอย่างไหลวาบทั่วร่างหลังเศษเสี้ยวสัญชาตญาณ ให้คำตอบ เธอไม่น่าจะจดจำเขาได้อย่างแม่นยำเลย มัสลินลูบผมยุ่งๆ ที่เคลียหน้าผาก

“อืม เก่งนี้ ดีใจที่คุณจำได้นะ”

ชายหนุ่มตอบกลับมากอย่างอารมณ์ดี ดูเหมือนจะไม่รู้สึกผิดเลย ด้วยซ้ำที่โทรศัพท์มารบกวนคนอื่น ซึ่งไม่ได้ให้เบอร์โทรศัพท์ไป

“มีธุระอะไรกับฉันรีเปล่าคะ”

“ตอนนั้นผมอยู่ที่สนามบินเชียงใหม่”

แล้วไง หญิงสาวได้ยินเสียงตัวเองแค่ลำพัง อยู่ที่สนามบิน...มีน่าละ ได้ยินเสียงเครื่องบิน

“ผมไม่คุ้นกับที่นี่ อยากให้คุณช่วย”

“ช่วย!”

“มารับผมที่สนามบินได้ไหม” ธรรคกล่าวคำขอได้อย่างไม่เขินอาย มัสลินอึ้งไม่น้อยที่เขากล้าปลุกเธอและขอให้เธอไปรับที่สนามบิน ทั้งๆ ที่ไม่สนิทกัน

หญิงสาวนึกถึงภಾವัชและรลิกา เป็นไปได้หรือที่คนหนึ่งคนใดจะ บอกเบอร์โทรศัพท์เคลื่อนที่ของเธอให้ธรรครู้ ทั้งๆ ที่สองพี่น้องไม่เคยทำ

แบบนี้มาก่อน

ช่างเถอะ ไม่ว่าจะยังไง...ผู้ชายคนนี้ได้เบอร์โทร. ของเธอไปแล้ว

“ในเมื่อคุณมีความสามารถที่จะขึ้นเครื่องบินมาถึงเชียงใหม่ คุณก็ควรจะดิ้นรนหาทางไปถึงที่พักของตัวเองได้นะคะ”

ชายหนุ่มฟังเธอพูดจบก็หัวเราะอย่างน่าฟังและไม่คิดจะถือสาหาความ

“ก็ถูก จริงอย่างที่คุณพูด”

ธรรตเจียบลงชั่วคราวก่อนจะกล่าวประโยคที่บ่งบอกความมั่นใจในตัวเองเต็มที่

“นอกจากจะดิ้นรนไปถึงที่พักของตัวเองได้ ผมอาจจะดิ้นรนไปที่คอนโดฯ ของคุณได้ด้วย”

“แต่ถ้าฉันไม่ยอมให้คุณขึ้นมา คุณก็ขึ้นมาถึงบนห้องของฉันไม่ได้” หญิงสาวหักล้างคำพูดของอีกฝ่ายได้อย่างง่ายดายและมั่นใจเช่นกัน

“ก็ต้องคอยดูกันไปว่าผมจะทำได้สำเร็จรึเปล่า”

มีสลินกดตัดสาย ไมโครฟังสาส์นทำรบ แม้จะหงุดหงิดใจอยู่บ้าง แต่เธอก็นึกว่าเขาอยู่ดี คนอะไรจู้จี้ผู้หญิงด้วยวิธีนี้ ไม่พูดพร่ำทำเพลงเลย เธอกับเขาเพิ่งจะเจอกันแค่ครั้งเดียวก็คือวันที่เธอไปบ้านรสิกาที่กรุงเทพฯ เมื่อหลายเดือนก่อน

“ชื่อเล่นเสีย แล้วก็ร้ายสมนึกเนมเอามากๆ เลยนะแก ระวังจะโดนตะปบเข้าล่ะ”

ร่างระหงผลลงจากเตียง ถอดชุดนอนออกระหว่างเดินไปเข้าห้องน้ำ เวลานั้นนาฬิกาติดผนังบอกว่าตอนนี้ล่วงเข้าเที่ยงเศษแล้ว หญิงสาวสลัดความคิดทุกอย่างออกไปจนหมด ปล่อยให้เรื่องงานเข้ามาแทนที่

ทันทีที่มัสลินเปิดประตูห้องพัสดุโลกภายนอกก็พบกับ
ปรากฏการณ์แปลกประหลาดที่จัดเป็นแบบช้อ แนวนอน แนวตั้ง ใสแจ่ม
ใสตระกัว หรือแม้กระทั่งใส่กล่องวางรวมกันอยู่แทบเท้า บริเวณพรมทาง
เดินหน้าบานประตูไม้สีขาวไม่เหลือช่องว่างใดให้แทรกตัวออกไปเลย

ดวงตาหญิงสาววาวเป็นประกาย มัสลินก้มลงหยิบกุหลาบสีแดง
ก้านยาวช่อใหญ่ขึ้นมา และเปิดการ์ดสีครีมแผ่นเล็กๆ ออกอ่าน

*‘คุณรู้ว่าใครส่งมาให้
หวังว่าคงชอบ’*

มัสลินชะโงกหน้ามองซ้ายมองขวา บนทางเดินมีแค่เพียงความ
ว่างเปล่า หญิงสาวโน้มลงสูดดมกลิ่นหอมอ่อนๆ จากกุหลาบสด หยด
น้ำหยดเล็กๆ ยังแตะบนก้นเนียนสีเข้ม เธอมองบรรดากุหลาบทั้งหลาย
อย่างซึ่งใจก่อนจะทยอยหยิบเข้าไปเก็บไว้ในห้องจนหมด ช่อแรกจัดใส
แจ่มขนาดใหญ่อัดแน่นไว้บนโต๊ะกระจกเล็กๆ ริมโต๊ะทำงาน ส่วนที่
เหลือแช่ปลายก้านไว้เต็มอ่างอาบน้ำในห้องน้ำ

เมื่อนั่งลงประจำเก้าอี้บุเบาะอย่างดีหน้าโต๊ะทำงาน ดวงตาหวาน
ซึ้งก็มองไปทางแจ่มแก้วใสกับกุหลาบแดงนับสิบๆ ดอก

เขาไม่ใช่คนแรกที่ส่งดอกไม้ให้เธอ

ดวงหน้าเกลี้ยงเกลาไร้เครื่องสำอางเปื้อนกลับมาทางจอ
คอมพิวเตอร์ จิบกาแฟที่เย็นชืดหมดแล้ว จากนั้นลงมือพิมพ์งานลงใน
ไฟล์เอกสารที่ถูกเปิดค้างไว้ อาชีพของเธอไม่มีเวลาทำงานและเลิกงาน
ที่แน่นอน นั่นจึงเป็นเหตุผลให้เมื่อคืนเธอนั่งทำงานอย่างเพลิดเพลิน
จนถึงตีสี่ ตั้งใจจะตื่นตอนบ่ายแก่ๆ แต่ว่าคนบางคนก็โทร. มากวนเสียก่อน

ธรรควางกฎแฉภยนต์เข้าไว้บนโต๊ะรับประทานอาหาร

ในบ้านพักตากอากาศใจกลางเมืองเชียงใหม่ที่เขาทำสัญญาเช่าพักเอาไว้เป็นเวลาหนึ่งเดือน ชายหนุ่มตรงดิ่งเข้าไปถึงตู้เย็น ดึงขวดน้ำเปล่าเย็นเฉียบขึ้นมาเปิดดื่มโดยไม่รินใส่แก้ว

ชายหนุ่มเดินขึ้นบันไดไปชั้นสองเพื่อสำรวจห้องนอนที่มีระเบียบกว้างขวาง มองออกไปไกลๆ เห็นแนวเทือกเขาสีเขียวจัดชัดเจนเป็นฉากหลังของอาคารและบ้านเรือนหลากสไตล์

ริมขอบสนามหญ้าหน้าบ้านปูนทรงโมเดิร์นมีต้นโมกยีนต้นประดับเรียงรายไปตามแนวรั้วสูงแข็งแรง ดอกโมกสีขาวยุติกรรมเป่งบานสวยงาม บ้างก็หลุดร่วงตกอยู่บนผืนหญ้า สีขาวเล็กๆ แฉมเขี้ยวอ่อนๆ ให้ความรู้สึกสดชื่น

เขาพอใจที่นี้เอนามากๆ ตอนที่ติดต่อจองบ้านพักทางโทรศัพท์และได้เห็นภาพบางส่วนทางอีเมลก็ยังไม่คิดว่าบ้านพักตากอากาศเรียบๆ จะสวยงามขนาดนี้

ถึงแม้ว่าจะอยู่กลางเมืองก็ค่อนข้างสงบ พื้นที่รอบๆ กว้างขวางพอให้มีความเป็นส่วนตัว ธรรคได้สถานที่พักผ่อนที่มีคุณสมบัติลงตัวสมกับที่เขาจ่ายค่าบริการราคาแพงระยับไปเต็มอัตรา แถมทิปพิเศษให้ทางบริษัทไปด้วยซ้ำ หลังจากกำชับไม่ให้ใครมายุ่มย่ามมากนัก ทั้งคนสวนหรือว่าแม่บ้าน ที่นี้จะได้มีความเป็นบ้าน คนไม่พลุกพล่านไม่วุ่นวายก็คุ้มแล้วหากเทียบกับการพักในโรงแรมหรือรีสอร์ททั่วไป

ยังไม่มีใครรู้ว่าเขาลาพักร้อนมาพักผ่อนที่ไหน ธรรคพอใจจะเป็นแบบนั้น

การเป็นผู้บริหารระดับสูงมีทั้งข้อดีข้อเสีย ข้อดีคือเขามีอำนาจในการต่อรองหรือตัดสินใจจัดการกิจการต่างๆ แต่ข้อเสียก็คือวันเวลาในชีวิตจะถูกดูดกลืนไปกับภาระที่ต้องรับผิดชอบมากมายอันเกี่ยวข้องกับหลายฝ่าย ถ้าเขามีตำแหน่งสูงกว่านี้ คงยากนักที่จะลายาวได้ขนาดนี้

แต่สำหรับเขาไม่เคยมีอะไรที่เหลือปากว่าแรง สมัยนี้จะทำงานจากมุมไหนของโลกก็ได้

ชายหนุ่มเดินย้อนกลับเข้ามาท่วมตัวนอนลงบนเตียงน้ำยวบยูนุ่ม ผ้าปูที่นอนหอมกลิ่นแดดจางๆ เปลือกตาคมเข้มปิดลงพักสายตา คิดถึงคนที่เขาส่งดอกกุหลาบไปให้เป็นก่องพะเนิน

เกือบหกโมงเย็น แดดร่มลมตก อากาศภายในอาณาเขต สวนสักของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งร่มรื่นเย็นสบาย ผู้คนมานั่งเล่นและออกกำลังกายประปราย บ้างก็จูงสุนัขเดินเล่น หนุ่มสาวจับกลุ่มคุยกันบนสนามหญ้า บ้างก็พกกีตาร์โปร่งมาสร้างเสียงเพลงใสๆ

มัสดลินก็เป็นหนึ่งในผู้คนที่นิยมมาออกกำลังกายละแวกนี้ หญิงสาวไม่ได้ตีแบดมินตัน หรือเล่นกีฬาเป็นกลุ่มอย่างคนอื่น ๆ แต่เลือกที่จะวิ่งเหยาะๆ อย่างสันโดษ จากสวนต้นสักเลาะไปตามแนวถนนที่โค้งตามขอบอ่างเก็บน้ำขนาดใหญ่ของมหาวิทยาลัย

เธอแวะมาที่นี้บ้างเป็นครั้งคราวในเดือนหนึ่งๆ ด้วยชีวิตประจำวันที่ค่อนข้างยุ่งเหยิง บางครั้งจึงต้องออกกำลังกายเสียบ้าง แต่ในฟิตเนสก็อึดอู้เกินไป

เมื่อเหงื่อซึมโชกเกือบทั่วร่างและวิ่งถึงสุดทาง มัสดลินก็เดินเอื่อยๆ ตามถนนสายเดิมกลับออกมา และแวะลูบหัวสุนัขพันธุ์ชิสุชนปุยนุ่มตัวเดิม คุณนายเจ้าของสุนัขชวนคุยศัพท์เพหะเหมือนเมื่อสองวันก่อน

มัสดลินเห็นหนุ่มสาวสองสามคู่มานั่งกินลมชมวิวยามเย็นอยู่ ผิวน้ำสะท้อนภาพท้องฟ้าสวยงาม ที่นี้อยู่เกือบถึงตีนเขา ใกล้ชิดธรรมชาติ ไม่แปลกเลยที่ช่างถ่ายภาพทั้งมือสมัครเล่นและมีอาชีพจะชอบมาถ่ายภาพตรงมุมนี้ โดยเฉพาะยามที่ท้องฟ้าเป็นสีม่วงอ่อนปนสีส้มสุกของตะวันตกที่กำลังจะลับขอบฟ้า น่าเสียดายที่ตอนนี้ฟ้าค่อนข้างอึมครึม ไม่รู้ว่าฝนจะตกเมื่อไร

มัสนลินตั้งใจจะกลับไปเที่ยวรถยนต์ของตนเองซึ่งจอดอยู่อีกด้าน จะว่าเธอไม่สนใจคนอื่นก็ได้ เพราะถึงจะรู้ว่ามีคนนั่งอยู่ตรงนั้น หรือยืนถ่ายรูปอยู่ตรงนี้ แต่เธอไม่ได้มองหน้าพวกเขาหรือใส่ใจรายละเอียดอะไรเลย เหมือนการรู้ว่าไม่มีของขนมวางอยู่ แต่ไม่รู้ว่านี่คืออะไร หญิงสาวเปรียบเทียบกับอย่างนี้ก็สนุก แม้ในความเป็นจริง...ตนเองกำลังมองหน้าชายหนุ่มหล่อเหลาตรงหน้าอย่างเฉยเมย

“บังเอิญจัง คุณคิดว่าผมจะพูดว่าอย่างนั้นรีบล่า”

บรรดเป็นบุคคลที่กวนประสาทที่สุด แม้ว่าเขาจะหน้าหนึ่งหรือเสียงนี้ก็ตามทีเถอะ

“ไม่หรอกค่ะ” มัสนลินเดินสวนชายหนุ่มที่ถือกล้อง DSLR¹ อยู่ในมือไป

“ลิน” เขาเรียกเธอด้วยสรรพนามราวกับคุ้นเคยกันมานาน

“คุณชอบกุหลาบไหม”

“ทำไมคุณถึงคิดว่าฉันจะชอบกุหลาบล่ะคะ” หญิงสาวยังเดินเอื่อยๆ เพราะต่อให้เร่งฝีเท้า คนที่ตามมาเดินอยู่ข้างๆ ก็คงจะตามมาจนทันอยู่ดี

“ผมไม่ได้คิดว่าคุณชอบ แต่ผมเห็นว่ากุหลาบแดงเหมาะกับคุณ”

“คุณรู้รีบล่าว่าการมอบกุหลาบแดงให้ผู้หญิงหมายความว่ายังไง” มัสนลินถามลอยๆ กุหลาบแดงมักสื่อถึงความรักที่แฝงไว้ด้วยความปรารถนา

¹ กล้องถ่ายรูปดิจิทัลแบบ DSLR (Digital single-lens reflex camera) คือ กล้องถ่ายรูปที่ทำงานด้วยระบบสะท้อนภาพเลนส์เดี่ยวแบบดิจิทัล จับภาพประเภทเคลื่อนไหวได้ดีมาก กล้องชนิดนี้เป็นที่นิยมในหมู่นักถ่ายภาพนิ่งมืออาชีพ เพราะมีเซ็นเซอร์รับภาพ กระยะได้ชัดลึก และมุมมองใกล้เคียงกับกล้องใช้ฟิล์ม ส่วนใหญ่จะแสดงตัวอย่างระยะชัดลึกของภาพ (Depth of field preview) ได้ จึงเอื้อต่อการถ่ายภาพสมจริง

บ้างก็ว่ากันว่ามันมีความหมายว่าฉันรักเธอ แต่ดูเหมือนผู้ชายชอบใช้
สิ่งนี้เพื่อบอกว่าผมอยากได้คุณ

“ก็คิดได้หลายแบบ” ธรรมชาติไม่สนใจจะตอบให้ลึกไปกว่านี้ จะ
หมายความว่าอะไรก็ช่าง เขาเคยผ่านหูผ่านตาและได้ยินมาอยู่บ้าง
เหมือนกัน แต่การพุ่มซื่อๆหลายแดงให้เธอ แปลความหมายด้วยเจตนา
ส่วนตัวของเขาเองได้เพียงว่าเขากำลังสนใจเธอมาก

“ไม่เห็นคุณลงมากกรุงเทพฯ หลายเดือนแล้ว” ชายหนุ่มชวนคุย

“งานยุ่งๆ ก็แค่ต้องทำให้เสร็จเสียก่อนถึงจะไปเถลไถลไกลๆ”

“ฟังดูมีวินัยดี”

“ในแง่ของความตั้งใจมันจะ” เธอไม่ใช่คนเอาจริงเอาจังกับงาน
จนถึงขนาดนั้นหรอก

“แล้วคุณล่ะคะ” หญิงสาวเอ่ยขึ้นพร้อมๆ กับที่ฝนเม็ดใหญ่โรยตัว
ลงมา

เม็ดฝนเปื้อนแก้ม และทยอยเปโรอะซีมไปตามเสื้อยืดสีชมพูอ่อน
มีสลินแขนงหน้ามอท้องฟ้า ช่างเลือกเวลาตกลงมาดีเสียจริงๆ นะ เธอ
ถูกฉวยมือจากเจ้าของมือใหญ่ซึ่งอุ้งจัด

เขาจุดเธอวิ่งไปที่รถยนต์ทรงสปอร์ตสีดวันนุหรี หญิงสาวก้าว
เข้าไปหลบฝนในรถเมื่อชายหนุ่มร่นหลังเบาๆ

ธรรมชาติตรึงและเปิดแอร์ ก่อนจะหันมาพิจารณาร่างอบอวล
ทว่าสมส่วนน่าทะนุถนอมราวตุ๊กตาแก้ว

มีสลินเห็นอยจากการวิ่งหลบฝนจนทรวงอกเต็มอิมสะท้านจาก
แรงหายใจที่ถี่ขึ้น ความชื้นแผ่ซ่านซุดลาลองของเธอจนยากจะแยกแยะว่า
ส่วนไหนเกิดจากฝน ส่วนไหนเกิดจากเหงื่อ ชายหนุ่มเผลอลากสายตา
จับจ้องเรียวยาวขาขวามือที่โผล่พ้นกางเกงขาสั้นสีขาว ก่อนจะวกขึ้นมา
มองวงหน้าหมดจดดงามน่าหลงไหล

หวง...ธรรมชาติแทบจะหลุดเข้าไป เพราะระอาตัวเอง ไม่ทันไรเขาก็หนี

หวงเธอเสียแล้ว ชายหนุ่มรู้ตัวดีว่าเขาเป็นคนไม่ชอบหวงใคร แล้วก็ไม่ต้องขอให้ใครมาหวงด้วย

กล้องถ่ายรูปสีดำถูกวางไว้บนเบาะหลัง ชายหนุ่มเอนหลังพิงเบาะสบายๆ ผินหน้ามองสายฝนที่ตกกระทบกระจกหน้ารถ แล้วไหลลงไประลอกแล้วระลอกเล่า เช่นเดียวกับหญิงสาวซึ่งนั่งเงิบมองฝนที่กระหน่ำตกลงมาอย่างไม่ลืมหูดืมตา ความหนาวเย็นแผ่กระจายทั่วรถแต่มีสติลินก็หาได้ปริปากทักท้วง เธอชอบอากาศเย็น และชินกับอากาศเย็นแล้ว

ฝนตกนานแล้ว และไม่มีทีท่าว่าจะหยุด ธรรมชาติมือกับ
หวงมาลัยรถ เงยหน้ามองท้องฟ้าผ่านกระจกสีเทาทึบ

“จะให้ผมไปส่งคุณที่ไหนดี”

มีสติลินมองฟ้าสีหม่นแล้วหันมาสบตาคมกริบของอีกฝ่าย

“รถฉันจอดอยู่ทางนั้น” เธอพยักหน้าไปยังทางลงเนินที่อยู่ห่างไปไม่มากนัก

ชายหนุ่มตอบรับด้วยการออกรถไปยังทางที่เธอบอกอย่างนุ่มนวล มีสติลินขึ้นไปที่รถเก๋งญี่ปุ่นกลางเก่ากลางใหม่สีขาวของตนซึ่งจอดอยู่ท่ามกลางรถเก๋งใหม่เอี่ยมคันอื่นๆ

ธรรมชาติจอดรถ เปิดไฟเลี้ยวค้างไว้ขณะรอให้หญิงสาวกลับไปที่รถของเธอ มีสติลินเบี่ยงตัวทำท่าจะก้าวออกไป แต่ก่อนไป เธอเอื้อมมามองหน้าคนขับรถหนึ่งๆ

“คุณชอบทานอาหารเหนียวรีเปล่าคะ?”

คิ้วเข้มเล็กสูง ธรรมชาติเงิบแทนการขออนุญาต

“ถ้าชอบ คำนี้อันจะเลี้ยงข้าวเป็นการตอบแทน”

ชายหนุ่มพยักหน้าและเป็นฝ่ายสรุปเสียเอง “ฉันผมจะโทร. หา”

มีสติลินก้าวลงจากรถสปอร์ตคันแพง และไขกุญแจรถแสนธรรมดา

ของตัวเอง

เมื่อติดเครื่องแล้วหญิงสาวเงยหน้ามองรถสี่บรรณซ์เงินที่เคยจอดเทียบอยู่ พิล์มกรองแสงคอนข้างทึบทำให้คนนอกมองเข้าไปด้านในไม่เห็น รถยนต์คันนั้นค่อยๆ เคลื่อนตัวผ่านไป เพื่อเปิดทางให้เธอกลับเข้าสู่ถนน รถเก๋งสีขาวเคลื่อนตัวออกไปในทิศทางที่ตรงกันข้ามกับรถสปอร์ตคันนั้น

ถ้าถามว่านัดครั้งนี้มีความสำคัญหรือไม่ มัสลินตอบได้ทันทีเลยว่า เปล่าหรอก มันก็แค่นั้น

หญิงสาวอาบน้ำฟลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่แล้วเดินสะพายกระเป๋าหนังสายยาวสีน้ำตาลอ่อนออกมาจากลิฟต์

ธรรคนั่งอ่านนิตยสารอยู่ที่โซฟาตัวใหญ่มุมหนึ่งในล็อบบี้ เขาเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่แล้วเช่นกัน เสื้อเชิ้ตแขนยาวสีฟ้าลายทางสบายตา ดูเหมาะกับเขาดี มัสลินมั่นใจว่าตนเองก็ตัวสูงไม่น้อย แต่เมื่อมาเทียบกับธรรค ตัวเธอสูงพ้นไหล่เขาเพียงนิดเดียว เขาน่าจะสูงเกินร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตร...เธอเดา

เมื่อใบหน้าคมคายเงยขึ้นจากนิตยสารบนตัก ชายหนุ่มสบตากับเธอ ก่อนจะปิดนิตยสาร แล้ววางไว้บนโต๊ะรับแขกตามเดิม

ร่างสูงสง่าลุกขึ้นยืน สีหน้าไม่เชิงยิ้มแย้ม หากแต่แววดตาเป็นมิตร ไม่มีใครพูดจาทักทาย มัสลินเป็นฝ่ายเดินออกมานอกคอนโดฯ ก่อน หญิงสาวเดินอ้อมไปทางลานจอดรถที่ยังอยู่ในเงาของตัวตึก โดยธรรคเดิมตามมาเงียบๆ

“ไปรถฉันนะคะ” ไม่ใช่คำขอ ถ้าเขาไม่ไปรถเธอก็กลับไปที่รถของตัวเอง แล้วแต่สะดวก

ธรรคผงกศีรษะอย่างไม่ใส่ใจ ชายหนุ่มขึ้นรถโดยที่หญิงสาวเป็นฝ่ายเปิดประตูให้ ก็แปลกอยู่เหมือนกัน เพราะปกติเขาจะต้องเป็นฝ่าย

ทำหน้าที่นี้ มันเป็นเรื่องธรรมดาสามัญ ไม่ใช่เพราะสิ่งที่ทำไปเกิดจากความรักใคร่โง่ดีใคร่มากนักหรอก

นายตำรวจเข้มสำรวจการแต่งรถของหญิงสาวคร่าวๆ นอกจากเครื่องเสียงเอ็มพีสามแล้ว รถยนต์ของเธอดูพึ่ๆ เอา่มากๆ ถ้ามีใครคิดว่ารถของมัสลินจะต้องเต็มไปด้วยตุ๊กตาแบบกุกกิกคิกขุอย่างที่ว่าๆ หลายคนนิยมนั่น นั่นก็ผิดถนัด ธรรมารู้สึกว่ารถที่มีแต่กองหนังสือกับเอกสาร ตกแต่งด้วยตุ๊กตากลมๆ คล้ายลูกเจี๊ยบเพียงสามตัวที่คอนโซล ก็น่ารักสมกับเธอดี

รถเก่งญี่ปุ่นจอดเทียบบาทวิถีในช่องจอดที่รถคันก่อนหน้า
เพิ่งขับออกไป ไม่นานก็คงต้องวนหาที่จอดรถกันเป็นรอบที่สาม

ธรรมะเหลือยมองมัสลินนิดหนึ่งก่อนจะปลดเข็มขัดนิรภัยแล้วก้าวลงจากรถไปยืนอยู่บนบาทวิถี

เขาขอมริบว่าตอนที่ไดยินเธอบอกว่าจะเลี้ยงข้าว นึกว่ามัสลินจะพาไปนั่งในร้านอาหารบรรยากาศดี ซึ่งในเชียงใหม่ก็มีอยู่หลายร้านที่บรรดาเพื่อนของเขาเคยให้คะแนนไว้ เพียงแต่ตั้งแต่กลับมาจากร่ำเรียนและใช้ชีวิตอยู่เมืองนอก ธรรมะก็ไม่ได้เหยียบย่างมาแถวนี้ วันหยุดเขาก็ไม่เคยเฉียดกรายเข้าใกล้เชียงใหม่ ส่วนมากหากไม่ไปเที่ยวทะเลเขาก็ถูกครอบครัวล็อกเวลาให้ไปเที่ยวต่างประเทศด้วยกัน หรือไม่กี่เพื่อนฝูงทางโน้นเชื่อเชิญให้ไป แทบจะเรียกได้ว่าทำเหมือนเขาไม่ได้มีบ้านอยู่ที่เมืองไทย

“สงสัยอะไรรีเปล่าคะ ถ้ามั่นได้นะ” หญิงสาวหน้าสวยบอกอย่างเอื้ออาทรพร้อมยิ้มอ่อนๆ

แต่เขาคิดว่าเธอยิ้มเพราะกำลังคิดว่าจะได้แก้มเขามากกว่า

“ตกลงคุณจะกินอาหารเหนือกับฉันรีเปล่า ถ้าอยากกินอย่างอื่นก็เลือกได้นะคะ เพราะแถวนี้ก็มีให้คุณเลือกหลายอย่างอยู่เหมือนกัน”

รถเข็นตั้งขายอาหารริมทางยาวเหยียด

“คุณเลือกอะไร ผมกินอะไรก็ได้” ชายหนุ่มไหวไหล่ สอดมือสองข้างลงในกระเป๋ากางเกงยื่นสีน้าเงินเข้ม ก็ดูน่ายียวนอยู่ไม่หยอก เพราะคนสวยหันหลังเดินคุ่มตรงไปที่ร้านอาหารซึ่งเป็นเพียงริมทางร้านหนึ่ง คาดว่าคงจะซื้อตั้งอยู่พอดี จึงมีคนจับจองที่นั่งเกือบเต็มทุกโต๊ะ

‘ดื่มเห็ดถอบกับน้ำพริกข่า ส้าผัก แกงผักแซ่ว น้ำพริกตาแดง ไข่ต้ม ลาบปลาข้าวคั่ว’

มัสลินสั่งอาหารโดยแทบไม่ต้องก้มอ่านเมนู ธรรมชาติต่างหากที่กำลังมีกับศัพท์แสลงประหลาดซึ่งคงเป็นคำเรียกที่เจ้าถิ่นเข้าใจกันดี

ที่เขารู้จักมืออย่างเดี๋ยวก็คือไข่ต้ม!

“คุณล่ะ”

ชายหนุ่มเอ๋อนิดๆ เมื่อจู่ๆ ก็โดนโยนคำถามใสอย่างกะทันหัน

“น้ำเปล่าครับ” เขาตอบหน้าตาเฉย

“ไคกินน้ำเปล่าก่อนบริการตัวเก่าเลยเจ้า” พนักงานเสิร์ฟก้มหน้าแดงๆ พิมพ์ว่าอย่างนั้น แล้วก็ถือสมุดจดอาหารจากไปอย่างรวดเร็ว

ธรรมชาติมองหน้ามัสลินด้วยสายตาดูใจดีเล็กน้อย หญิงสาวถอนหายใจยิ้มๆ แล้วจึงลุกไปที่โต๊ะซึ่งมีกระตักน้ำใบใหญ่กับชั้นวางแก้วพลาสติกตั้งอยู่

“อยากดื่มน้ำเปล่าก็บริการตัวเอง” เธอแปลคำพูดภาษาถิ่นให้เขาฟังตอนที่ยกแก้วพลาสติกสองใบใส่น้ำเย็นเฉียบมาวางบนโต๊ะ

ไม่กี่นาทีเด็กสาวซื่อๆ ก็ยกกับข้าวร้อนๆ หลายอย่างมาเสิร์ฟจนเต็มพื้นที่โต๊ะเล็กๆ ตามด้วยข้าวเหนียวสองกระติบไซซ์เท่ากำปั้น

น่ากินเหมือนกันนะ เพียงแต่เขายังไม่รู้เลยว่าเมนูไหนเป็นอะไร

ชายหนุ่มเห็นคนตรงหน้าปั้นข้าวแล้วจิ้มน้ำพริกสีแดงเข้มกินกับผักลวกอย่างคล่องแคล่ว เขากับเธอล้างมือแล้วเมื่อครู่ ที่ร้านต่อสายยาวพาดกะละมังเก่าๆ ไว้ให้ล้างมือตามวัฒนธรรมการกิน

ธรรตจ้องมองถ้วยใบหนึ่งซึ่งมีเม็ดกลมๆ สีดำมอมแมมอยู่ในนั้น น้ำที่ท่วมเจ้าเม็ดกลมขนาดเท่าถั่วลิสงก็มีสีไม่แตกต่างกันเท่าไรนัก มัสลินหยิบช้อนของเขาไปตักเม็ดสีดำเหล่านั้นสองสามเม็ดแล้ววางลงในจานของเขา

“เห็ดเหาะ บ้านฉันเรียกเห็ดถอบ คุณไม่เคยกินรึไง ของดีเลยนะ”

“ไม่เคยกิน เกิดมาเพิ่งเคยเห็น”

“ฉันมากินร้านนี้ประจำ ยังไม่เคยท้องเสีย”

‘แต่สำหรับคุณก็ไม่แน่’ นั่นคือความนัยจากแววตาของเธอ

ธรรตรู้ทันทีว่ามีมัสลินคงจะเจริญอาหารน่าดู หากเขาแสดงอาการพะอืดพะอมให้เธอเห็น

เสียใจด้วย...เธอคงผิดหวัง เขาไม่กลัวว่ากินแล้วจะเป็นอะไรไปหรอก สมัยเรียนก็ออกแคมป์ลุยป่านอนกลางดินกินกลางทรายมาบ้าง เพียงแต่เป็นที่เมืองนอก เขาไม่ใช่คนติดหู ชายหนุ่มตักของอร่อยที่เธอแนะนำใส่ปาก แล้วก็ติดใจจริงๆ เนื้อในเห็ดเหาะนุ่มๆ คล้ายพุดดิ้งรสจืดๆ เปลือกสีดำมอมก็กรุบๆ เหมือนกระดุกอ่อน

ไปๆ มาๆ ถึงรสอาหารส่วนใหญ่จะแปลกลิ้น แต่ธรรตก็กินข้าวมือนี่จนอิมโดยไม่มีอาการน้ำหูน้ำตาไหล แม้จะใบหูแดงนิดๆ จนมัสลินล้อแต่เขาเพลิดเพลิดกับอาหารมือนี่มากที่เดียวเลยละ

“ของหวานล่ะครับ”

ชายหนุ่มทวงถามตาชื่อใส่ประหนึ่งเด็กน้อยอีกครั้ง เล่นเอามัสลินที่เพิ่งจ่ายค่าอาหารมือนี้ออกไปหยกๆ นึกอยากจะทำเขาไว้ตรงนี้เลย

“ฉันบอกว่าจะเลี้ยงข้าวอย่างเดียวนะ”

“ถ้าฉันผมเลี้ยงของหวานเอง”

ธรรตลุกขึ้นปุบปับ เขาคว้ามือนุ่มๆ เอาไว้ พาเธอลุกจากร้านอาหารเหนือที่เพิ่งกินอิมด้วยกันไปที่ร้านขนมไทยซึ่งอยู่ห่างออกไปแค่เพียงสองช่วงรถเข็น นักศึกษาหลายคนแคว้นนั้นมองตามกันเป็นตาเดียว

“น้ำแข็งใสสองที่ครับ”

กินข้าวแถวนี้ก็ประหยัดดี ไม่ต้องมีพิธีรีตอง ได้กินหลายอย่าง และไม่เสียเวลาขับรถยนต์ไปย้อนมาให้เปลืองน้ำมัน ธรรมชาติเบนสายตามาทางคนที่เขาเพิ่งปล่อยมือให้เป็นอิสระเมื่อกี้ แต่ชายหนุ่มก็ต้องขมวดคิ้วค้าง เพราะสาวเจ้าหันหลังจ้ำอ้าวอย่างว่องไวกลับไปจนใกล้จะถึงรถยนต์ส่วนตัวอยู่แล้ว

“ได้แล้วค่ะ”

คนขายของหวานยื่นถ้วยน้ำแข็งใสเล็กๆ มาให้ ชายหนุ่มหันไปมองหญิงสูงวัยใจดีแล้วก็หยิบเงินออกมาจ่าย ธรรมชาติก็มุดดูถ้วยน้ำแข็งใสในมือ จากนั้นเหม่อมองตามไฟสีแดงทำยรถเก๋งญี่ปุ่นที่ค่อยๆ กลิ้งหายไปกับการจราจรบนถนนยามค่ำคืน ชายหนุ่มถอนหายใจปนหัวเราะแผ่วๆ

มันสินน่ารักเกินกว่าที่เขาจะสามารถจินตนาการได้มากมายนัก

2

“นี่คุณ เลิกส่งกุหลาบมาให้ฉันได้แล้ว”

หญิงสาวซึ่งสวมเสื้อยืดย้วยๆ กับกางเกงขาสั้นสบายๆ กำลังกรอกเสียงเข้มงวดลงไปบนโทรศัพท์เคลื่อนที่

“อืม...”

นอกจากเขาจะยังไม่รับคำหรือทักทายเธอแล้ว ชายหนุ่มก็ยังมึนหน้ามาครางอย่างสบายอารมณ์ เหมือนคนหลับไม่ตื่น มัสลินผละมือถือนอกห่าง สายตาจดจ้องหน้าปัดที่บันทึกชื่อเอาไว้ว่า ‘You know who’

“คุณ” มัสลินดึงโทรศัพท์กลับมาแนบหูอีกครั้ง คราวนี้เธอหันไปมองดอกกุหลาบจำนวนมหาศาลที่เบียดชุกช่อส่งสีแดงตัดกับใบก้านเขียว เติบโตอยู่เต็มห้อง

ธรรตส่งดอกกุหลาบมาให้เธอภายในหนึ่งสัปดาห์ เท่ากับคนอื่นส่งมาให้เธอเป็นเดือนเป็นปี ตอนนี้มีมัสลินไม่รู้จะเก็บกุหลาบสวยๆ พวกนี้ไว้ตรงไหนดีแล้ว บางส่วนก็ทิ้งไปแล้ว ครั้นแบ่งลงไปให้พนักงานเฝ้า ลีอบบี้ก็โดนกระช้ายกใหญ่ว่าหนุ่มคนใหม่รายนี้มาแรงและช่างคิด เพราะคนก่อนๆ จะส่งมาแต่ช่อดอกไม้ทั่วไป ไม่มีแบบที่ผูกมากับลูกโป่ง พันมากับตุ๊กตาหมี มาในตะกร้าไวน์ใส่โถแก้วมาเป็นกุหลาบอบแห้ง หรือส่งมาในรูปแบบต้นกุหลาบพร้อมกระถางดินเผาให้ปลูกจริงจังเลยก็มี

หนุ่มรายใหม่จึงดูมีไอเดียงครีเอตจัดจนหลายคนชื่นชม

เสียงสบสาวๆ ดังแว่วมาทางโทรศัพท์ มัสลินทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ ดึงกุหลาบก้านยาวดอกหนึ่งออกมาเอียงคอมองเงียบๆ

“อย่าเพิ่งวางหูนะ” เสียงแหบต่ำอย่างคนเพิ่งตื่นรีบขอร้องราวกับคะเนได้ว่าเธอกำลังจะวางหู

“ก็คุณไม่พูด แล้วจะให้ฉันถือสายเอาไว้ทำไมอีก” หญิงสาวตะปปลายจมุกรื่นๆ ลงบนกลิบเนียนของกุหลาบ

“ผมกำลังฝันดีที่ได้ยินเสียงของคุณรับอรุณ”

มัสลินทำหน้าที่เบ็ดเตล็ดๆ เมื่อได้ฟังคำพูดหวานเลียน

“ฉันไม่ได้โทร. มารับอรุณ แต่ก็ดีที่ได้ปลุกคุณบ้าง หลังจากที่คุณเคยถือวิสาสะปลุกฉันไปครั้งหนึ่ง”

“คุณปลุกผมได้เสมอเลยมัสลิน”

มัสลินหน้าแดงวาบ เผลอรอบมือรอบก้านกุหลาบที่มีหนามแหลมคม จนปลายหนามสะกิดผิวปลายนิ้วโป้ง เลือดออกซิบเป็นจุดเล็กๆ

“คุณคงไม่ได้ทำอะไรพิเรนทร์ๆ อยู่ใช่ไหม” หญิงสาวนึกโทษความคิดบรรเจิดของตนเองก็คราวนี้ เขาก็คงแค่กำลังนอนหม่อมอู่บนเตียง

“อะไรล่ะ พิเรนทร์ที่คุณว่า” ธรรมชาติอย่างอารมณ์ดี

“ผมกำลังนอนอยู่ในห้องคนเดียว ทั้งเนื้อทั้งตัวมีแค่บ็อกเซอร์ทุกอย่างสงบเรียบร้อยดี”

คนที่กำลังดูเลือดออกจากแผลที่ปลายนิ้วโป้งเงียบๆ นึกเขม่นเช่นเขี้ยวเมื่อได้ฟังคำพูดยียวนชวนให้คิดลึกของเธอ แต่มัสลินก็ยังแน่วแน่พอที่จะวกกลับมาเข้าประเด็นเดิมที่เธอเป็นฝ่ายโทรศัพท์ไปหาธรรมดเป็นครั้งแรก

“เลิกส่งกุหลาบมาให้ฉันซะที”

“ทำไมล่ะ คุณไม่ชอบกุหลาบหรือ ฉันจะให้เปลี่ยนเป็นอะไรแทน”

“ฉันไม่คิดว่าคุณจะเป็นคนที่ถือขนาดนี้เลยนะ”

“เหมือนกัน”

นอกจากธรรมชาติจะไม่เที่ยงแล้วยังรับสมอ้างคำพูดของเธอเฉยเลย

“หลายวันแล้วที่ผมไม่ได้เห็นหน้าคุณ” ชายหนุ่มเปรยขึ้นมาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย

“เราไม่ได้เจอหน้ากันมาตั้งนานเป็นเรื่องปกติอยู่แล้วคะ”

“ก็ใช่ มันทำให้ผมคิดถึงคุณมาก”

“คุณไม่มีงานทำรึไง” มัสลินนำกุหลาบในมือไปเก็บในแจกัน

ทรงสูงตามเดิม

“ผมพักร้อน”

“ตอนนี้น้ำฝน”

“พักฝนก็ได้ ให้คุณเรียกตามใจเลยคุณผู้หญิง” ธรรมชาติอ่อนเสียง

ครึ้ม

“ไปกินข้าวด้วยกันไหม นัดกันตอนเย็นที่ร้านเดิมก็ได้” หนุ่มเมืองกรุงปรับตัวเข้าหาสาวเชียงใหม่ได้อย่างแนบเนียน

“ไม่ค่ะ วันนี้ฉันไม่ว่าง”

“งานยุ่งมากเหรอ”

“ไม่ไปวิ่ง ไม่เที่ยวเล่น แค่เพราะเธอกำลังสมองแล่นต่างหากล่ะ”

“ถ้าคุณอยากเจอหน้าฉัน ค็นี่ไปที่ผับวิโอล่าก็ได้ ฉันจะไปร้องเพลงที่นั่น” มัสลินชวนลอยๆ ถ้าเขาไปถูกก็จะได้เจอเธอ

“อะไรนะ คุณร้องเพลงด้วยเหรอ”

“บางทีค่ะ” มัสลินรอฟังคนที่เจียบไป รู่ๆ เขาก็เจียบไปดี้อๆ

“ถ้าไม่มีอะไรคุยแล้ว งั้นแค่นี้ละคะ อ้อ เลิกส่งกุหลาบมาให้ฉันด้วย ไม่มีที่เหลือให้เก็บแล้ว”

มือบางวางโทรศัพท์ลง ความหยาบลาสเตอร์ยาในลิ้นชักโต๊ะมาพันนิ้วที่โดนหนามกุหลาบตำ จากนั้นก็เริ่มต้นทำงานในคอมพิวเตอร์ตามเคย อีกก่อนวันกว่าจะค่ำ ยังมีเวลาทำงานอีกเหลือเพื่อ

แสงไฟในผับเล็กๆ ที่ชื่อไวโอล่าสลัวราง ธรรมดาถึงที่นี้ตอน
สองทุ่มเศษ การหาไวโอล่าไม่ได้ยากเย็นนัก มีคนกล่าวขวัญถึงผับนี้บ้าง
ในอินเทอร์เน็ต แต่ระบุเส้นทางเอาไว้แค่คร่าวๆ เขาจึงต้องขับรถวนหา
ผับดังกล่าวอยู่พักใหญ่

ไวโอล่าเป็นผับขนาดเล็กที่ตั้งอยู่ใกล้ๆ กับโรงแรมเก่าๆ แห่งหนึ่ง
ทั้งสองแห่งอาจจะมีความเชื่อมโยงกัน ไวโอล่าไม่มีที่จอดรถ ธรรมดาและ
ลูกค้านั่งอื่นๆ ต้องจอดรถยนต์ที่ลานจอดรถของโรงแรมแห่งนั้น แล้วเดิน
มาไม่กี่สิบก้าวก็จะถึงประตูทางเข้าตึกเก่าๆ สูงสองชั้น ด้านหน้าติดป้าย
ไฟติดๆ ดับๆ บอกชื่อภาษาอังกฤษ ภายในมีเสียงเพลงสากลแนวร็อก
ดังกระหึ่ม

ประมาณครึ่งชั่วโมงที่ธรรมดาบังจิบวิสกีฟังเพลงอยู่ตามลำพังก็รู้ว่า
ผับนี้เน้นเพลงสากลเป็นหลัก วงดนตรีที่เล่นสดฝีมือดี นักร้องนำเสียงดี
ร้องเพลงร็อกมันๆ ไม่ถึงขนาดแหกปากตะโกนเสียงแหบเสียงแห้ง แต่
ก็ไม่ใช้หญิงสาวคนที่เขาตั้งใจจะมาหา

สามทุ่มตรง...วงดนตรีที่เล่นติดพันมาหลายเพลงก็พักยกแรก
ลูกค้ายกไทยและเทศที่โยกหัวขยับตัวกันอย่างไม่รู้จักเหน็ดจักเหนื่อย
หันมาคุยกันเสียงเอ็ดอิ่ง

หลังจากนั้นสักพักธรรมดาจึงเห็นคนที่เขารอกำลังก้าวขึ้นมาบนเวที
แคบๆ ซึ่งอัดแน่นด้วยเครื่องดนตรี

ร่างโปร่งของเธอยิ่งดูบอบบางในเสื้อยืดแขนยาวเข้ารูปและ
กางเกงยีนเอวต่ำสีซีดๆ ร้อยเข็มขัดหนังถักเส้นเล็กๆ รอบช่วงเอวเล็ก
หญิงสาวสวมรองเท้าผ้าใบสีหม่นๆ ทะมัดทะแมง มัสลินคุยเล่นกับ
มีอกลองอย่างสนิทสนมก่อนจะหันมาปรับขาตั้งไมค์ให้พอดีกับตนเอง
เสียงเป่าปากแซวดังขึ้นแทบจะทั่วร้าน แล้วริมฝีปากงามก็เอ่ยคำทักทาย
ผ่านไมโครโฟน

แสงไฟเหนือโทรทัศน์สว่างขึ้นเล็กน้อย ธรรมดาจิบวิสกีพลาจับจ้อง

มองตามอิริยาบถของมัสลินเงียบๆ เขาคงจะรู้สึกดีกว่านี้ถ้าไม่ได้ยินโตะข้างๆ บ่นเสียดายที่หญิงสาวแต่งตัวมิดชิด ชาวต่างชาติอีกคนพูดเรื่องการออฟเด็ก อยากรู้ว่าค่าตัวของเธอเท่าไร

“ไม่ต้องถามหรอก คนนี้เด็กเจ้าของผ้า” ใครคนหนึ่งอธิบาย

แล้วเสียงสนทนาที่ถูกลบด้วยเสียงจากวงดนตรีเล่นสดวงเดิม แต่สลัดจากนักร้องชายคนก่อนมาเป็นหญิงสาวที่ใครๆ ต่างก็หมายตา

มัสลินร้องเพลงเพราะ เป็นนักร้องเพลงร็อกที่โทนเสียงค่อนข้างใส และหวาน แน่ละเธอไม่อยู่ในชั้นเขียนอย่าง Amy Lee แห่ง Evanescence² ...แต่ก็สะกดคนฟังอยู่ หญิงสาวไม่ได้โชว์เนื้อหนังเพื่อเรียกคนดู ทว่ามีชีวิตชีวาขณะร้องเพลงอย่างเต็มที่

เพียงสามเพลงกับอีกสองเพลงตามคำขอของลูกค้าก็เพียงพอแล้ว ธรรมดามองตามแผ่นหลังร่างโปร่งบางที่ลงไปจากเวที ลูกค้ำหลายโตะเชื้อเชิญให้เธอนั่งดื่มด้วย ชายหนุ่มวางแก้ววิสกี้ลง ได้ยินเสียงก้องน้ำแข็งกระทบกันดังกริก

มัสลินแปลกใจตัวเองที่รู้สึกดีใจกับการปรากฏตัวของพรรคในผ้านี้ หญิงสาวไม่ทราบเหตุผลที่แน่ชัดของความรู้สึกที่เกิดขึ้น แม้จะพยายามไม่คิดตั้งแต่แรกที่จำเสียงเขาได้ แต่ตอนนี้เธอเริ่มถามตัวเองว่ามันเป็นไปได้ยังไง

เมื่อครู่ตอนที่ร้องเพลงอยู่บนเวที เธอรับรู้ตลอดว่าสายตาของเขาก็จับจ้องมา ผู้ชายคนนี้อยู่ในความมืด แตกต่างจากคนอื่นๆ ตรงไหน?

² วงดนตรีอเมริกันร็อกที่ก่อตั้งในปี ค.ศ. 1995 โดย เอมี ลี ซึ่งทำหน้าที่นักร้องนำ นักเปียโน และนักแต่งเพลง ร่วมกับ เบน มูดี ซึ่งรับหน้าที่มือกีตาร์ ออกอัลบั้มแรกชื่อ Fallen ภายใต้สังกัด Wind-up Records ในปี ค.ศ. 2003 และชนะรางวัล Grammy Awards ในปีต่อมา เพลงที่เป็นที่รู้จักเป็นอย่างมาก ได้แก่ ‘Bring Me to Life’ ซึ่งใช้ประกอบภาพยนตร์ฮอลลีวูดเรื่อง *Daredevil*

เธอเห็นเขาตั้งแต่ตอนที่เพิ่งเข้ามาในผับแล้วด้วยซ้ำ แต่เลือกที่จะแอบไปหลบในครัว พอเขาเลือกที่นั่งที่หันหลังให้บาร์เครื่องดื่ม ถึงได้โผล่ออกมาขึ้นช่วยแคชเชียร์ของผับที่เคาน์เตอร์ตามเดิม

“ใจจะถูกลิน ไม่ไปนั่งประกบพ่อรูปหล่อเอาไว้ละ”

วีรากลากเสียงยาวตอนที่เรียกมัสลินว่า ‘ถูกลิน’ เขาเป็นชายร่างสูงใหญ่ทว่าจริตจะก้านอ่อนแอแต่งกายด้วยเดรสกระโปรง มีใบประดับไต้หวัน

“เจ้” มัสลินสายหัวเมื่อวีราทำท่าจะดึงแขนเธอออกไปจากเคาน์เตอร์ หลังจากที่เธอเพิ่งฝากกลุ่มคนจากหน้าเวทีมาถึงนี่เมื่อคืนนี้เอง

“เจ้วีรา รูปหล่อของลินท่าทางโหดจะตาย เจ้ไม่ต้องกลัวใครมาแย่งน้องลินไปหรอก ไม่เห็นเขายอมให้ใครนั่งด้วยสักคน ขนาดฝรั่งสวยๆ คนเมื่อกี้มาสะกดถามอิมให้ช่วยไปขอเบอร์เขา อิมยังไม่กล้าช่วยเลย” แคชเชียร์สาวมองสองศรีพี่น้องต่างสายเลือดอย่างหมั่นไส้ๆ เท่าที่รู้วีรา...สาวประเภทสองเจ้าของผับไวโอลินรู้จักกับมัสลินมาตั้งแต่ก่อนที่จะเปิดผับแล้ว ทั้งคู่ซึ่กันดี สตีฟ...แฟนหนุ่มชาวอเมริกันของวีราซึ่งเทกโอเวอร์โรงแรมซ่างๆ ผับมาบริหารเองก็อีกคน ทั้งคู่ปกป้องมัสลินเสมอหากใครทำท่าจะมางาบหญิงสาวเข้ารกเข้าพง ที่ผ่านมาก็เคยมีอาชญากรรมใหญ่ทุ่มเงินเพื่อหวังซื้อตัวมัสลิน เข้าทางวีราก็แล้ว สตีฟก็แล้ว แต่ไม่สำเร็จ พอพลาดหวังก็เอาไปพูดกันว่ามัสลินเป็นเด็กของสตีฟ พลอยเข้าหูหนุ่มๆ คนอื่นไปด้วย สารพัดสารพันจะพูดกันไป

“แหม แหม แหม เจ้แซวเล่น” วีราโอบกอดมัสลินอย่างเอาใจ เธอคงไม่แซวหรอก ถ้าหากไม่เห็นว่ายหญิงสาวรุ่นน้องที่ตนรักใคร่ประหนึ่งลูกถึงกับหลบชายหนุ่มคนที่ตรงเข้ามาฝากข้อความตรงเคาน์เตอร์ให้มัสลินว่ามารอ

มัสลินอาจจะไม่ได้หลบเพราะกลัวเขาหรอก แต่ใครจะไปรู้ มัสลินไม่ใช่คนประเภทขวัญอ่อนไม่ใช่หรือ

“นั่นไง เดินมาแล้ว”

“หล่อมากอะเจ้ เกือนนิดๆ กำลังดี” อุทุมพรรีบกำมดูบิลรายการเครื่องตีเมื่อเจ้าของพับหันมาซึ่งตาใส่

“เดี๋ยวลिनกลับมานะคะ”

“จะๆ ไปเถอะ” วีราพูดส่ง ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

ท่ามกลางคนจำนวนมาก วีราเพิ่งมองร่างสะโอดสะองที่ยืนคุยอยู่กับหนุ่มรูปหล่อท่ามกลางความอึกทึก มัสลินรู้ว่ากำลังทำอะไรอยู่ไม่เคยมีใครบังคับหญิงสาวได้ ดังนั้นไม่ใช่เพราะมีคนเร่งเร้าให้ก้าวเข้าไปหาเขา แต่เป็นเพราะฝ่ายนี้เลือกเองต่างหาก

“มาแล้วหรือคะ” หญิงสาวเอ่ยถามชายหนุ่มที่เรียกว่าปกติจริงๆ ก็ตั้งแต่ตอนคุยโทรศัพท์กันเมื่อตอนกลางวันแล้ว ก่อนวางหู... เขาก็เงียบไปตั้งอู่

“ยังหรือก...” ธรรมชาติตอบพลางยกมือแตะข้อศอกมัสลิน

“คุณครับ ขอเวลาสักครู่ได้ไหม พอดีเรามีธุระสำคัญจะคุยด้วย”

ผู้ชายอีกคนหนึ่งแทรกเข้ามาขัดจังหวะ

มัสลินสบตากับธรรมชาติแหวหนึ่งก่อนจะหันไปมองลูกค้ำกลุ่มใหญ่ที่โต๊ะซึ่งผู้ชายที่มาเรียกเธอขึ้นไป ที่จริงเธอเป็นแค่นักร้องรับเชิญ แต่บางทีก็พูดคุยกับลูกค้ำบ้าง เฉพาะกับพวกที่คุยรู้เรื่อง

“เดี๋ยวฉันกลับมานะคะ” เธอบอกกับคนหน้าขีมิแล้วหันกลับไปมองวีราที่เคาน์เตอร์ซึ่งมองมาอยู่ก่อนแล้ว

มัสลินตรงไปที่โต๊ะซึ่งเต็มไปด้วยลูกค้ำชาวไทยและชาวต่างชาติ

“มีธุระอะไรจะคุยกับฉันหรือคะ”

“ต้องขอโทษด้วยนะครับที่เราทวงเวลาของคุณ” หนึ่งในกลุ่มนั้นเอ่ยขึ้นอย่างสุภาพ

“เพื่อนฉันชอบเธอนะ” ผู้หญิงอีกคนที่นั่งอยู่ด้วยพูดโพล่งด้วย

น้ำเสียงไม่สู้จะพอใจนัก

“คิดค่าออฟเท่าไหร่ อย่าให้มันสูงมากละ กะอีแค่นักร้องกลางคืน”

มัสนลินยิ้มบางๆ จ้องตาผู้หญิงไทยที่ดูถูกคนไทยด้วยกันเองหนึ่งๆ ก่อนจะให้คำตอบเสียงเรียบ

“ที่นี่ไม่มีบริการแบบนั้นหรอกคะ”

“กระเดะ อยากรายตัวแพงๆ ไรเง” หล่อนเน้นเสียงตรงคำว่า ‘รายตัว’

“ว่าไง เท่าไหร่ก็ว่ามา”

“ฉันว่าเราคงคุยกันไม่รู้เรื่องแล้ว” มัสนลินยังคงตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบดุจเดิม

“ทำไมไม่รู้เรื่อง ไม่ชอบเป็นอีตัว แต่ชอบเป็นเมียหน่อยละสิ”

“เพื่อนคุณมาแล้ว รีบพากลับเถอะคะ” มัสนลินบอกคนที่พาเธอมา หญิงสาวพูดจบก็หมุนตัวกลับ สาวเท้ายาวๆ ออกมาเพราะไม่อยากจะให้เรื่องยาว

“เดี๋ยวก่อน มึงจะหนีไปไหน!”

เสียงขวิดแก้วลั่นดังอยู่ข้างหลัง ตามด้วยเสียงห้ามปราม

“ลิน!” วีราส่งเสียงร้อง

มัสนลินกำลังหันหลังกลับไปมองที่โต๊ะเจ้าปัญหาโต๊ะเดิม แต่พรรคพุ่งเข้ามาดิ่งตัวเธอออกห่างอย่างรวดเร็ว จังหวะเดียวกันนั่นเองที่เสียงขวิดแตกดังโกล้งมากราวกับเกิดขึ้นข้างหู

“ว้าย!” วีราซึ่งพรรคพุ่งเข้ามาถึงจุดเกิดเหตุอีกคนอุทาน ก่อนจะหันไปทำไม้ทำมือให้เด็กในผ้ารีเปิดไฟให้หมด

มัสนลินซึ่งลึ้มอยู่บนพื้นนิ่วหน้าแล้วยันตัวลุกขึ้น เธอหันมาหารพรรคอย่างงุนงง จึงเห็นเขายืนกุมแขนอยู่ ส่วนผู้หญิงหน้าตาหาเรื่องรีบปล่อยขวิดแตกที่ยังคามือทิ้งลงพื้นแล้วเพื่อนๆ ของเธอก็ลากออกไปห่างๆ

“อีนี่ เป็นบ้ารึเงหา” วีราสบถออกมา

ถ้าคุณกรณีนีเป็นผู้ชาย พ่อหนุ่มหล่อคงชกกลับหน้าแตกไปแล้ว

“เด็ก ๆ โท. แจ็งตำรวจ! ฉันจะเอาเรื่องมันให้เช็ด หล่อนใหญ่มาจากไหนถึงมาหาเรื่องคนอื่นเขาอะ!”

“พี่ครับ ผมขอโทษแทนเพื่อนด้วยนะครับ พอดีเพิ่งทะเลาะกับแฟนมา”

“ทะเลาะกับแฟนมา แล้วมันมาเกี่ยวอะไรกับน้องๆ ฉัน หา” สวร้ายยังขึ้นเสียงอย่างมีน้ำโห หันรีหันขวาง รำๆ อยากจะคว้าขวดมาฟาดหัวคุณกรณีนีบ้าง แต่ติดอยู่ที่ว่าแฟนหนุ่มเคยสอนเอาไว้ว่า โกรธคือโง่โมโหคือบ้า คนสวยโกรธบ่อยๆ ตีนกาจะขึ้นเร็ว

“ไหน ฉันขอดูหน้าชัดๆ หน่อย” วีร่าอย่างสามซุ่มเข้าไปหาอีกฝ่าย

“หล่อนเคยมีเรื่องต่อกับลูกค้ำร้านฉันมาหนหนึ่งแล้วใช่ไหม”

คุณถูกถามอีกอ๊ก

“ฉันไม่ได้ความจำสั้นนะ ยังไงวันนี้ก็ต้องไปขึ้นโรงพักให้ได้ ไปชะ”

วีร่าสวดยันใส่เด็กเมื่อวานขึ้นที่มากำร่ง หลังจากนั้นจึงหันไปปลุกปลอบบรรดาแขกหรือคนอื่นๆ ที่พากันมองมา “ขอโทษลูกค้ำท่านอื่นๆ ด้วยนะคะ ไม่ต้องตกใจนะคะ เจ้าขอโทษที่ทำให้เสียอารมณ์ คีนนี้เจ็เลี้ยงมันทอดฟรีทุกโต๊ะเลยคะ เพื่อเป็นการไถ่โทษ”

“คุณ...ไปโรงพักไหม” มัสลินซึ่งวิ่งไปหาผ้ากับน้ำแข็งมาประคบแผลแตกบนท่อนแขนของธรรศเอ๋ยถาม

“แผลแค่นี้” ชายหนุ่มยกแขนขึ้นดู ช่วงใกล้ๆ กับข้อพับศอกมีรอยบวมและรอยบาดจากเศษแก้ว ไม่ถึงขนาดรุนแรงมาก

“เดี๋ยวฉันไปส่งไปโรงพยาบาล”

“คุณไม่เป็นไรนะ” สายตาคมกริบกวาดมองทั่วร่างหญิงสาว

“บอกแล้วไงว่าไม่เป็นไร” มัสลินสันตึระชะ เขาถามเธอตั้งแต่เมื่อครู่แล้ว คำถามแรกก่อนที่เธอจะทันได้ถามว่าเขาเป็นยังไงบ้างด้วยซ้ำ หญิงสาวนี่ก็อย่างหงุดหงิดใจพลางพยุงชายหนุ่มไปหาเก้าอี้หนึ่งเพื่อ

ปฐมพยาบาล

“ใครหรือพี่วีรา” อัคนียืนกอดอกมองตามมัสลินที่เดินกลับไปที่รถเก๋งส่วนตัว ซึ่งมีชายหนุ่มหน้าไม่คุ้นนั่งรออยู่

“เพื่อนแหละ” วีราเหลือบมองมือกลองประจำวงดนตรีของอัคนีมองมัสลินด้วยแววตาแบบนี้มาหลายปี มีหรือที่เธอจะมองไม่ออก ชายหนุ่มเป็นลูกชายเจ้าของร้านขายเครื่องดนตรีร้านดังแห่งหนึ่งในเชียงใหม่ อัคนีหน้าตาดีและฐานะดีระดับหนึ่ง นอกจากดูแลกิจการของที่บ้านแล้วก็ใช้เวลาตอนกลางวันมาเล่นดนตรีที่อัคนีอย่างต่อเนื่อง

อัคนีเป็นมือกลองให้อัคนีตั้งแต่มัธยมเรียนมหาวิทยาลัยกับมัสลิน ตอนนั้นมัสลินยังร้องเพลงประจำอยู่ที่อัคนีทุกคืน จนกระทั่งช่วงหลังๆ ไปเอาดีด้านงานเขียน จึงห่างหายไปจากวงการ

“บู่อยู่บนเวทีใช่ไหม” วีราหมายถึงมือกีตาร์อีกคนที่มักจะเล่นอคูสติกร็อกแบบเดี่ยวๆ บนเวที

“ครับ เล่นกับพี่จอม” อัคนีพูดถึงนักร้องนำของวง

“งั้นเรามากินข้าวเป็นเพื่อนเจ็ดทีดีกว่านะ ไปทำสงครามน้ำลายกับพวกเด็กเวอร์มา หิวเลย” วีราดึงแขนชายหนุ่มหน้าเข้มกลับเข้าไปในผ้า

เมื่อคร่อมัสลินแค่วะกลับมาส่งวีราหลังจากไปแจ้งความที่โรงพักด้วยกัน มัสลินขับรถเลยไปส่งพรรคทำแผลที่โรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งก่อนจะกลับมาที่อัคนี วิโอล่า หญิงสาวฝากรถสปอร์ตคันหรูของพรรคไว้ที่โรงแรมวีราวิลลา รุ่งเช้าจะแวะมารับ คืนนี้มัสลินจะขับรถไปส่งเพื่อนใหม่ที่บ้านเองก่อน คาดว่าอัคนีคงกำลังคำนึงถึงประเด็นด้านความเหมาะสมอยู่พอสมควร

“ห่วงลินเธออาร์ค” เจ้ใหญ่ในฐานะผู้ใหญ่ที่สุดอดแสบถามลูกน้องไม่ได้

อัคนีไม่ตอบ ได้แต่เดินตามแรงดึงของวีรากลับเข้าไปในผ้า

“อย่าคิดมากเกินไป ลินดูแลตัวเองได้”

ในฐานะของคนที่ไม่มองอยู่ห่างๆ มาตลอดอย่างอัคนี มีอกลองหนุ่มน่าเห็นใจมาก คนใจแข็งอย่างมัสลิน...ถ้าวันหนึ่งวันใดโดนผู้ชายซึ่งมีเสน่ห์เหลือร้ายดูเป็นอันตรายกับหัวใจขนาดนั้นคงไปครอง คนที่ไม่มองอาจเข้าใจแทบจะอีก

ที่ผ่านมามีหนุ่มหล่ออ้วนมาดักให้หุ้มาจีบหญิงสาวก็มาก แต่ธรรมชาติเหนือกว่าคนอื่นชนิดไม่เห็นฝุ่น วิรายังจดจำดวงตาแข่งกร้าวของชายหนุ่มได้ดี ผู้ชายคนนั้นร้ายไม่ใช่เล่นเลย ต่างจากอัคนีที่เมื่อไรๆ ก็เป็นเพื่อนที่แสนดี

ณ บ้านเช่าตามคำเรียกขานของบางคนดูไม่เป็นบ้านเช่า เอาเสียเลย เพราะมีสภาพเหมือนบ้านพักตากอากาศหลังหนึ่งในรีสอร์ตหรูๆ ที่ไหนสักแห่ง มัสลินกำลังยืนอยู่ในครัวสะอาดเอี่ยมที่ดูราวกับว่าไม่เคยมีใครจับต้องหรือใช้งานมาก่อน หญิงสาวแกะถุงเค้กหมูและเทใส่ถ้วยเซรามิกที่เพิ่งค้นออกมาจากตู้ลอย จากนั้นเดินไปหยิบน้ำเย็นในตู้เย็นมารินใส่แก้วเตรียมไว้ให้คนเจ็บที่ขอตัวขึ้นไปอาบน้ำ

มัสลินเกือบจะออกไปจากบ้านแล้ว แต่ธรรมชาติลงบันไดมาเสียก่อน เธอเกือบหลุดปากถามเขาไปว่าอาบน้ำหรือวิ่งผ่านน้ำกันแน่ ทว่าร่างสูงใหญ่ซึ่งสวมเพียงกางเกงนอนขายาวก็สืบเท้าเนิบๆ เข้ามาหา จากนั้นยกแขนข้างที่เจ็บขึ้นให้เธอดู

“พันแผลให้ใหม่หน่อย ผมลืม”

ผ้าพันแผลบนท่อนแขนขวาของธรรมชาติเปียกชุ่มโชก น้ำไหลหยดลงตามปลายศอกของชายหนุ่มแล้วหยดลงพื้น มัสลินมองผ้าพันแผลทั้งหมดสภาพแล้วก็มองใบหน้าคมคายของธรรมชาติ

“นี่คุณแกลั้งเซ่ใหม่” หญิงสาวถอนหายใจเมื่อเขาเฉยเสียเหลือเกินกับคำประชด

“ไปนั่งที่โซฟาสิ” มัสลินสั่งเนิบๆ แล้วคนรับคำสั่งก็เดินไปนั่งสงบที่โซฟาหน้าโทรทัศน์ในห้องนั่งเล่นอย่างเชื่องช้า

หญิงสาววางจิกหมี แก้วน้ำเย็น ถูถูอุปกรณ์ทำแผล และซองยาเม็ดอีกสองสามซองที่ห่อจากโรงพยาบาลส่งให้ลงในถาด

มัสลินนั่งลงข้างธรรศบนโซฟายาว เมื่อพลิกดูหูกยาแล้วหญิงสาวก็จับแขนชายหนุ่มมาพาดบนตัก ค่อยๆ ถอดผ้าพันแผลที่เปียกชุ่มออกเบาๆ แผลที่ปริแยกยังไม่แห้งดี มีหน้าซำโดนน้ำเข้าไปอีกเลือดจึงซึมออกมาเล็กน้อย หญิงสาวหยิบสำลีมาเช็ดทำความสะอาดแผล แล้วจึงนำผ้าพันแผลผืนใหม่มาพันปิดแผลให้ชายหนุ่ม

“แน่นไปรีบล่า” ก่อนจะวางมือ หญิงสาวเงยหน้าถามชายหนุ่มแวบหนึ่ง

ธรรศสันตึระชะ มัสลินจึงยกแขนข้างนั้นพาดคั่นไปบนตักของเขาเอง

“กินข้าวกินยา ทำแผลใหม่สักสี่ห้าวันก็น่าจะดีขึ้น” เธอพูดตอนที่ลุกขึ้นยืน หันไปมองหากระเป๋าสะพายของตนเอง ก็พบว่าวางอยู่ที่โต๊ะในครัวโน่น

มัสลินกำลังจะเดินไปที่ครัว แต่ยังไม่ทันที่เธอจะก้าวผ่านหน้าเขาด้วยซ้ำ มืออันจืดก็คว้าเธอเต็มแรง พานให้ร่างของเธอล้มลงไปพาดบนตักหนา

“คุณ!” มัสลินตื่นชุกชุกส่งเสียงอย่างชัดเจนเมื่อธรรศกักขังเธอด้วยท่อนแขนของเขา รวากับว่าเขาไม่รู้สึกรู้สากับสภาพบาดเจ็บของตัวเองเลย

ชายหนุ่มก้มหันหัวเราะเอาไว้ในตอนแรก แต่เมื่อมัสลินดิ้นรนจนบาดเจ็บรุนแรงบนตักของเขา ธรรศก็แทบจะจมลงไปใต้เพลิงต้นหาที่ก่อตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว

“อย่าดิ้นสิ” ริมฝีปากหยักได้รูปเปล่งเสียงแหบพร่าออกมา

“ก็ปล่อยฉันสิ” มัสลินหยุดเดินชั่วขณะ หน้าร้อนวาบกับสีหน้า
แววตาและน้ำเสียงของคนที่ไม่แนบชิด

มือข้างหนึ่งของเขาระงับรอบต้นแขนขวาของเธอเอาไว้แน่น
ส่วนอีกมือก็ทาบทามด้านหลังของเธอ ทั้งประคองและกั้นไม่ให้เธอเอนหนี

ธรรคได้สายตาพิศมองดวงหน้าสวยหวานที่แต่งแต้มด้วยเครื่อง
สำอางเพียงจางๆ ดวงตากกลมโตของมัสลินหวานซึ้งและดูบริสุทธิ์ราวกับ
อัญมณีที่ไม่สามารถประเมินค่าได้

เขาชอบปลายจมูกวันนี้ๆ ของเธอ มันทำให้รู้สึกว่าเขาแก่นและ
ไม่ใช่คนवानอนสอได้ง่ายเท่าใดนัก ชายหนุ่มได้สายตาดลามองกลับ
ปากเต็มอิ่มสีชมพูอ่อน แม้ดวงหน้าที่ล้อมกรอบด้วยเส้นผมยาวสลวย
สีดำขลับตรงหน้าจะดูโกรธกรุ่นอยู่มาก แต่เขาก็สังเกตเห็นแววเขินอาย
ที่ปะปนอยู่บ้าง มัสลินพยศและเย้ายวนเหลือเกิน เธอสวยจนเขาแทบ
ขาดใจ

นาทีเดียวกันมัสลินพยายามค้นหาความหมายจากสายตาของธรรค
นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มจัดของเขาไม่ละไปจากใบหน้าของเธอตั้งแต่เมื่อ
นาที่ก่อน

หญิงสาวเพิ่งมีโอกาสมองหน้าชายหนุ่มอย่างตั้งใจ ส่วนหนึ่งจาก
ท่าทีของเขาที่ดูขึงขังก็เพราะคิ้วคดหนาได้รูปที่พาดเฉียงเหนือดวงตาคมดู
หญิงสาวสะดุ้งได้สติเมื่อฝ่ามือใหญ่เลื่อนขึ้นมาแนบแก้มของเธอ จมูก
โด่งจัดแต่ตรงแอ่งซีพจกรอีกด้านของลำคอ ช่วงเวลาที่ริมฝีปากอุ่นจัดของ
ชายหนุ่มพรมจูบผะแผ่วลงไปตามช่องว่างของคอเสื้อ เธอขยู่มีมือบน
ไหล่กว้างเต็มแรง แต่เขากลับปลดกระดุมเสื้อสามเม็ดของเธอออกอย่าง
คล่องแคล่วและรวดเร็ว และกดริมฝีปากจูบหนักๆ บนผิวกลางทรวงอก
เหนือบราสีอ่อน

หญิงสาวรู้สึกเหมือนกับถูกเหวี่ยงขึ้นไปบนที่สูงแล้วก็โดนตะครุบ
เอาไว้ เธอสั้นน้อยๆ ตอนที่เขาเงยหน้าขึ้นจ้องตา จากนั้นก็ชบหน้าลงบน

ป่าเล็กบาง ตามด้วยโอบกระชับอ้อมกอดแน่นหนาราวกับเป็นเจ้าของ
ร่างบนตัก หัวใจบรรลุดิ้นแรง แต่มัสลินไม่แน่ใจว่าหัวใจของเธอหล่น
หายไปอยู่ที่ไหนในเสี้ยววินาทีที่ไหลไป

ร่างสูงใหญ่รับรู้ถึงแรงดิ้นรนอีกครั้งจากหญิงสาว ชายหนุ่มสุด
หายใจลึก ปลดปล่อยความปรารถนาออกมาเต็มที่

“อยู่เฉยๆ สักพักแล้วผมจะปล่อย” เสียงทุ้มลึกบ่งบอกว่าเขา
ควบคุมตัวเองได้ แต่ถ้าเธอยังดิ้น ก็ไม่รับรองความปลอดภัย

“ฉันท่อยหนักนะ” มัสลินก้มลงบอกคนที่ยังชบสรีระอยู่กับป่า
ของเธอ ที่จริงถ้าเธอจะต่อยเขาก็ได้ สมัยก่อนหญิงสาวเคยมีเรื่องกับ
ลูกค้าในผับหลายครั้ง ทั้งพวกที่ลวนลามเธอและพวกที่ขอบหาเรื่อง
แต่ละครั้งเธอก็ไม่ได้จนมุม เพราะเธอเคยเรียนศิลปะป้องกันตัวตอนอยู่
ชั้นมัธยม

“ก็แล้วทำไมไม่ต่อย” เสียงเสียงหนึ่งสะท้อนขึ้นมาในหัวสมอง

ธรรคค่อยๆ เงยสรีระขึ้นจากป่าอบบาง ชายหนุ่มสบตากับ
หญิงสาวก่อนที่จะลุดสายตาลงมาที่กระดุมเสื้อที่ถูกปลดออกของเธอ
รอยจูบหนักหน่วงบนผิวผ่องเมื่อครู่ยังปรากฏชัดเจน ผิวบางๆ บริเวณ
นั้นห่อเหี่ยวดอย่างเห็นได้ชัด นิ้วเรียวยาวได้เกลี่ยตามรอยดังกล่าวอย่าง
พึงพอใจ ขณะเจ้าของเรือนร่างที่เพิ่งเห็นรอยกลับนิ่งเกร็ง

“คุณเป็นของผม รุ้รียังที่รัก” ธรรคกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง

มัสลินผ่อนลมหายใจแผ่วเบา พยายามขบไล่ความรู้สึกบางอย่าง
ที่อาบไล้ทั่วร่าง ทั้งอ่อนหวานและทรมาณระคนกัน

มือเรียวยาวประคองใบหน้าหล่อเหลาของชายหนุ่มไว้ หญิงสาว
เปลี่ยนจากทำนองพาดตักเป็นคร่อมบนต้นขาแข็งแรงของชายหนุ่ม ยึด
หลังตรง ค่อยๆ โนม้หน้าลงหาเขา สายตาทั้งคู่ประสานกันราวกับ
ไม่สนใจสิ่งอื่นใดในโลกน่าเบื่อใบนี้อีกแล้ว

“คุณธรรค”

มัสนลินเรียกชื่อธรรคอย่างนุ่มนวล แผ่นหลังของเขาจมลงบนเบาะโซฟา ชายหนุ่มกระซิบเวทาคอดเอาไว้ ไม่ต้องการให้เธอหลุดลอยไปแม้เพียงลมหายใจเดียว เขาเดาไม่ออกว่าเขาจะทำอะไร แต่ที่แน่ๆ เธอกำลังทำให้เขาตื่นเต้นจากการคาดเดาไม่ได้

“คุณต่างหาก...” หญิงสาวกระซิบข้างหูชายหนุ่ม

“...ที่เป็นของฉัน” มัสนลินบอกด้วยน้ำเสียงชวนหลงใหล

หญิงสาวคล้องแขนรอบต้นคอธรรค จ้องตาเขายังคงตะลึงงันคล้ายถูกสะกดจิต

“ราตรีสวัสดิ์ค่ะที่รัก”

ริมฝีปากอ่อนนุ่มกดจูบริมฝีปากอบอุ่นของชายหนุ่มราวกับสายลมวูบผ่าน

มัสนลินอาศัยจังหวะถัดจากนั้นผละลงจากตักหนา รีบก้าวยาวๆ ไปหยิบกระเป๋าหนังใบเก่งมาสะพายไหล่ จากนั้นก็ตรงลือออกไปที่รถเก๋งของตัวเอง ขับออกไปจากอาณาบริเวณที่ตกอยู่ในอาณาเขตของมนตร์สะกดอย่างเงียบงัน

ภายในห้องนั่งเล่นของบ้านเช่า ธรรคยกมือแตะริมฝีปากอย่างเคลิบเคลิ้ม หัวงอารมณ์ที่ดำเนินเมื่อครู่ยังลอยวนอยู่ในใจและรอบกาย รอยจูบจากเธอเมื่อครู่ก็เช่นกัน ดีกว่าทุกๆ จูบที่เขาเคยสัมผัสมา และปลุกกระแสสัญชาตญาณความต้องการเป็นเจ้าของในกายเขา จนอาจต้องยอมรับว่าเขาหลงเธอมากจริงๆ

3

ตอนสายของวันทำงานวันหนึ่งธรรศตรวจสอบเอกสารบาง ส่วนและส่งคืนพร้อมความคิดเห็นกลับไปให้เลขาฯ ประจำตัวทางอีเมล จากนั้นชายหนุ่มก็ออกมาล้างรถตรงลานจอดรถข้างบ้าน เก็บบัสปัดผ้า แล้วที่เขาไม่ได้ออกไปไหนมาไหนเลย ผู้หญิงจับรถสปอร์ตเข้าเขรอะจน ลากนิ้ววาดรูปเล่นได้สบาย แม่บ้านที่แวะมาทำความสะอาดเมื่อวาน อาสาจะล้างรถให้อยู่เหมือนกัน แต่เขาปฏิเสธ เพราะนี่ครั้มนอยากล้าง เสียเอง ถือเป็นกรออกกำลังกายแขนไปในตัว

“ไง เสือ หายหน้าหายตาไปไหนวะ เมื่อกี้เลขาฯ นายบอกว่าท่าน รongฯ พักผ่อน แต่ไม่ยกบอกว่าที่ไหน”

ภาวซ์โทร. เข้าโทรศัพท์เคลื่อนที่เข้ามาในตอนเช้าชายหนุ่มกำลัง ถือสายยางฉีดน้ำให้ทั่วรถ ‘ท่านรองประธานกรรมการบริษัท’ เดินไปปิด ก๊อกน้ำ ก็มลงยกกะละมังใบเล็กๆ ที่มีน้ำเปล่าผสมกับน้ำยาล้างรถจน ฟองฟู่นำมารดที่รถสปอร์ตจนเพื่อนจากกรุงเทพฯ ต้องถามอีกประโยค

“นายอาบน้ำอยู่หรอวะ เดี่ยวมือถือก็เจ็งหรอก”

ธรรศหยุดมือที่บัดนี้จับฟองน้ำซัดรถไปพลางๆ ไบหน้าคมคายผุด รอยยิ้มเล็กน้อย

“เปล่า กำลังล้างรถ”

“หา” ภาวซ์ย่นเสียงหลังทันที

“ไปพักร้อนประจำอะไรนะ โรงแรมไหนมันให้แขกระดับวีไอพีขนาด
นี้มาล้างรถ ช่วยบอกหน่อย คราวหลังจะได้สั่งลูกหลานไม่ให้ไปใช้บริการ”

ธรรตพึ่งภาว้ชบ่นอย่างขบขัน

“บ่นจบบริยัง มีอะไรกรีบๆ พุดมา”

“ก็ไม่มีอะไร เซ็งๆ คินนี้ว่าจะชวนไปดูบอลเสียหน่อย แต่นาย
ไม่อยู่ เดี่ยวไปชวนกาศมันก็ได้”

พอชายหนุ่มเปลี่ยนเรื่อง ฝ่ายเพื่อนที่เบื่อนายจากงานที่ออฟฟิศ
ก็อุ้งงานด้วยการคุยเรื่องอื่นอย่างไม่เอะใจ

ธรรตยังไม่ตอบอีกฝ่ายว่าตนอยู่ที่ใด เขาอยากจะได้เรื่องมัสลิน
ไว้เป็นพิเศษ แม้ว่าอันที่จริงภาว้ชจะมีส่วนช่วยเขาเรื่องมัสลินโดย
ไม่เจตนา นั่นคือการพาเขาไปพบกับเธอครั้งแรกที่ห้องทำงานส่วนตัว
ของธรรต ส่วนที่จึ่งก็คือให้เบอร์โทร. กับที่อยู่ของหญิงสาวมาอย่าง
ง่ายดายโดยไม่ต้องเสียเวลาหา

ที่สำคัญนอกจากนี้ภาว้ชยังเคยหลอกถามธรรตเกี่ยวกับประวัติ
ด้านผู้สาวของเพื่อนคนสวยมาแล้วด้วยคำถามน่าโมโห จนธรรตที่ปกติ
ขี้เล่นซีเรียสขึ้นมา และให้คำตอบแบบเอาหัวเป็นประกัน พร้อมยืนยัน
ด้วยเกียรติกับพี่ชายว่ามัสลินไม่เคยมีแฟนหรือมีความสัมพันธ์ลึกซึ้ง
กับใครมาก่อนเลย อย่าคิดจะมาดูถูกเป็นอันขาด

‘จีบลิน ยากว่ะ เคยจีบแล้ว สวยแต่เย็นชา ไม่ใช่สเปก ยายธรรต
โกรธจนเลยนะตอนที่ถามเรื่องลินโสดบริสุทธิ์รีเป่ล่า ก็แค่อยากกรู้ว่ะ ปาก
หมาก็ได้ ยอมรับว่าตอนนั้นแค้นนิดหน่อยเรื่องโดนหักอก ยายธรรตมัน
ปลอบว่าไม่ต้องเสียใจ ใครๆ ก็อกหักทั้งนั้น ไม่มีข้อยกเว้น ค่อยรู้ลึกดีซึ้น
มาหน่อย ไม่รู้ใจลินคิดไงนะ แต่คบๆ เป็นพี่เป็นน้องกันไปอย่างนี้ก็ดี
ลินเป็นคนตรง ไม่อแง ไม่ขี้ไวยวาย’

จากการที่ธรรตรู้จักกับมัสลินมาหลายปี ตั้งแต่สมัยเรียน ม. 5
ทั้งคู่เจอกันเพราะสอบชิงทุนจากไทยไปเรียนแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมหนึ่ง

ปีที่อเมริกาได้ และมีโฮสต์³ คนเดียวกัน พักห้องเดียวกัน ภาว์ซยังเล่าอีกว่าหลังจากไปถึงอเมริกาได้แค่ไม่กี่วัน รลิกาโทร. กลับมาเล่าเรื่องตลกให้ฟัง คือเรื่องที่มีสลลินสร้างวีรกรรมเตะฝ่าหมากเพื่อนชาวอเมริกันตัวใหญ่ที่ต้องการจะจับคู่ดูตีกับเธอจนเกือบจะกลายเป็นกรณีพิพาทยกใหญ่ แต่โชคดีที่อีกฝ่ายไม่กล้าเอาเรื่องจริงๆ

รลิกานับถือน้ำใจของมัสลลินมากๆ แฟนคนแรกของหญิงสาวเคยเจอกับมัสลลินและคิดจะรวบทั้งสอง แต่มัสลลินก็แอบต่อสายถึงรลิกาแล้วเล่าความจริงให้ฟัง รลิกาจึงสลัดหมอนั่นทิ้ง และปวารณาตนเองเป็นเพื่อนร่วมสถาบันกับเพื่อนสาวคนสวย ฝ่ายมัสลลินก็เคยโดนกลุ่มนักเรียนหญิงที่มีอิทธิพลในโรงเรียนที่ไปแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกลั่นแกล้งเพราะความหมั่นไส้ แต่รลิกาก็คอยช่วยเหลือ และยืนอยู่ข้างมัสลลิน ไม่เคยทิ้งไปทั้งสองคนจึงมีมิตรภาพที่แน่นแฟ้นมาตลอดอย่างไม่มีการสะดุดกลางทาง

น่าคิด...ที่เขาก็นสนิทกับภาว์ซและรู้จักกับรลิกามาตั้งนาน สมัยเรียนก็กลับมาไทยบางครั้งบางครั้ง ยิงพอเรียนจบกลับมาทำงานกรุงเทพฯ ถาวรก็แวะไปที่บ้านหลังนั้นอยู่หลายครั้ง แต่ไม่เคยเจอกับมัสลลินเลยไม่เคยได้ยินแม้กระทั่งชื่อ ธรรมดาเลิกคิดเมื่อได้ยินเสียงรถยนต์แล่นมาจอดที่หน้าบ้าน ชายหนุ่มกล่าวตัดบทแล้ววางสายจากภาว์ซง่าย ๆ ยืนถือสายยางฉีดน้ำพาลงมองรถเก๋งญี่ปุ่นสีขาวยุคใหม่ที่เพิ่งเข้ามาจอดต่อท้ายรถสปอร์ตของเขา

มัสลลินมีกุญแจบ้านกับรีโมตไฟฟ้าที่ใช้เปิดประตูรั้วบ้าน เพราะเขายกชุดสำรองให้เธอไปเอง ตอนแรกหญิงสาวไม่รับ แต่เขาให้เหตุผลว่าเพื่อความสะดวกเวลาที่เธอแวะมาทำแผลแต่เขาอาจจะยังไม่ตื่นหรืออยู่ในห้องน้ำ หรือบางทีเกิดเขาหกล้มหกลูกตนอนอยู่คนเดียว เธอจะได้

³ Host Family หมายถึง ครอบครัวที่ให้ที่พักและดูแลนักเรียนที่ไปศึกษาหรือแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมในต่างประเทศ

เข้ามาช่วยทัน ไม่ต้องเสียเวลาป็นิ้ว ทำตัวเป็นพวกขโมย

‘คุณนะเจ้าเล่ห์’

วันนั้นหญิงสาวกล่าวหาเขาเช่นนั้น นับจากวันที่เขาได้แผลและบอกรাত্রีสวัสดิ์กับเธออย่างร้อนแรงในห้องนั่งเล่น นี่ก็เพิ่งจะเป็นวันที่สองที่เธอแวะมาหาเขา สองวันก่อนหญิงสาวแวะมาทำแผลให้ ไม่ทันได้คุยกันมากก็กลับไป วันนี้ก็อาจจะเป็นเช่นเดิม ไม่รู้เรื่องกันสักที แล้วอย่างนี้จะไม่ให้เขายกกุญแจสำรองให้เธอได้อย่างไร เขาไม่อยากเสียโอกาสตอนที่เธอแวะมาหา แต่ดันเข้าบ้านไม่ได้เพราะเจ้าของบ้านยังนอนหลับไม่รู้เรื่องอยู่ชั้นบน

ร่างโปร่งระหงก้าวลงมาจากรถ เธอมองเขานิ่งๆ ครู่สั้นๆ แล้วก็เดินเข้ามาในบ้าน ธรรมชาติมองตนเองซึ่งสวมเสื้อกั๊กกับกางเกงขายาวก็ไม่มีอะไรแปลก เพียงแต่ผ้าพันแผลของเขาโดนน้ำอึกแล้ว ชายหนุ่มล้างรถต่อ ตั้งใจว่าจะล้างฟองรอบสุดท้ายแล้วก็ตามเธอเข้าไปในบ้าน

“คุณ ที่นี่มีไวรัสไหม”

คนที่น่าจะป็นิ่งรออยู่ด้านในเดินเงิบๆ มาถามแบบไม่สงสัยสัญญาณให้แก่กันก่อน ชายหนุ่มซึ่งยืนหันหลังอยู่หันกลับไปพร้อมกับส่ายขางในมือที่น้ำไหลพุ่งแรง

มีสติลนเอียงตัวหลบน้ำเย็นๆ แต่หลบไม่ทัน ธรรมชาติไม่ได้ยินเสียงอุทานของเธอ แต่หญิงสาวซึ่งบัดนี้เนื้อตัวเปียกปอนยกแขนป้องน้ำค้างไว้แล้วหันมามองเขาตาขุ่น

ชายหนุ่มกำลังจะบอกเธอว่าเขาไม่ได้ตั้งใจ แต่มีสติลนก็ตรงเข้ามาก้มหยิบส่ายขางที่เขาโยนทิ้งลงพื้น จากนั้นก็หันปลายส่ายขางมาทางเขาหน้าตาเฉย ทำให้เขาเปียกม้อลอกม้อแฉกไปทั้งตัวยิ่งกว่าเธอเสียอีก

“เฮ้ย คุณ!”

สงครามขนาดย่อมเกิดขึ้นประหนึ่งอยู่ในเทศกาลสงกรานต์ก็ไม่ปาน สองเด็กโขงเกือบจะวิ่งวนรอบรถยนต์สองคันที่จอดอยู่รวมรอบ

ธรรตหรือตาลงเพราะโดนเอาคืนขนานใหญ่ ชายหนุ่มปล้ำแย่งสายยางจากมือบางๆ คืบจนได้ มัสลินตัดปัญหาด้วยการรีบถอยไปปิดก๊อก ธรรตเดินกลับเข้ามาหอบแดด ชายหนุ่มโยนสายยางในมือทิ้งอย่างไม่ใยดี เหลือบมองคนที่เดินกลับมาหาตัวเองในสภาพไม่ต่างกัน

มัสลินชะงักนิดหนึ่ง แล้วหยุดฝีเท้าในระยะที่ห่างจากเขาไปประมาณสามก้าว ธรรตมองคนที่ยกแขนขึ้นกอดอก เสื้อเชิ้ตแขนยาวเข้ารูปสีขาวแม่น้ำเนื้อผ้าจะหนาแต่เมื่อโดนน้ำแล้วก็โปร่งใสแนบผิวเนียนผุดผาด ถ้าเจ้าตัวไม่กอดอกเอาไว้ เขาก็คงจะเห็นทะลุถึงเสื้อชั้นในที่โอบอุ้มทรวงอกสวยอยู่ ดวงหน้าหวานมองไปทางอื่น แก้มเริ่มแดง จนธรรตนึกสงสัยว่าสายตาของเขาจับจ้องเธอลึกซึ้งเกินไปหรือ ถึงทำให้เธอต้องมองไปทางอื่น

“ถ้าคุณโกรธจนก้าวขาไม่ออกจริงๆ ผมจะอุ้มคุณเข้าไปในบ้านเอง”

มัสลินแหม่ริมฝีปากเบาๆ ยังไม่ก้าวขา คิดอยู่ในใจว่าขึ้นเดินผ่านหน้าเขาไป อาจจะโดนรวบตัวเอาไว้ก็เป็นได้

ธรรตนึกครุ่นเดียวเพื่อหยิ่งเชิงก็พอเดาออกว่าเธอคิดอะไร ระหว่างที่หญิงสาวกำลังตัดสินใจอยู่ ชายหนุ่มก็ก้าวยาวๆ เข้าไปหา ซ้อนร่างเปียกชื้นขึ้นมาอย่างรวดเร็ว นัยน์ตากลมโตของมัสลินเบิกกว้างทันที

“ห้องนอน ห้องน้ำ ห้องนั่งเล่น ที่ไหนดี” เสียงถามไถ่หนุ่มมุดคล้ายกับจะแกล้งกัน

“ห้องนั่งเล่น” มัสลินรีบตอบ เกรงว่าเขาจะก้าวอาดๆ เลยขึ้นไปบนชั้นสอง

ธรรตบรรจงวางมัสลินลงบนโซฟายาวตัวเดิมที่เธอกับเขาน่าจะเริ่มคุ้นเคยบ้างแล้ว หญิงสาวรีบหยัดกายลุกขึ้นเดินไปที่อื่น รู้ตัวอีกทีเธอก็ไปยืนอยู่ในครัวแล้ว ชายหนุ่มตามมา ยกตัวเธอขึ้นวางตรงขอบซิงก์หน้าตาเฉย

“คุณธรรต ไม่เล่นแล้วนะ”

ชายหนุ่มหัวเราะหึๆ มองคนที่ตริ้งตาตริ้งใจราวกับภาพวาดในฝัน

วงแขนแกร่งสอดรอบเอวคอด้รังตัวเธอเข้ามากอดไว้เฉยๆ อย่างมีความสุข
หอมกลิ่นน้ำหอมจางๆ และกลิ่นกายสาวที่ทำให้รู้สึกอ่อนหวาน

“ชินไม่เล่น คุณก็แย่สิ ผมยังไม่เอาจริงหรอก ไม่อยากให้คุณโกรธ”
เสียงหัวใจที่เด่นตบๆ ดังแบบหุ้มัสลิน เธอค่อยโล่งใจเมื่อจนแล้ว
จนรอดวงแขนคู่เดิมก็ไม่มีที่ท่าจะเปลี่ยนแปลง เขากอดเธอเอาไว้เกือบ
ลิบนาที่เลยกระมัง

“ลิน”

หญิงสาวไม่ตอบ

“พุงนี้ไปเด็ดกันนะ”

“ใครจะไปเด็ดกับคุณ” พักใหญ่เธอถึงจะย่อนถาม

“ก็คุณไง คุณที่เป็นของผม”

“จะบ้าไรเงิ ฉันไม่เคยตกลงด้วยเลยนะ”

“อะไร เราตกลงกันแล้ว”

“ตอนไหน”

“ก็คืนนั้น ที่เราเป็นของกันและกัน”

“เปล่า ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น”

“แต่ผมหมายความว่าอย่างนั้นจริงๆ อย่าคิดว่าผมพูดเล่นๆ ละ”

น้ำเสียงไม่มีแววเล่นของธรรศทำให้ความอึดอัดแทรกตัวเข้ามา
ครู่หนึ่ง

“คุณมีแฟนรึยัง” มัสลินยิงคำถามแบบไม่อ้อมค้อม

“ไม่มี”

ธรรศมองหน้าคนในอ้อมแขน และแทนที่จะถามแบบเดียวกัน
กลับบอกว่า “ถึงคุณมีแฟน ผมก็จะแย่ง”

หญิงสาวเผยอปากค้ำงน้อยๆ อย่างเหลือเชื่อ

“ตอนนี้อายุเท่าไร” เขาถาม ตอนแรกเห็นเกือบสรุปเองว่าเธอ
น่าจะอายุแค่ยี่สิบปี ต่อมาเพิ่งฉุกคิดได้ว่ารลิกาอยู่ในวัยเบญจเพส

“25”

“31” ธรรมชาติบอกอายุกับมัสลินบ้าง

“ไม่ต้องเรียกพี่แบบที่เรียกพอร์ชนะ” ชายหนุ่มถือวิสาสะสั่ง

“ปล่อยฉันได้รึยัง” มัสลินหลุบสายตามองวงแขนที่ยังโอบอยู่รอบ

เอว

“รับปากมาก่อน”

“ฉันไม่หนีหรอก”

ธรรมชาติหัวเราะเสียงทุ้มในลำคอ คลายวงแขนออกจากเอวคนตรงหน้า ยกมือขึ้นกุมไหล่สองข้างของหญิงสาว ขยับริมฝีปากพูดด้วยเสียงเอ็นดู

“ดี เดี่ยวจะไปเอาชุดใหม่มาให้เปลี่ยน”

ชายหนุ่มถอยห่างออกมาเล็กน้อย ก่อนจากไปยังอดใจที่จะกดปลายจมูกกับต้นคอระหงไม่ได้ สัมผัสบางเบาราวขนนกไม่ต่างจากจูบแรกระหว่างเขากับเธอ

ณ คอฟฟี่ชอปที่มัสลินกำลังใช้เป็นสถานที่ทำงานชั่วคราว

ในอีกหลายวันถัดมามีคนพลุกพล่าน

หญิงสาวเลือกที่นั่งริมกระจกหน้าร้าน บนโต๊ะมีเค้กวานิลลาชิ้นน่ารักวางอยู่ในจานแก้ว ไม่ห่างกันนักคือถ้วยโกโก้ร้อนซึ่งมีไอควันลอยกรุ่นอยู่จางๆ

ธรรมชาติมาสายกว่าเวลานัดราวๆ สิบห้านาที ชายหนุ่มไม่คิดว่าที่เชียงใหม่มีคนจะติดขนาดนี้ แต่เมื่อสังเกตเห็นว่าถนนหลายสายชะงักเดียวกันถูกปิดเป็นถนนคนเดิน เขาก็เข้าใจทันทีว่าทำไมการจราจรถึงได้ติดขัดนัก

“วันอาทิตย์หกโมงเย็นที่ร้านกาแฟร้านแรกตรงหัวมุมถนนหน้าประตูท่าแพ”

มัสลินเป็นคนตัดสินใจอีกครั้ง เธอพูดชื่อถนนแล้วก็บอกสถานที่

ไว้แค่นั้น ปล่อยให้เป็นที่ของเขาเองที่จะต้องตามหาเธอให้พบ แต่
ธรรมศก็เห็นว่าหญิงสาวไม่ได้ตักตักหรือเล่นแฉให้เขายุ่งยากใจแต่อย่างใด

เธอนั่งก้มหน้าพิมพ์งานในเน็ตบุ๊กเครื่องเล็กที่คอพีซอปแรก
ที่เขาเจอ เพียงมองปราดเดียวเขาก็เห็นร่างเพรียวบางสะดูดตา แม้ว่า
เจ้าตัวจะใส่เสื้อยืดเข้ารูปกับกางเกงผ้าสามส่วนธรรมดา ผมยาวสลวย
เกล้าเป็นมวยอย่างลวกๆ ดวงหน้าอ่อนเยาว์แต่งแต้มเครื่องสำอางบางๆ
วันนี้เธอทาลิปสติกสีส้มอ่อน นู๋ซ้ายตรงรอยเจาะที่คอนข้างสูงใส่ตุ้มหูเงิน
อันเล็กๆ รูปลักก็โคลฟเวอร์⁴

ชายหนุ่มนั่งลงข้างๆ คนที่ก้มหน้าก้มตาพิมพ์ข้อความอย่างมี
สมาธิหลายอดีตใจ ธรรมศเปลี่ยนมามองของว่างบนโต๊ะ ซ้ายมือของมัสดิน
มีแค่กวนิลลากับโกโก้ร้อน ขวามือมีกาแฟดำกับช็อกโกแลตบราวนี่

เธอส่งให้เขา? ธรรมศคิด ตอนนั้นพนักงานเสิร์ฟคนหนึ่งเดินมารับ
ออร์เดอร์พอดี ชายหนุ่มเหลือบมองคนที่ยังคงคร่ำเคร่งอยู่กับงาน

“รับอะไรดีคะ”

มัสดินเพิ่งเงยหน้าขึ้น หญิงสาวสบตากับนัยน์ตาสีเข้มจัดแล้วก็
ตั้งคำถาม “คุณจะกินอะไรรองท้องก่อนไหม”

“ไม่เป็นไรครับ ขอขอบคุณ” ธรรมศเงยหน้าบอกพนักงานคนเดิมที่ยัง
รออยู่ เด็กสาวคนนั้นก้มหน้างุดหลบเขา หลังจากนั้นก็เดินหน้าแดงกลับ
ไปเลย

ชายหนุ่มหันมาทางคนข้างกายอีกครั้ง

“ถ้าคุณไม่รังเกียจ ซิมขนมจานฉันก็ได้ ของร้านนี้อร่อยมาก”
หญิงสาวพูดคุ้ในเวลาโดยยังไม่ละสายตางานของเธอ

⁴ Lucky clover คือ คำเรียกใบโคลฟเวอร์ซึ่งเป็นพืชใบเขียวขนาดเล็กชนิดหนึ่ง
ใบมีลักษณะคล้ายหัวใจ ซึ่งปกติจะมีสามแฉก แต่ลักก็โคลฟเวอร์มีสี่แฉก และ
หายาก ชาวตะวันตกเชื่อกันว่าเป็นสัญลักษณ์แห่งความโชคดี

ธรรศรัภู เอื้อมมือหยิบช้อนที่จานค์กวานิลลา

“อย่ากินชิ้นนั้น” มัสลินปิดเนตบึกเสร็จแล้วทันจับแขนห้ามธรรศ
ไว้พอดี

“ของจันจานนี้คะ” เธอเลื่อนจานบราวนี่ซึ่งมีรอยตักคำเล็กของ
ตนเองมาไว้เบื้องหน้าหนุ่มหล่อซึ่งเริ่มขมวดคิ้ว

แบบนี้เอง มีของเกินมาบนโต๊ะเพราะความสวยสะดุดตาของเธอ
มันต้องเป็นเช่นนี้อยู่แล้ว แค่นี้ยังไม่ค่อยไปดี นางฟ้าของเขาไม่ได้ลอยอยู่
บนสวรรค์ แต่เดินดินในโลกมนุษย์ ย่อมต้องประสบพบเจอกับสิ่งสา-
ราสต์วุ่นน้อยใหญ่มากมาย

“แล้วนี่ของใครครับที่รัก”

มัสลินยิ้มอ่อนๆ เมื่อได้ยินประโยคล้อเลียนแต่เสียงพุดนึ่งเรียบ
ของคนทีวางช้อนลง

ธรรศรัภูมือเรียกพนักงานสาวคนที่เพิ่งมาต้อนรับเขาเมื่อครู่

“ช่วยเอาสองอย่างนี้ไปเก็บด้วยครับ” ชายหนุ่มสั่งแทนเจ้าของ
ตัวจริงหน้าตาเฉย

มัสลินหลุดขาคนเอาแต่ใจเล็กน้อยหลังจากของว่างชุดนั้นถูกเก็บ
ไปแล้ว เธอตักบราวนี่เสียดใจ จากนั้นก็ยกขึ้นจ่อปากชายหนุ่มข้างกาย

“ไม่กินหรือคะ อร่อยนะ” หญิงสาวล้อเลียนบ้าง ดวงตาระยิบระยับ

ธรรศรัภูนิ่งๆ คลายสีหน้าลงแต่ก็ยังดูดีอยู่ดี มัสลินบ่อนชนมให้เขา
พลาถคิดว่ามีแรงดึงดูดที่ไม่อาจต้านทานได้อยู่ในตัวคนเราจริงๆ เธอเชื่อ
เรื่องนี้ แต่ยังไม่เคยเจอกับตัว ในตัวธรรศมีบางอย่างที่ไม่อาจอธิบายด้วย
เหตุผลหรือคำพูด เธอไม่เคยรู้สึกถึงอิทธิพลแรงกล้ามากเท่านี้มาก่อนถ้า
เป็นคนอื่น...เธอจะไม่มันทำแบบนี้ มานั่งอยู่ตรงนี้ ทำไปเพื่ออะไรกัน

“อร่อยไหมคะ”

พอชายหนุ่มพยักหน้า มัสลินก็วางช้อน หันไปยกกาแฟดำที่เย็น
ลงมากแล้วขึ้นจับเรียบๆ

ด้านนอกผู้คนเริ่มขวักไขว่มากขึ้นเรื่อยๆ

“ไปกันเถอะค่ะ” เธอนั่งมองความวุ่นวายอยู่พักหนึ่ง จากนั้นก็เก็บของใส่กระเป๋าแล้วก็ตะแชนคนที่ตะแชนไปแค่มาก็ค่า และกำลังตีมน้ำเปล่าอยู่เงียบๆ

ธรรตวางแก้วน้ำ หยิบกระเป๋าใส่ตางค์ออกมา แต่มัสลินสายตีสีระะ
“ฉันจ่ายแล้วค่ะ ไปเถอะ คนเริ่มเยอะแล้ว”

เขาลุกขึ้นเดินตามเธอออกไปจากคอฟฟี่ชอปโดยไม่ว่าอะไร

“เอาของคุณไปเก็บที่รถผมก่อนดีกว่า” ธรรตเตือนเมื่อนึกขึ้นได้ เพราะถนนคนเดินที่อีกฟากถนนเบื้องหน้าเต็มไปด้วยกลุ่มคนจำนวนมากมหาศาลที่ดูทว่า จะหลั่งไหลมาจากทุกสารทิศ

มัสลินเห็นด้วย หญิงสาวปล่อยให้ชายหนุ่มดึงศอกพาไปที่ชอยเล็ก ๆ หลังร้านกาแฟที่เธอเพิ่งเดินออกมา ธรรตมีทักษะในการขับรถพอสมควร ครอบครองแค่บๆ เช่นนี้จอดรถยาก ทั้งๆ ที่ไม่ใช่คนท้องถิ่นแต่เขาก็เลือกทำเลจอดได้ดีราวกับเป็นเจ้าของถิ่นเสียเอง

สองหนุ่มสาวฝ่าผู้คนมาเดินเล่นอยู่กลางถนนที่เป็นศูนย์กลาง
ของถนนคนเดินขนาดใหญ่ที่จัดขึ้นกลางเมืองเชียงใหม่ทุกๆ เย็นวันอาทิตย์ตามเคย... เธอทำให้ทุกๆ อย่างเป็นวันธรรมดา ธรรตมองสี่ขวหน้าหญิงสาวที่เดินคู่ขาของที่แม่ค่านำมาวางขายแบกับดินอย่างเปลิดเปลิน มัสลินชอบงานศิลปะ ไม่ติดี่ห้อ เขาเห็นเธอแวะซื้อเสื้อผ้าฝ้ายพื้นเมืองที่ตัดเป็นทรงทันสมัย กำไลข้อมือทำจากไม้ขัดเงา หญิงสาวชี้ชวนให้เขาหยุดฟังกลุ่มนักร้องตบอดที่มานั่งร้องเพลงอยู่กลางทางเดิน ยังมีคณะแสดงละครหุ่นรำที่ดูอ่อนช้อยแปลกตา รวมทั้งเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ ที่มายืนสีไวโอลินเพลงคลาสสิก

“ฉันซื้อให้คุณนะ” มีอบอบบางหยิบกล่องไม้แกะสลักขนาดเท่าของบุหรี่สำหรับใส่นามบัตรขึ้นมา

ในมุมหนึ่งมัสลินเป็นหญิงสาวสุดเซ็กซี่ แต่อีกมุมหนึ่งเธอก็เป็นเด็กสาวเซอร์ๆ เคยมีแต่คนเกรงขามเขา บางคนก็ตามปรนเปรอเอาอกเอาใจ แต่ไหนแต่ไรก็มักเป็นอย่างนี้ แต่ถ้าอยู่กับเธอ...เขารู้สึกว่าตัวเองกลายเป็นแค่ผู้ชายธรรมดาๆ คนหนึ่ง

“ร้านข้างหน้าเพื่อนฉันขายเสื้อสกรีนลายเอง”

คนพูดเดินนำไป เขาเผลอค้นหาบางอย่างในใจแค่เพียงครู่เดียวเมื่อรู้สึกตัว...ร่างคุ่นเคยก็อันตรธานไปลับตา ชายหนุ่มหยุดยืนกับที่ เฟ่งสายตามองคลื่นผู้คนที่สวนทางมาและเดินผ่านไป แต่ละคนดูคล้ายๆ กันไปหมด ปกติธรรมชาติจะซาชินกับการอยู่ในที่ที่เต็มไปด้วยผู้คน เสียงหรืออะไรก็ตามที่ตรึงกันข้ามกับความสงบ ทว่าในที่นี้เขากำลังรำคาญสิ่งที่มาบรรจบกันทั้งหมดที่ไม่ใช่มัสลิน

ร่างสูงใหญ่ยืนนับจังหวะรอบในใจ จนกระทั่งใครคนหนึ่งชะงักและเอี้ยวตัวกลับมา เขาเห็นเธอแล้ว เธอผู้นั้นเดินย้อนฝาค่คลื่นคนแปลกหน้ากลับมา มัสลินเผยแววตาประหลาดใจ ทว่าก็เอื้อมมือมาใกล้

ธรรมชาติวางมือลงบนมือนุ่มนวล ยอมให้เธอจงมือไปตามใจราวกับตนเป็นหนุ่มน้อย จู่ๆ คนรอบข้างเริ่มเหลียวมามองที่เขาอยู่กับเธอมากขึ้น ภาพของคนทั้งคู่อาจจะตะตาพวกเขาก็ได้ ธรรมชาติเดินจนไปถึงร้านขายเสื้อสกรีนลายเองของเพื่อนมัสลิน เธอเป็นหญิงสาวร่างท้วมผิวคล้ำ ใส่เสื้อสกรีนคำว่า ‘ดำแล้วไง’

“โห!” สาวร่างท้วมอ้าปากหวอ

“แกพาใครมาด้วยอะลิน”

มัสลินยืนข้างธรรมชาติ เหลือบมองตากันเล็กน้อย

“ใครอะลิน ทำไมหลอ้ง โอยพ่อแก้วแม่แก้ว”

“หวาน” มัสลินปราชัย แต่เพื่อนกลับทำตาลอย กวักไม้กวักมือเรียกให้ธรรมชาติไปนั่งหลังร้านซึ่งเป็นเพียงโต๊ะเดี่ยวๆ มีราวแขวนโชว์เสื้อและกองเสื้อซึ่งพับวางซ้อนๆ กันบนพื้นจำนวนพอสมควร

“พี่หล่อ เชิญค่ะ เชิญนั่งเลย ทางนี้” หวันยาบัดผู้บนเกล้าตัวเล็ก ๆ ที่ยังวางทั้งที่มันก็สะอาดที่อยู่แล้ว

มัสนลินสายศิระชะ แทรกตัวเข้าไปบริเวณนั้นก่อน โดยไม่ลืมหัดมือ ธรรมชาติตามมาด้วย

“แกยืนก่อนสิ ฉันจะให้พี่หล่อนั่ง” หวันยาเอาแขนขวางเพื่อน ธรรมชาติอดหัวเราะไม่ได้ เขานั่งลงตามมารยาท เห็นแก่คนที่เชื่อเชิญ เขาอย่างโอบอ้อมอารีอย่างที่สุด ทิ้งให้มัสนลินยืนกอดอกบั่นหน้าไม่ถูกอยู่ตามลำพัง

หวันยาส่งยิ้มหวานหยดย้อยให้ชายหนุ่มแล้วตั้งตัวลุกขึ้นไปเกาะแขนเพื่อนพลงกระซิบกระซาบ

“ใครเนีย เด็ดสุดๆ ทำทางไฮโซไม่หยอก” พูดแล้วก็หัวเราะคิกคัก เพราะเห็นสีหน้าผู้ฟังมีอาการไปไม่เป็นเสียยิ่งกว่าเดิม

“เพื่อนจากกรุงเทพฯ”

“อ้อเหออ” หวันยาลากเสียงอย่างไม่เชื่อ

“หวาน ทำไมไม่ขายเสื้อ ดูลิ ปล่อยให้ลูกค้าเย็นรอ” เชิดซึ่งเพิ่งไปซื้อผ้าไทยตามคำสั่งภรรยากลับมา ยืนถือกล่องผ้าไทยอยู่หน้าร้าน พลงมองหวันยากับมัสนลิน และคนแปลกหน้า นีร์เปล่าที่เป็นสาเหตุให้ลูกค้าหลายคนต้องยืนถือเสื้อรอ เออดี ปกติเวลามัสนลินมากก็จะเรียกเรตติงจากหนุ่มๆ ได้ดี คราวนี้พาคคนที่เรียกเรตติงจากสาวๆ มาด้วย ทำทางจะเรตติงสูงกว่าของอัคนีอีกกระมัง

“แกไปขายของสิ ฉันพาเขาแะมาทักเฉยๆ เพื่อช่วยอุดหนุนชนิดหน่อย” มัสนลินบ่นไปให้เพื่อนกลับไปทำหน้าที่ของตัวเอง ส่วนธรรมชาติปลุกจากเก้าอี้มายืนข้างๆ เธออย่างรู้ตัว ให้ชายหนุ่มร่างท้วมอีกคนหนึ่ง แทรกตัวเข้ามารักษาทบาทพอดำอย่างคล่องแคล่ว

“คุณชอบเสื้อตัวนั้นไหม”

‘หล่อไม่เกรงใจใคร’

ฉรรสมองตามเสื้อที่มีสลินซีให้ดูแล้วก็หลุดหัวเราะอีก

“หรือจะเป็นตัวนี้ดี”

‘โหดมาแต่กำเนิด’

‘เพลย์บอยตัวพ่อ’

‘ผมมันเจ้าชู้’

มีสลินซีเสื้อแต่ละตัวล้วนสลกรีนถ้อยคำเข้าเนื้อคนข้างตัวทั้งนั้น

ชายหนุ่มสายสีเขียว ยิ้มอย่างระอา สมัยนี้เห็นแต่เสื้อยืดสีเรียบๆ ถูกนำมาสลกรีนลายให้เป็นที่มาสนใจแบบนี้แทบทุกที ก็คงอยู่ที่ว่าถ้อยคำของแต่ละเจ้าจะโดนใจคนที่ผ่านมาเจอมากแค่ไหน

“ตัวนี้แล้วกัน” เธอเลิกเลือกแล้ว เขาจึงชี้นิ้วไปที่เสื้อตัวริมขวาสุด ฉรรสเห็นมีสลินมองตามแล้วชะงัก รอยยิ้มเก๋อกว้างปรากฏให้เห็นบางๆ

‘I’m Yours’

“พี่หล่อ ชอบเสื้อตัวไหนคะ เห็นวันนี้ลินบอกว่าจะพามาช่วยอุดหนุน เดี่ยวหวานลดีให้พิเศษเลยน้ำ” หวันยาว่างจากงานหน้าร้านก็เข้ามาหา สองคนที่ยืนคุยกันกะหุนกะหนิงอย่างกับแฟนกันอยู่หลังร้าน เธอมองอย่างจับผิดไปที่มีสลิน

“เอาตัวนี้กับตัวนั้น สองตัว”

“โอเค หล่อไม่เกรงใจใคร กับโหดมาแต่กำเนิดนะ” มือป้อมๆ เอื้อมปลดเสื้อยืดลงมาตามคำบอกขอเพื่อน ปากก็ขมุขมิบว่า “หล่อ ด้วยโหดด้วย แยมลินเอ๊ย”

“คุณหวานครับ ผมซื้อตัวนั้นด้วย กับอีกตัวแบบเดียวกัน ให้มีสลิน” ฉรรสกล่าวเรียบๆ

หวันยาเงยหน้าไปทางเสื้อตัวที่ชายหนุ่มหมายตา หญิงสาวเปลือยตัวดวงตาไปทางเพื่อนสาวที่ยกมือขึ้นปิดปากหนุ่มโหดโฮโซ

“ไม่เอา แก แค่สองตัวนี้ก็พอ” มีสลินพูดแก้

“ตกลงเอาไงเนี่ย ไหนแกบอกจะมาอุดหนุนไง เอ้า นี่คะ... ‘ฉัน

เป็นของคุณ' สำหรับทั้งคู่" ชักจะยังงี้ๆ อยู่นะ หวันยามมเล็กเสื่อยัด
ไซซ์พอดีสำหรับมัสนลินจนเจอ มิวายแอบสบตากับสามีที่ยืนบื้อไม่รู้ไม่ชี้
อยู่เหมือนตัวประกอบฉาก

สาวร่างท้วมส่งถุงสินค้าให้ชายหนุ่ม แล้วรีบออกไปหน้าร้าน
ลูกค้าใหม่มาเยือนอออยู่หน้าร้านหลายคน หวันยามดีใจที่รายได้ดีแต่ก็นึก
เสียดาย เพราะเพื่อนจากกรุงเทพฯ ของมัสนลินจ่ายเงินค่าเสื่อเสร็จแล้ว
มัสนลินก็ดึงแขนเขาพาออกไปเดินเล่นต่อเสื่อแล้ว

มัสนลินกับพรรคเดินเล่นต่อกันอีกเกือบๆ ชั่วโมง ฝนก็
พรำลงมา มัสนลินตัดสินใจจะกลับคนเดียว เลย แต่ก่อนกลับเธอวานให้
พรรคแวะไปส่งที่ฝับริโอล่าสักครู่ เพื่อเอาขนมที่ซื้อไว้หลายอย่างแวะไป
ฝากวีร่าและคนอื่นๆ ด้วย

พอชายหนุ่มขับรถออกมาจากลานจอดรถของโรงแรมเล็กๆ แล้ว
ก็มุ่งตรงไปที่ห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง พรรคอาศัยข้อได้เปรียบที่มัสนลิน
ไม่ได้เอารถมา แถมติดรถเขามาส่งเสียบึงที่ฝับริโอล่าแล้วอ้อนคนข้างๆ
โดยแทบไม่รู้ตัว เชื้อเกอเซ...เขาไม่เคยอ้อนใครมาก่อนเลยจริงๆ ยกเว้น
คุณย่า คุณยาย และแม่

“ผมอยากดูหนึ่ง”

มัสนลินปรายตามองอย่างรู้ทันแต่ก็ไม่ได้คัดค้าน

“แบบนี้ถึงจะเรียกว่าเด็ดของคุณรีเปล่า”

“ไม่หรอก ผมแค่ดวงเวลา ไม่อยากส่งตัวคุณกลับหอคอยง่ายๆ”

คนฟังยิ้มอ้อนๆ

“ฉันอยู่กับคุณได้ตลอดทั้งคืน”

พรรคเหลียวมองเจ้าของน้ำเสียนุ่มนวลแวบหนึ่ง ถึงแม้ว่ารถ
สปอร์ตราคาหลายล้านจะไม่ได้เซแฉลบออกไปนอกเลน แต่เธอก็ทำเอา
ใจเขากระตุก

“ถ้าคืนนี้อากาศดี แล้วคุณก็ไม่ง่วงนอนไปซะก่อน” มัสลินนั่งเอนๆ กับเบาะหันเข้าหาธรรมชาติ พุดด้วยท่าที่ธรรมดา ไม่ตื่นเต้นหรือตกประหมา ธรรมชาติเห็นความสนใจกลับมากที่ถนนเบื้องหน้า ฝนทยอยตกลงมาเรื่อยๆ อาจเพราะเหตุนี้ เธอถึงตั้งเงื่อนไขกับเขา ทำให้เขาทรมานใจเล่น ดิตรงที่มัสลินไม่มีจิตที่ดูซัดตาเลยสักนิด ตรงกันข้าม เธอดูชื่อตรงมาก

ภาพยนตร์ที่เขากับเธอพร้อมใจกันเลือกเป็นแนวแฟนตาซี

ฉายรอบสี่ทุ่ม ธรรมชาติพา มัสลิน เข้าไปนั่งที่ร้านอาหารญี่ปุ่นเพื่อฆ่าเวลา ตั้งแต่เย็น... เขากินจุกินจิบไม่เป็นชิ้นเป็นอัน เธอก็เช่นกัน ชายหนุ่มจึงรวบยอดในมือดีก็ไปเลย

พอสี่ทุ่มตรงต่างฝ่ายต่างตั้งหน้าตั้งตาดูหนังจนกระทั่งเวลาสอง ชั่วโมงเศษผ่านไปอย่างรวดเร็ว

มือบอบบางของมัสลินยื่นเฉียบจากแอร์เย็นจัดในโรงหนัง ธรรมชาติกุมมือมัสลินออกมายังลานจอดรถ ชั้นที่รถของเขาจอดอยู่แทบไม่มีรถคันอื่น ชายหนุ่มเดินมาหยุดอยู่ข้างรถของตัวเองแล้วยกมือนุ่มสวयขึ้น แบนแก้มสองข้างให้อุ่นขึ้น

มัสลินหัวเราะเบาๆ ซ้ำความน่ารักของธรรมชาติ เธอรับกระแสอุ่นวาบจากมือที่เขาพลิกไปจูบเหมือนหอมเด็ก

“ง่วงรึยังคะ” หญิงสาวถามเมื่อชายหนุ่มลมมือเธอลงมากุมไว้เฉยๆ “ยัง”

ธรรมชาติหันไปมองนอกลานอาคารจอดรถ เม็ดฝนต้องกับแสงไฟระยิบระยับ “คุณจะให้ผมอยู่กับคุณทั้งคืนได้จริงๆ หรือ”

มัสลินพยักหน้า ธรรมชาติเปิดประตูรถ ส่งเธอเข้าไปก่อนอย่างสงสัย ก่อนจะมาตามเธอคำตอบเมื่อตนนั่งอยู่ที่เบาะคนขับเรียบร้อยแล้ว

“เดี๋ยวพอไปถึงคุณก็รู้เอง” มัสลินคาดเข็มขัดนิรภัยระหว่างอธิบายง่ายๆ หญิงสาวก้มดูนาฬิกาข้อมือเล็กน้อย เทียงคืนแล้ว...อีก

หกชั่วโมงกว่าจะเข้า

**เขาสามารถอยู่กับเธอได้ตลอดคืนนี้ จริง...อย่างที่เธอบอก
ไว้ไม่มีผิด**

ธรรคแหงนหน้ามองป้ายร้านกาแฟแห่งหนึ่งที่เปิดตลอดยี่สิบสี่
ชั่วโมง ขณะที่มัสดินเดินเข้าไปเลือกที่นั่งก่อน

เธอเป็นลูกค้าประจำหรือไม่ก็อาจจะรู้จักกับเจ้าของร้านดี เขาเห็น
หญิงสาวรุ่มราวดูราวเดียวกันออกมาต้อนรับอย่างเป็นกันเอง ขณะที่
ที่ในเคาน์เตอร์เครื่องดื่ม...ชายหนุ่มที่ไม่น่าจะแก้แค้นว่ากันมากกำลังนั่ง
อ่านหนังสืออยู่

ธรรคก้าวเข้าไปในร้านที่ชื่อเดอะสตาร์รีโนด์ เลื่อนนั่งลงบนโซฟา
ตรงข้ามกับมัสดิน ที่นี้ตกแต่งอบอุ่น มีหมอนอิงเผื่อไว้เป็นจำนวนมาก
ให้ความรู้สึกเหมือนอยู่ในห้องนั่งเล่นที่บ้านของครอบครัวเล็กๆ น่ารัก
คืนนี้มีลูกค้าน้อย ธรรคเห็นเพียงสาวผมทองนั่งอ่านหนังสือตามลำพัง
ตรงโต๊ะมุมในสุด

ส่วนบนโต๊ะไม้ทาสีครีมที่คั่นกลางระหว่างเธอกับเขา มัสดินวาง
เน็ตบุ๊กซึ่งเสียบสายชาร์จที่เจ้าของร้านนำออกมาให้ยืมต่อเข้ากับปลั๊ก
ที่อยู่ใกล้ๆ ตรงโต๊ะโต๊ะ หญิงสาวส่งน้ำส้มคั้น ขณะที่เขาสั่งชาว์อน

คำคืนที่มองไม่เห็นพระจันทร์หรือดาวเพราะฝนพรำไปรยปราย
ไม่หยุดหย่อน ธรรคนั่งกอดอกเอนหลังพิงโซฟามองคนเบื้องหน้าทำงาน
เขาพอรู้มาบ้างว่าเธอเป็นนักเขียนอิสระ ชักอยากจจะรู้แล้วว่าเธอเขียน
เกี่ยวกับอะไรบ้าง แต่ตอนนี้เขาไม่อยากจะถามเธอ สุดท้ายจึงหยิบหนังสือ-
พิมพ์ฉบับหนึ่งขึ้นมาเปิดอ่านเงียบๆ

เอาเข้าจริงๆ ก็มีบทสนทนาให้คุยกันบ้าง แต่เป็นแบบเรื่อยเปื่อย
แค่ครั้งคราว ทว่ามัสดินก็ได้รู้เรื่องราวเกี่ยวกับธรรคในบางส่วน เช่น การ
ไปเรียนหนังสือที่ประเทศอังกฤษตั้งแต่เด็ก ชีวิตการเรียนที่ซีเรียส และ

ก็โยงถึงรูปแบบงานของเขาที่ค่อนข้างเป็นระเบียบแบบแผน

จนกระทั่งหลายชั่วโมงผ่านไป มีเพียงเสียงเพลงแจ๊สนุ่มๆ

คลอเสียงฝนที่ทำให้บรรยากาศชวนง่วงนอน

ดีห้าครึ่ง...ธรรมชาติตั้งต้นเมื่อใครบางคนสะกิดแขนเบาๆ ชายหนุ่ม
ยืดตัวขึ้นนั่งหลังตรงจากท่าพิงหลังกับพนัก

มัสดลินยิ้มในแววตา อ่อนละมุนราวกับแทนการกล่าวอรุณสวัสดิ์

ด้านนอก...ถนนยังคงค่อนข้างโล่ง แต่ยังไม่ส่องด้วยซ้ำ พื้นถนน
เจ็มนองและเต็มไปด้วยแอ่งน้ำฝนเล็กๆ พระภิกษุสี่รูปกำลังเดินบิณฑบาต
อย่างสงบ

ธรรมชาติดูหน้าเบาๆ เขาเพิ่งเคยหลับในสถานที่แบบนี้ ไม่รู้ว่าผล
หลับไปนานเท่าไร

มัสดลินชวนออกไปสูดอากาศข้างนอกก่อนกลับ ร่างสูงเดินออกมา
ยืนบนบาทวิถี อากาศยามเช้าเย็นเยียบราวกับฤดูหนาว ป้ายโฆษณา
บริษัทท่องเที่ยวที่อยู่เบื้องตรงข้ามฝั่งคูเมือง กับร้านค้าแพที่อีกฟากถนน
ระบุข้อความเรียบๆ แต่ตรงใจ

‘ยินดีต้อนรับสู่เชียงใหม่’

“เดี๋ยวฉันขับรถให้คุณเอง” มัสดลินเปรยเพราะเห็นท่าทางง่วงค้าง
ของธรรมชาติ

“แล้วคุณจะทำอย่างไร?”

“ก็โบกรถแดง⁵ กลับเหมือนขามา” หญิงสาวตอบอย่างไม่เห็น

⁵ รถสี่ล้อแดง หรือที่คนเชียงใหม่คุ้นในชื่อรถแดง คือรถสองแถวรับจ้างขนาดเล็ก
ที่ตัวรถเป็นสี่แดงทั้งคัน ส่วนใหญ่ให้บริการรอบตัวเมืองเชียงใหม่ ไม่เจาะจงแค่
เพียงเส้นทางใดเส้นทางหนึ่ง ขึ้นอยู่กับผู้โดยสาร และอาจรับผู้โดยสารเพิ่มเรื่อยๆ
ตามทาง

เป็นเรื่องยุ่งยาก

“อย่าดีกว่า” ยังเข้าอยู่มาก รถโดยสารคงหายาก และที่สำคัญคือเขาเป็นห่วงเธอ

“คุณขับรถไปที่คอนโดฯ ก่อน แล้วเดี๋ยวผมค่อยขับกลับเอง”

เธอพยักหน้ารับ มีวาทามออกมาอย่างกระเข้านิดๆ ว่า “เบื่อดีังคะ คุณเห็นหน้าฉันเกิน 12 ชั่วโมงแล้วมั้ง”

“ผมต่างหากที่ต้องเป็นฝ่ายถามคุณ” ธรรมชาติสบตากับนัยน์ตาสื่ออ่อนที่ยังคงสดใสไร้แวงแวงงุ่น ริมฝีปากน่าจูบของเธอยิ้มเล็กน้อย ชายหนุ่มเอื้อมมือไปเก็บผมที่ลู่เคลือบแก้มนวล ดวงหน้าที่ล้อมกรอบด้วยผมยาวซึ่งรวบไว้แบบง่ายๆ ของเธอค่อยๆ ปรากฏแววแก้วกระดาก

มัสลินทำให้หัวใจของเขาเต้นช้าลง ทั้งที่เป็นคนเดียวกันที่ทำให้ใจของเขาเต้นแรงหนักหน่วง ธรรมชาติไม่สนใจอากาศที่มัวซัว การมาพักร้อนหน้าฝน บางทีก็ดีกว่าการไปพักร้อนแบบเดิมๆ

4

ไม่ใช่ว่าความสัมพันธ์ระหว่างมัสลินกับผู้ชายที่ชื่ออรรถ

ไม่อยู่ในสายตาหรือการรับรู้ของอัครนี่ ไม่ใช่ว่าเขาไม่รู้ว่ามีสลินเว้นที่ว่างให้ผู้ชายคนนั้นมากเพียงใด ทั้งจากการตามมาที่ฝังแล้วกลับพร้อมกัน การกล่าวขวัญถึงเพื่อนใหม่ของมัสลินจากหวนยา และที่สำคัญก็คือ ปฏิกริยาจากตัวมัสลินเอง

ตั้งแต่รู้จักกันมา เขาไม่เคยเห็นมัสลินสนใจใครเป็นพิเศษ คนที่ไม่ใช่เพื่อน ไม่ใช่พี่ ไม่ใช่คนรู้จัก แล้วผู้ชายคนนั้นมีสถานะเป็นอะไรละที่อัครนี่ไม่พูด ก็เพราะว่าเขาไม่อยากจะสร้างความกระอักกระอ่วนใจขึ้นระหว่างตนเองกับหญิงสาวคนที่กว่าเขาจะได้มายืนอยู่ข้างๆ เธอ ต้องอาศัยเวลายาวนาน บ่มเพาะมิตรภาพจนกล่าวได้เต็มปากว่าเขาเป็นเพื่อนสนิทของเธอ คำคำนี้เองที่เป็นเส้นกั้นบางๆ ระหว่างเธอกับเขา มันให้ทั้งคุณและโทษแก่เขาโดยไม่อาจหลีกเลี่ยง

“อาร์ค ตกลงไม้ค้ลอยตัวที่เจือยาก็ยังเหลืออยู่ริเปล่า เจ้าอาร์ค ฟังเจ็บบ้างไหมเนี่ย”

วีราโบกมือตรงหน้ามีมือกลองนุ่มแรงๆ ดูเหมือนว่าเขาจะเทศมาธิไปที่อื่น เลยไม่ได้ตั้งใจฟังสิ่งที่เธอพูดเลย วีราส่ายหัว จังหวะนั้นมัสลินก็เดินเข้ามาในเคาน์เตอร์ หยุดยื่นข้างๆ ชายหนุ่ม

“เหม่ออะไรอาร์ค” หญิงสาววางมือบอบบางบนไหล่ของชายหนุ่ม
“คิดเพลงใหม่อยู่” อัครนี่ตอบในสิ่งที่ตรงกันข้ามกับความจริงโดย
สิ้นเชิง

วีราถอนหายใจเฮือก ไฉ่สงสารนั้นก็สงสารอยู่หรอก แต่เรื่อง
ความรักมันไม่เข้าใครออกใคร เหมือนน้ำท่วมปาก จะพูดอะไรก็ไม่ได้

“น้องลิน ยังไม่กลับอีกหรือจ๊ะ แฟนรออยู่ไม่ใช่หรือ” แคชเชียร์
สาวซึ่งนั่งอยู่ไม่ห่างจากอีกสามคน ถามขึ้นมาลอยๆ

วีราละเหี่ยใจกับสถานการณ์ที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

“ให้เขารอไปเถอะคะ” คนถูกแซวตอบเรียบเรื่อย แต่ก็ไม่ปฏิเสธ
เด็ดขาด

ตกลงมันเป็นยังไงกันล่ะ วีราลุกขึ้นปลีกตัวไปในครัวแทน ปล่อยให้
ให้คนเป็นเพื่อนกันคุยกันเอง

“ลิน หิวรีเปล่า เดี่ยวเจ้ทำเผื่อ” ตีหนึ่งเศษแล้ว ضبเล็ก แต่ลูกค้า
บางโต๊ะยังคงนั่งคุยกัน ขณะที่บางกลุ่มก็ทยอยกลับ แน่นอนว่าคืนนี้คน
ของมัสดินยังออกรอตามเคย วีรานึกอยากจะให้สติฟกลับมาจากธุระที่
ออสเตรเลียเร็วๆ จะได้มาช่วยเธอดูคนให้ถี่ถ้วน เอาเข้าจริงๆ ไฉ่อาการ
กางปีกป้องมัสดินไว้ก็ไม่ได้หายไปไหนหรอก แม้จะรู้อยู่ลึกๆ ว่าหญิงสาว
ตัดสินใจเองได้ เป็นคนที่ดูแลใจและกายของตนเองได้เป็นอย่างดีมา
ตลอด

ถ้าเป็นอย่างคนก่อนๆ วีราคงมีโอกาสนะเปิดไปนานแล้ว แต่คนนี้
คล้ายกับว่าลอยตัว

“ไม่เป็นไรคะ” มัสดินตอบแล้วเบนสายตากลับมาทางอัครนี่

ชายหนุ่มส่ายหัว

“ลิน”

“หือ”

“ไปข้างนอกด้วยกันแป๊บหนึ่ง” สุดท้ายเขาก็ปล่อยให้ความอึดอัดใจ

อัดแน่นอยู่ในอกไม่ได้

มัสนลินขยับตัวตาม โดยไม่ทันสังเกตว่าคนที่รออยู่อีกมุมลัดมือวางแก้ววิสกี้ลงอ่านเจตนาของฝ่ายที่เดินนำออกไปนอกฝับบอก แม้ไม่เคยคบค้าสมาคมด้วยมาก่อนเลย

อัคนีเดินเอื่อยๆ มาหยุดอยู่ที่ลานจอดรถของโรงแรม วีราวิลลา ทั้งลานมีเพียงเขากับมัสนลินแค่สองคน อีกทั้งค่อนข้างเงียบกว่าด้านใน เหมาะสมที่จะคุยกัน

“มีอะไร ทำไมต้องทำท่าทางจริงจังขนาดนั้น” มัสนลินเปรยพลาง ดันแขนคนที่ยื่นหน้าเครียดเบาๆ เชิงล้อเล่น

“พูดไปแล้วก็อย่าโกรธล่ะ” อัคนีจับแขนคนที่พยายามทำให้บรรยากาศผ่อนคลายลงบ้าง

“โกรธทำไม อยากรจะพูดอะไรก็พูดมาเลย” มัสนลินยิ้มนิดๆ ไม่ได้เสแสร้งแต่อย่างใด

“เราเป็นห่วง” คนตัวใหญ่ใจอ่อนทุกทีเมื่อเห็นรอยยิ้มในดวงตาวหวานซึ้ง กับคนที่สนิท

“มาห่วงอะไร ไตแล้ว”

“ลิน อย่าไว้ใจผู้ชายคนนั้น”

มัสนลินคลายสีหน้าลงเล็กน้อย “นี่กว่าเรื่องอะไรเสียอีก”

“ลินดูออกไปใช่หรือว่าคุณผู้ชายคนนั้นต้องการอะไร” อัคนีไม่คิดหกรอกว่ามัสนลินจะมองโลกอย่างอ่อนหัด มัสนลินที่เขา รู้จักเข้มแข็งและน่าทึ่ง ถึงแม้คนนอกมักพูดลับหลังเธอรว่าร้ายโลก แต่อัคนีรู้ว่าความจริงเป็นเช่นไร

“เราดูแลตัวเองได้”

อัคนีเตรียมจะทักท้วงอีก แต่มัสนลินก็พูดอย่างตรงไปตรงมาชัดๆ อีกครั้งหนึ่ง “เรารู้ตัวดีว่ากำลังทำอะไรอยู่”

‘หมายความว่าธรรคมีสถานะเหนือกว่าคนอื่น ๆ จริงๆ’ อัครนี่ ปล่อยมือข้างที่เคยจับแขนบอบบางเอาไว้ตกลงแนบตัว

“ทำไมล่ะลิน คงไม่ใช่เพราะคนนี้รวยกว่า มาดตีกว่า ดูดีกว่า ทุกคนที่ผ่านมามีหรือไม่ใช่ไหม”

“นั่นสิ” มัสลินได้แต่ย่นเสียงแผ่วอย่างสงสัยเช่นกัน

“เลิกติดต่อกับคนแบบนั้นเถอะ สังคมของคนพวกนั้นต่างจาก เรามาก” อาจเพราะความผิดหวังอย่างรุนแรงถึงได้ทำให้เขากล้าพูดจา ล่วงเกินเธอ อัครนี่เห็นสีหน้ามัสลินเรียบเฉย มันทำให้ใจเขาเย็นเฉียบ

หญิงสาวเบี่ยงตัวเล็กน้อย ทว่าคนที่ใจคอไม่ดีรีบกำรอบข้อมือ เธอเอาไว้แน่น แหวดตาเต็มไปด้วยความร้อนรน

“ลิน”

ธรรคก้าวเข้ามาอย่างเงียบเชียบ เขาเอ่ยเรียกมัสลินด้วยน้ำเสียง ที่บ่งบอกถึงความเป็นเจ้าของ ไม่สนใจว่าใครจะคิดยังไง

“ไปกันได้รึยัง”

มัสลินเงยหน้ามองหน้าอัครนี่ที่ฝืนซ่อนความไม่พอใจเอาไว้ เธอ วางมือลงบนมือเขาที่กำรอบข้อมือเธออยู่อย่างแผ่วเบา

“อาร์ค”

ธรรคขบกรามแน่น ทั้งไม่พอใจและกังขาว่าทำไมเธอต้องพูดด้วย น้ำเสียงที่ค่อนข้างอ่อนโยนขนาดนั้น เขาไม่ยอมให้เธอไปอ่อนโยนอ่อนหวานกับใครหน้าไหนทั้งนั้น แค่นี้ก็ไม่ได้ ผู้ชายที่มองคนที่มาหมายปอง ผู้หญิงของตนเองไม่ออกนั้นงี่เง่าดี เขาห่างไกลจากคนประเภทนั้น และสามารถทำอะไรได้มากยิ่งกว่าที่มันกลัวเสียอีก

“มีปัญหาอะไรหรือเปล่า”

“พูดอย่างนี้หมายความว่ายังไง” อัครนี่ย่นทันควัน

“ก็หมายความว่าตามที่พูด” เจ้าของเสียงเรียบลุ่มแขนบอบบางแรงพอที่จะทำให้เธอนิวหน้า มัสลินเสียวลึกตามแรงดึงจนไหลซนกับอกของ

ธรรต แม้อ้อมมือยังโดนอัคนีกำยัดเอาไว้อย่างไม่ยอมแพ้

“ไม่พอใจอะไร เคลียร์กันซึ่งๆ หน้าไปเลยดีกว่า” ชายหนุ่มมาดดีในเซ็ทแบรนต์เนมและกางเกงยีนเนื้อดีราคาแพงประกาศสงครามอย่างไม่ยี่หระอาการของขึ้นของอีกฝ่าย

อัคนีปล่อยมือจากมัสลินแล้วตรงเข้าไปกระชากคอเสื้อคนที่พร้อมหาเรื่องเต็มที่ ธรรตบิดแขนอัคนีออกทันที แล้วผลักอกเขาอย่างจ้องจนเป็นผลให้อีกฝ่ายผงะออกไป ชายหนุ่มไม่หยุด ทั้งยังตรงดิ่งเข้าไปกระชากอัคนีอีกครั้งพร้อมเงื้อมัดจะชก

“คุณธรรต!” มัสลินร้องห้าม

อัคนีต๋อยเข้าที่ชายโครงของธรรตตอนที่เขาชะงักเพราะเสียงห้าม

“อาร์ค! หยุด! ได้ยินไหม เป็นบ้ากันไปหมดแล้ววรี!”

เป็นไปไม่ได้ที่ธรรตจะยอมรามือหลังจากโดนเล่นงานก่อน ชายหนุ่มไม่ฟังเสียงห้ามอีก เงื้อมัดชกเต็มโหนกแก้มคนเบื้องหน้าที่ลอบกั๊กเขาไม่เพียงเท่านั้น...เพราะชายหนุ่มยังชกอัดซ้ำเข้าที่ท้องของมือกลงประจำับ

ธรรตกะจะกระที่บอัคนีให้แบน ถ้ามัสลินไม่เสียงเข้ามาลากแขนแยกออกไปอย่างไม่เกรงว่าจะโดนลูกหลง เรื่องคงยาวกว่านี้

“ฉันทบอให้หยุด! หยุด! คุณธรรต พอแล้ว!”

ธรรตปาดหลังมือกับมุมปากที่เกิดรอยแตกเล็กๆ

อัคนีงอตัวอยู่ที่พื้นลานจอดรถ ทั้งเจ็บใจและอับอายที่ดูเป็นรองกว่าอีกฝ่าย

“กลับ” ธรรตวัดมือคว่าแขนมัสลิน ลากกลับไปทีรถสปอร์ตด้วยก้นทั้งๆ ที่ยังคงไม่สบอารมณ์

ร่างเปรี้ยวบางสะบัดมือหลุดจากการบังคับสุดแรง มัสลินจ้องกลับไปทีธรรตซึ่งหันมามองอย่างเกรี้ยวกราด ขณะที่เธอก็หงุดหงิดมากเช่นกัน

“กลับไปก่อนเถอะค่ะ” หญิงสาวบอกอย่างใจเย็น
มัสลินทำให้เขาโกรธหนักยิ่งกว่าเก่าเสียอีก ธรรมชาติवादคือ ปีบ
ต้นแขนคนที่ยื่นห่างออกไปแน่นอน

“คุณว่าอะไรนะ”

“คืนนี้ฉันไม่มีอะไรจะพูดแล้ว คุณกลับไปสงบสติอารมณ์ที่บ้าน
เถอะ”

ธรรมชาติ ศสนาผู้ตรา... ผู้ที่ไม่เคยโดนใครปฏิบัติและปฏิบัติด้วยเช่นนี้
มาก่อนถึงกับโกรธจนพูดไม่ออก ชายหนุ่มผลัดมือออกมาจากร่างหนุ่มนิ่ม
หลังจากจ้องเธอด้วยแวตาวาวโรจน์ราวเลือดร้าย ธรรมชาติหมุนตัวแล้ว
สาวเท้ากลับไปที่รถสปอร์ตสีควันบุหรี ปิดประตูตั้งบัง รถหรูแล่นพ้นออกไป
จากลานจอดรถอย่างน่ากลัว

มัสลินผ่นลมหายใจออกจากโพรงอกที่ว่างโหวง เดินย้อนกลับ
มาช่วยพยุงเพื่อนหนุ่มที่สะบักสะบอมกว่าที่คิด

บรรดาคนในผ้าเขียวหน้าออกมาสังเกตการณ์ วีราตามออกมา
บ้าง เมื่อเห็นสภาพของอัคนีแล้วก็ได้แต่ทำหน้าเฉือนๆ

ว่าแล้วเชื่อว่าผู้ชายของมัสลินต้องเป็นคนไม่ยอมใคร ที่คืนนั้น
ไม่ได้ตอบก็แค่เพราะคุณกรณิเป็นผู้หญิง

“ลิน” อัคนีไม่วางใจสักนิดที่มัสลินเลือกเขา ก็เพราะเขาเห็นว่า
แวตาทที่มัสลินมองมามีแต่ความเป็นห่วงแบบเพื่อนเท่านั้น

“ไม่ต้องพูดอะไรแล้ว” หญิงสาวตัดบทสั้นๆ พยุงผู้บาดเจ็บกลับ
เข้าไปในวีโอล่า

สามวันผ่านไป

ธรรมชาติเจ็บปวดและไม่ยอมติดต่อกลับมาอีกเลย มัสลินใช้ช่วง
เวลานั้นปิดต้นฉบับบทความซึ่งบรรณาธิการที่รู้จักกันวานให้เขียนลงใน
นิตยสารเล่มหนึ่งแทนเจ้าของคอลัมน์ประจำที่ลาหยุดไปแต่งงาน

มัสลินตั้งใจว่าจะทำงานให้เสร็จก่อน ไม่ใช่เพราะว่าไม่ตั้งใจจะไปหาพรรค เมื่อเก็บข้าวของที่รถกรุงรังในห้องพักเสร็จ รวมทั้งเอากุหลาบแห้งเฉาทั้งหลายออกไปทิ้งจนหมด หญิงสาวจึงขับรถไปที่บ้านเช่าของพรรค

เมื่อรถไม่อยู่ คนก็คงไม่อยู่ เธอประเมินจากโรงรถที่ว่างเปล่าและบ้านช่องที่ปิดประตูมิดชิดเงียบเชียบ

วันนั้นมัสลินกลับไปพัก ไปออกกำลังกาย นัดเจอเพื่อนที่ตึกเช่าขายเสื้อของหวันยาตามปกติ อีกวันถัดมาถึงขับรถแวะมาที่บ้านเช่าอันหงอยเหงาอีกครั้ง เข้านั่นจึงพบว่ารถสปอร์ตเช่าแพงระยับกลับมาจากดงบึงสนทอยอยู่ในโรงรถแล้วด้วยสภาพเป็นโคลนสีดินแดงแห่งกรุงรอบคัน

หญิงสาวกดรีโมตไฟฟ้าเปิดประตูรั้ว ไขกุญแจเข้าไปในตัวบ้าน ฝูงพลาสติกถุงใหญ่จากร้านสะดวกซื้อวางอยู่บนโต๊ะรับแขก รวมทั้งของที่ระลึก จำพวกตุ๊กตาชาวเขา เครื่องเงิน พวงกุญแจหุ้มผ้าทอลายพื้นเมืองวางเกลื่อนไม่เป็นระเบียบอยู่บนโต๊ะ นอกจากนี้ก็มีเสื้อแจ็กเกตหนา สีน้ำตาลเข้มที่พาดอยู่บนผนังโซฟา กับเข็มขัดหนังหัวโลหะสีเงินหนักๆ ตกอยู่บนพื้นกระเบื้องสะอาดสะอาดอัน ที่จริงมัสลินเอะใจตั้งแต่รองเท้าผ้าใบเปื้อนฝุ่นที่ถอดวางเกะกะอยู่หน้าประตูบ้านแล้ว หญิงสาวตัดสินใจเดินต่อไปข้างใน เหยงหน้ามองบันไดซึ่งทอดตัวสูงขึ้นไปสู่ชั้นสอง

มัสลินเดินขึ้นมาหยุดอยู่ชั้นบนซึ่งเป็นพื้นที่โล่งๆ ก่อนเดินไปสู่ห้องต่างๆ ประตูห้องนอนเปิดอ้าซ่าเอาไว้ ยังไม่ทันจะเดินลึกเข้าไปถึงในห้องเต็มตัวด้วยซ้ำ ก็เห็นถึงความไม่เป็นที่เป็นทาง เริ่มจากกระเป๋าดินทางบุหนังสีดำซึ่งวางอยู่แทบเท้า ซิปสีเงินรูดเปิดค้างให้เห็นเสื้อผ้ายับๆ ที่ม้วนอัดอยู่ภายในนั้นหลายชุด มัสลินยิ้มบางๆ เมื่อเห็นเตียงที่ผ้าห่มเล็กเปิดขึ้นอยู่ด้านหนึ่ง รอยนูนบนหมอนใบหนึ่ง และผ้าปูที่นอนยับๆ เขาทำให้เธอคิดภาพก่อนหน้านี้ออกได้ทันที

พรรคเปิดประตูห้องน้ำออกมาโดยที่มือข้างหนึ่งยังขยี้ผ้าขนหนู

ผืนเล็กบนศีรษะ ชายหนุ่มชะงักไปครู่หนึ่งเมื่อเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของเท้า
ขาวนวลคู่บอบบางที่มายืนอยู่กลางห้องนอนโดยไม่ได้นัดหมาย

หญิงสาวหมุนตัวกลับมาหา บนใบหน้ายังหลงเหลือเค้ารอยยิ้ม
บางเบา เขาสบตากับเธอแวบหนึ่งแล้วเซ็ดผมต่อ ท่าที่พร้อมจะปะทุ
โทสะขึ้นได้ทุกเมื่อ

ชายหนุ่มเดินไปหยิบเสื้อยืดออกมาจากตู้เสื้อผ้าที่แทบจะไม่มี
อะไรนอกจากไม้แขวนเสื้อสีเนื้อไม่อ่อนเปล้าๆ ธรรมชาติเหมือนมัสลิน
ไม่มีตัวตออยู่ในห้อง เขาโยนเสื้อยืดกับผ้าเซ็ดผมขึ้นๆ ไว้บนเตียง เดิน
อ้อมออกไปที่ระเบียงกว้างขวาง ลากประตูเปิดออกจนได้ยินเสียงดังครี๊ด
ยาว ก่อนจะออกไปยืนก้มศีรษะลงเล็กน้อย เขามือสางเส้นผมสีดำสนิท
ที่ยาวระตั้นคอแรงๆ

มัสลินมองตามแผ่นหลังแกร่งและเรียวสูงสง่าซึ่งปัจจุบัน
พันผ้าขนหนูผืนใหญ่ปิดกายท่อนล่างเอาไว้ผืนเดียว เขามองออกไปข้าง
นอก ส่วนเธอหันหลังกลับ และเมื่อเกือบถึงช่องว่างประตู มัสลินก็โดน
เหยียดไปปะทะกับผนังห้องใกล้ประตู

ไม่ทันได้จ้องใบหน้าคมคายกับสายตาดุดันของธรรมชาติในระยะ
ประชิดเขาก็โน้มหน้าลงมาหาเธออย่างรวดเร็ว

หญิงสาวตกใจแต่ก็เพียงเล็กน้อย ช่วงขณะนั้นมัสลินสานต่อแรง
โทสะจากชายหนุ่มด้วยจุมพิตร้อนแรง แม้ร่างเย็นๆ จะทาบทับตรึงตัว
เธอเอาไว้แทบทุกสัดส่วน รวมทั้งข้อมือทั้งสองข้างของเธอที่ถูกกางกอด
ติดกับผนังไว้

หยดน้ำจากเส้นผมสีดำจัดไหลซึมตามลำคอและเสื้อสีฟองแขน
สั้นติดระบายของเธอ ธรรมชาติจุกจิกหนักจนริมฝีปากอ่อนนุ่มระบม แก้ม
เนียนนุ่มบดเบียดกับหวดเคราที่เพ็งโงนทำให้สัมผัสได้ถึงรอยหยาบ
จางๆ ผสานกับความหอมเย็นอ่อนๆ จากอาฟเตอร์เชฟ นำแปลกที่ทุกๆ
ความเถื่อนดิบของเขาได้รับการตอบสนองให้กลมกลืนไปด้วยกันแล้ว

แปรเป็นเส้นที่ได้อย่างลงตัว

จุดแห่งโทสะที่แทบจะหลอมละลายหัวใจทำให้ในที่สุดคนสองคนที่ถอนใบหน้าออกมาจ้องมองกันต้องหายใจเข้าห้วงยาวเพื่อรับเอาอากาศที่ขาดห้วงไป ธรรมชาติคลายอุ้งมือจากข้อมือบางที่บัดนี้แดงเรื่อ มัสลินประคองใบหน้าชายหนุ่มไว้ จากนั้นจึงสัมผัสริมฝีปากของเขากอีกครั้ง ขณะที่ท่อนแขนหน้าตวัดโอบรอบเอวของเธอไว้ฉับพลัน จวบของทั้งคู่ครั้งนี้อ่อนหวานและเนิ่นนานจนแทบลบลืมวันเวลา

หญิงสาวชบหน้าลงบนไหล่กว้างซึ่งเย็นปานหินอ่อน ต่างจากแก้มของเธอที่กำลังร้อนผ่าว หัวใจของเธอรอคืบตบๆ ขณะที่เขากดริมฝีปากข้างขมับอ่อนๆ ของเธอเบาๆ

“คุณทำให้ผมโกรธ” เธอรอคืบตบเสียงขริม “จนถึงคืนนี้ก็อย่าหวังว่าจะได้ก้าวพ้นออกไปจากบ้านหลังนี้”

มัสลินยิ้มบางๆ ในอ้อมกอดของชายหนุ่ม ไม่ต้องบอกก็รู้ เธอพอรู้แสบใจตัวเองตั้งแต่ตัดสินใจที่จะกลับมาที่นี่แล้ว

ใกล้เที่ยง มัสลินกึ่งนั่งกึ่งนอนเอนพิงหมอนที่ชั้นชั้นรองหลัง
ในมือถือหนังสือนิยายที่มักพกติดรถมาด้วย มัสลินพลิกหน้ากระดาษเบาๆ เธอนั่งอยู่อย่างนี้มาเกือบสามชั่วโมง ขณะที่อีกฟากของเตียงนั้นเจ้าของห้องกำลังนอนหลับสนิท มัสลินมองใบหน้าของคนทีนอนตะแคงมาทางเธอ เธอรอคืบตบรักมากในตอนนี้

ร่างสูงใหญ่ของเขาซ่อนอยู่ในผ้าห่มผืนหนาครึ่งตัว เผยให้เห็นกายกำยำแค่เพียงช่วงบน ผิวสีแทนจางๆ ตัดกับผ้าสีขาวบริสุทธิ์ รวมทั้งเส้นผมสีดำสนิทที่ระยิบระยับแบบหมอนหนุน เรือนผมนุ่มมือที่เธอเห็นเขาได้รลวกๆ หวีลวกๆ อย่างไม่ใส่ใจ

ก่อนหน้านี้นี้เขาไม่อายเลยสักนิดที่จะเดินกึ่งเปลือยทำโน่นทำนี่ในห้อง จนกระทั่งเปลี่ยนมาสวมกางเกงนอนตัวเดียว โดยเธอต้องเป็น

หน้าไปทางอื่นเป็นนานเสียเอง จากนั้นเขาก็ลากเธอไปที่เตียง ล้มตัวลงนอน แล้วก็หลับไปอย่างหน้าตาเฉย จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่ตื่น

มัสนลินวางหนังสือลงแล้วเอามือกุมท้องที่เริ่มเรียกร้องความสนใจหญิงสาวค่อยๆ เขยิบตัวลงจากเตียง จนกระทั่งลงมาเดินวนอยู่ในครัวที่แทบไม่มีอะไร นอกจากน้ำเปล่า ไข่ไก่ และบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป โชคดีหน่อยที่ธรรตซื้ออาหารแช่แข็งหลายกล่องตุนไว้ในช่วงพีชฤดูเย็น หญิงสาวหยิบข้าวผัดออกมาอุ่นในไมโครเวฟกล่องหนึ่ง กินเงียบๆ คนเดียว เสร็จแล้วก็หันมาจัดการความรกในห้องรับแขก ค่อยๆ เก็บของที่ระลึกซึ่งวางเกลื่อนมารวมกัน จากนั้นก็เอาขนมขบเคี้ยวกับเครื่องดื่มหลายชนิด เน้นหนักไปทางเบียร์ซึ่งอัดกันอยู่ในถุงพลาสติกนำไปเรียงใส่ตู้เย็น

อันที่จริงก็ไม่เห็นจะต้องทำแบบนี้ก็ได้ แต่หญิงสาวไม่มีอะไรทำ สุดท้ายเธอก็เดินกลับขึ้นมาข้างบน แล้วนอนลงข้างๆ เขา

ไม่รู้ทำไม รู้สึกว่าในห้องและเตียงนี้เต็มไปด้วยกลิ่นอายความเป็นธรรต ทั้งที่มันควรจะเป็นแค่ห้องนอนของบ้านเช่าหรุๆ ที่ไร้ชีวิตชีวาแท้ๆ

มัสนลินกลับไปจนกระทั่งตกเย็น หญิงสาวลืมนตาตื่นขึ้นมา อย่างงงๆ แสงจากนอกระเบียงจางลง ไม่เหลือแดดอีกแล้ว ภายในห้องนอนก็ไม่ได้เปิดไฟแต่อย่างใด และคนที่เคยนอนหลับสนิทอยู่ข้างๆ กันบนเตียงก็หายไปไหนไม่รู้

หญิงสาวลุกไปล้างหน้าแปรงฟันในห้องน้ำที่อยู่ติดๆ กัน บนอ่างล้างหน้ามีแปรงสีฟันที่ยังไม่ได้แกะออกจากกล่องวางอยู่ แกมไม่พอยังมีเสื้อผ้าติดตัวใหญ่กับกางเกงนอนแขวนไว้ที่ราวพาดผ้าขนหนูราวกับจะบอกว่าให้เธอใส่ชุดนี้

มัสนลินแค่ล้างหน้าแปรงฟันจนสดชื่นแล้วก็เดินลงบันไดมาชั้นล่าง

ธรรคนั่งดูโทรทัศน์อยู่ที่โซฟาตัวใหญ่กลางห้องนั่งเล่น กระจกเบียร์ สีเขียวครามสดใสวางโดดเด่นอยู่หนึ่งกระจบบนโต๊ะกระจกเตี้ยๆ ไอเย็นยังแผ่โดยรอบ

มัสลินก้าวเบาๆ เข้าไปนั่งข้างคนที่ยังคงไม่สวมเสื้อ เธอทำหน้าที่เฉยเมื่อเขาเป็นหน้ามามองเด็กน้อย ดูยังไงธรรคก็ไม่น่าจะเป็นคนขี้น้อยใจไปได้เลย แต่เรื่องความเอาแต่ใจ...รับรองว่าเขาไม่เป็นรองใครแน่ๆ

“คุณไปเที่ยวที่ไหนมา” หญิงสาวยอมเริ่มต้นบทสนทนาก่อนอย่างจ้องนอนอยู่ในที่ น้าขำตรงที่เธอกับเขาเหมือนแฟนทะเลาะกัน แต่ความจริงไม่ใช่ บางทีคงเป็นเรื่องความเสียหน้าของผู้ชายที่ยิ่งผยองและไม่ชอบความพ่ายแพ้มากกว่า

“ดอยอินทนนท์ ออบหลวง แม่สาย ผมจำชื่อได้แค่นี้” ธรรคตอบอย่างไม่อิดออดให้เสียเวลา

“หายไปหลายวัน ไม่คิดถึงฉันแล้วหรือคะ” มัสลินเริ่มสนุกกับการก่อกวนชายหนุ่มบ้างแล้ว เธอเสแสร้งของที่ระลึกที่ตัวเองจัดมารวมกันตรงมุมหนึ่งของโต๊ะ หญิงสาวเลือกหยิบพวงกุญแจอันหนึ่งขึ้นมาพลิกดูรายละเอียด

“จะยั่วโมโหกันრი” เขาถามเสียงกรุ่น ไม่สบอารมณ์ จ้องมือบอบบางที่จับพวงกุญแจอย่างทะนุถนอมจนน่าอิจฉา

“ทำไมคุณถึงได้ขี้จนแบบนี้” วงหน้าอ่อนใสพริ้มเพราะเอี้ยวกลับมาจากคนร่างสูงใหญ่ที่กำลังกระดกเบียร์ขึ้นดื่ม

“นั่นสิ” ธรรคย่นด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ แล้วเบนสายตากลับไปเพ่งบนจอโทรทัศน์ที่ไม่ได้อยู่ในความสนใจแม้แต่หน่อย

มัสลินหัวเราะเบาๆ นึกถึงทั้งคำตอบคู้หูของตัวเองและนึกถึงตอนที่เธอต่อว่าเขาว่าเป็นคนช่างดี เธอเลิกสนใจเขาบ้าง แล้วเล่นสงครามความเงิบ ระหว่างนั้นก็หยิบของที่ระลึกอันใหม่ขึ้นมาพิณิจดู

แทนพวงกุญแจอันเดิม

“รู้ตัวรีเปเล่าว่าคุณทำตัวน่าโมโหขนาดไหน” เขาทำลายกำแพง ความเงียบลงก่อนจนได้ แล้วร้องตัวเธอเอนมาพิงอกแรงๆ ก้มหน้าลง หมายจะส่งสอ แต่พอเห็นตาใสๆ กับยิ้มอ่อนละมุนก็ต้องชะงัก ทำได้ แค่เพียงถอนหายใจเฮือกออกอย่างเหลืออด

ภายในห้องนั่งเล่นเงียบลงอีกครั้ง แต่บรรยากาศดีขึ้น ธรรมชาติเล็กๆ ขมวดคิ้วและคลายสีหน้าขริมในที่สุด หลังจากที่ได้ยินเสียงถามอ่อนหวาน ของเธออีกครั้ง

“ตกลงว่าคุณคิดถึงฉันไหม”

“ถามทำไม” เขาเตะริมฝีปากได้รูปกับเรือนผมหอมแซมพู่อ่อนๆ เบาๆ ‘ไม่ต้องถามก็น่าจะรู้’

มัสลินเงยหน้ามองใบหน้าคมดูเพื่อสำรวจความรู้สึกของเขาตอนที่ พู๊ด ดวงตาสีน้ำตาลเข้มมองกลับมายังเธออย่างหลงใหล

“คิดถึงจนจะบ้าตายอยู่แล้ว”

หญิงสาวยิ้มรับ และเงียบต่อไป

‘แล้วจะรออะไรอยู่’ แววดาธรรมชาติจริงจังขึ้น ก่อนเขาจะอุ้มเธอขึ้น ไปบนห้องนอน โดยไม่สนใจจะตอปากต่อคำอะไรกันอีกต่อไป

หลังจากทั้งประตูระเบียงและประตูห้องนอนปิดสนิทลงล็อก เข้มงวด อีกทั้งมานหนาหนักบดบังภาพในห้องจากโลกภายนอกอย่าง มิติชิด ธรรมชาติไล่ต้อนเจ้าของร่างหอมกรุ่นจนกระทั่งเธอเดินถอยมาชน กับปลายเตียงที่ยังมีรอยยับและผ้าห่มที่ตลบไว้อย่างไม่เป็นระเบียบ

ชายหนุ่มปลดกระดุมเหล็กบนกางเกงยีนซีตๆ ที่โอบกระชับ สะโพกกลมกลึงเอาไว้แน่นหนาอย่างไม่จำเป็นต้องก้มมองเลยด้วยซ้ำ ไปหน้าคมจัดเคล้าคลึงอยู่กับฐานคออ่อนละมุน ซึมซับความหอมหวาน เย้ายวนจากร่างกายมีน้ำมีนวลของเธอ

มัสลินล้มลงไปบนเตียงโดยไม่ทันระวัง หญิงสาวแก้มกระเถิบ

ตัวหนึ่งขึ้นไปจนหลังชนกับหัวเตียง เจ้าของนัยน์ตาดุกร้าวดึงข้อเท้าเธอไว้เบาๆ จากนั้นตามเข้ามาทาบทับด้วยร่างหนักๆ ทั้งร่าง

ศีรษะทุยได้รูปซุกซบอยู่บนทรงอกอิมสวย ขณะที่ฝ่ามือใหญ่เลื่อนสูงเข้าไปใต้เสื้อซึ่งยังห่อหุ้มร่างกายของเธอเอาไว้เป็นอย่างดี

ธรรมชาติของมวลสลิณอย่างแรงจนเธอรู้สึกเจ็บ หญิงสาวลืมหูลืมตามองดวงไฟขาวสว่างบนเพดานเกลี้ยงสะอาด มีขอบบางความเปะปะไปถึงโต๊ะกระจกเล็กๆ ใกล้หัวเตียงจนกระทั่งเจอกับกระเป๋าสตางค์สีดำของเจ้าของห้อง หญิงสาวใช้ม้นยันอกคนที่กำลังฝากร่องรอยไว้บนร่างกายของเธออย่างร้อนแรง

“ถึงจะไม่เคย แต่ฉันก็รู้ว่าควรจะต้องทำยังไง”

มัสลินเปิดกระเป๋าตางค์ของพรรค ค้นไม่นานก็ดึงซองบางอย่างออกมาจากซอกหนึ่งของกระเป๋าได้สำเร็จ พรรคยิ้มช้าๆ ทั้งที่เนื้อตัวร้อนผ่าวใกล้จะหน้ามืดเพราะค้นหาเต็มที่แล้ว

ชายหนุ่มเอื้อมมือไปดึงลิ้นชักโต๊ะเล็กๆ ตัวเดิม แล้วหยิบกล่องใบหนึ่งออกมาบ้าง

“ผมรอบคอบ” พรรคเห็นมัสลินหน้าแดงขณะลดสายตาลงมองกล่องถุงยางอนามัยที่เธอค้นได้ที่เธอค้นได้ในกระเป๋าตางค์ของเขา

“ยังมีที่เจ้าของบ้านแถมให้เป็นของสมนาคุณอีกกล่องหนึ่ง”

หญิงสาวพูดไม่ออก ชั่วครู่หนึ่งก็สะดุ้งเมื่อเขาสอดมือเข้ามาปลดตะขอบราของเธอ มัสลินยกตัวเล็กน้อย ปล่อยให้มือของเขาเลื่อนไถวนทั่วกาย จนกระทั่งเหมือนกับว่าเขาหมดความอดทนแล้ว

“ไว้ผมซื้อให้ใหม่ล่ะที่รัก” พรรคกระซิบข้างหูมัสลินเพราะรู้ว่าตัวพลังมือฉีกกระชากเสื้อตัวสวยจนขาด

“คุณพรรค”

“เสื่อ เรียกสิ” เขาสั่งเธอด้วยน้ำเสียงแหบห้าว

...

“เสื่อ” มัสลินเรียกชื่อเล่นของชายหนุ่มเป็นครั้งแรกในหลายอดีตใจ ต่อมาด้วยเสียงเบาหวี

ธรรตสะทำนเมื่อได้ยินเสียงเรียกนั้น ก็อบห้ามใจตัวเองไม่ได้ แต่ก็ไม่ลืมนึกว่าจะทะนุถนอมนางฟ้าเพียงคนเดียวของเขา แต่ถึงอย่างนั้น มือร้อนผ่าวที่กระชับต้นขาขาวผ่องอยู่ก็เผลอกดแน่นจนผิวอ่อนๆ เป็นรอยนิ้วมือแดงจางๆ ขณะที่ธรรตสะค่อยๆ บรรเลงท่วงทำนองแห่งรักอย่าง สุขสม

มัสลินสะอื้นในลำคอผะแผ่ว ความที่ไม่เคยต้องมือชายใดมาก่อน ทำให้เธอรู้สึกราวกับร่างกายกำลังปริร้าว

“ลิน” เสียงตำพำของธรรตสะบ่งบอกอารมณ์ ณ ปัจจุบันได้ทั้งหมด ดวงตากลมมนที่เต็มไปด้วยอารมณ์หวานไหวหรือ หอดสายตา สบกับนัยน์ตาคมกริบที่ทอประกายปรารถนาอ่อนแรงยิ่งกว่า หญิงสาว เอื้อมือสัมผัสกับสันคางคมสันสากกระคายเบาๆ ขณะที่ชายหนุ่มเริ่มเร่ง จังหวะถี่กระชั้น และหลอมรวมให้คนสองคนกลายเป็นคนคนเดียวกัน โดยสมบูรณ์

“ดีใช้ใหม่” ชายหนุ่มมองดวงหน้าสวยจับตาที่แดงกำขื่นเรื่อยๆ จากแรงอารมณ์ เปลือกตามนที่ประกอไปด้วยแพขนตาองขึ้นน้ำตาหลุบ ต่ำเล็กน้อย เขาไม่มีทางทำให้ครั้งแรกของเธอมีดหม่นเป็นแน่

มัสลินไม่ตอบ เขารู้อยู่แล้วว่าเธอจะไม่ตอบ ธรรตสะประทับริมฝีปาก กับริมฝีปากอ่อนอ่อนนุ่มและชุ่มชื้นของเธอ มัสลินตอบรับอย่างอ่อนหวาน เลื่อนได้แขนสองข้างโอบรอบกายเขา หญิงสาวหวานละมุนและเจ้าอารมณ์ ในทุกอิริยาบถเหลือเกิน ธรรตสะรู้สึกเหมือนกับร่างกายจะแตกเป็นเสียงๆ จนควบคุมตัวเองไม่ได้ไปทุกที

ใบหน้าคมคายผละจากจูบอันหวานละมุนและชะงอกหน้ามอง ดวงหน้าบวมอมนเล็กน้อย เธอดึงแขนกลับมาโอบรอบต้นคอของเขา แทรกปลายนิ้วหยอกเข้ากับเรือนผมสีดำสนิท ยิ้มเนือๆ ขณะที่ทุกอย่าง

หยุดนิ่งลงชั่วขณะเพื่อละเลียดและซึมซับกับความแนบชิดอย่างที่ไม่อาจ
จะหาครั้งใดมาเปรียบได้อีก

ธรรมชาติของเขา ที่โอบมโหฬารหน้าผากโค้งมน ชายหนุ่มวงกลมมาที่
ปลายจมูกเล็กกร้านแล้วไล่ลงมาขบเล่นเบาๆ บนกลีบปากบนของเธอซึ่ง
นุ่มราวกับขนมอู่ๆ มัสลินนิ้วหน้า กัดตอเบาๆ ที่ริมฝีปากล่างของเขา
บ้าง ริมฝีปากอู่ๆ ของเขาตามมาขบเล่นที่หัวไหล่ของเธออย่างก่อกวน
ตามเคย สองคนหัวเราะเบาๆ ให้กันแต่ก็ได้แค่เพียงครู่เดียวเท่านั้น เมื่อ
ชายหนุ่มซุกเข้าไปปลายจมูกโค้งต่ำเรื่อยลงไปตามซอกคอขาวม่อ่ง จากนั้น
เพลงรักเพลงที่สองก็บรรเลงขึ้นอย่างช้าๆ

สาวสวยลึมหายใจไปชั่วขณะ แม้อันห้องจะเงียบเขียบเหลือเกิน
แต่ลึมหายใจแผ่วๆ ของเธอนั่นเองที่ทำให้ทุกส่วนเสียวในกายของเขา
ตื่นกระหายไม่รู้จบ ชายหนุ่มได้สัมผัสและเคล้นคลึงร่างสะอึดสะอองที่
ตกเป็นของตนในที่สุดอย่างหวงแหน เขาผจญความรู้สึกกับเธอจนรู้สึก
ตัวอึกก็ก็พบว่าในอีกนาทีหนึ่งเขาก็ถึงเธอขึ้นมานั่งบนตักเสียแล้ว

มัสลินสะท้านเยือก หลุดเสียงหวานที่อยากจะสะกดกลืนให้
ชายหนุ่มได้ยิน ร่างงดงามลึนระริกกับบทรักใหม่ของเขา ขณะนั้นเองที่
อีกฝ่ายแสดงออกทั้งทางสีหน้าและแววตาอย่างชัดเจนว่าพอใจมาก
เพียงใด

หญิงสาวตรึงสายตาอ่อนหวานอยู่กับนัยน์ตาสีเข้มจัดของเขา
ก่อนโน้มศีรษะลงไปหาเรียวปากที่เผยอราวกับกำลังรอคอยเธออยู่ ทุก
การตอบสนองของความต้องการระหว่างเขากับเธอรุนแรงขึ้นอย่างยากจะ
ทัดทานไหว

ธรรมชาติลึกลับความรู้สึกจนสมองพว้าเลือน ภายในห้องที่มีแต่เสียง
ลมหายใจขาดห้วงของเขากับเธอซึ่งฟังแทบไม่ได้ยิน ชายหนุ่มประคอง-
ประคองร่างนวลนุ่มไว้ พรหมจูบนบิหวเปื้อนเปลวที่เนียนขึ้น ปลุกเปลว
เสนหาให้ลุกโชนไหมแรง ไม่มีที่ท่าว่าจะมอดดับลงง่ายๆ ในคำคืนเดียว

ประหนึ่งอากาศภายในห้องจะอบอ้าวขึ้น ท่ามกลางพายุรักที่รุนแรงโหมกระหน่ำ ในที่สุดหญิงสาวก็รู้สึกกายเบาไหวงและอ่อนแรงลงเมื่อไปถึงเขตแดนที่ไม่เคยประสบพบพานมาก่อน ไล่เสียดกันกับชายหนุ่มซึ่งแนบชิดคลอเคลียไม่ห่าง

เพียงไม่นาน...บทรักครั้งใหม่ก็เริ่มต้นอีกครั้งด้วยการปรนเปรอเต็มอารมณ์จากชายหนุ่ม มัสลินชบหน้าลงบนหมอนนุ่มของเตียงน้ำหูกซึ่งให้ความสบายอย่างเต็มที่ เธอปล่อยให้เจ้าของร่างสูงกดจุมพิตหนักๆ ที่ท้ายทอย ธรรมชาติมีโอกาสแต่ระมิฝปากกับตุ้มหูเงินรูปปลั๊กก็โคลฟเวอร์รี่ในที่สุด มือบอบบางประสานกับมือแกร่งอีกข้างที่อ้อมมาด้านหน้า รังเอวคอดเอาไว้ก่อนจะเลื่อนขึ้นทาบบนทรวงอกอิมสวย แผ่นหลังบางแนบสนิทกับแผงออกกว้าง สัมผัสแนบชิดกับกล้ามเนื้อแน่นตึงบนเรือนกายสง่างามอย่างที่ไม่เคยสัมผัสกับชายใดมาก่อน มัสลินปิดเปลือกตาลงเห็นได้ชัดว่าทั้งเธอกับเขาไม่ปรารถนาจะห่างกันแม้เพียงวูบเดียว ได้วังวนน้ำผึ้งอันยากจะถอนตัว...ห้วงคำนึงของใครคนหนึ่งชาวโพลน

ธรรมชาติรู้ดีกว่าความคิดความเข้าใจอันซ้ำซ้อนเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์โดนสันคลอนอย่างรุนแรง ในความสุขครั้งต่อไปอันใกล้จะถึง เขาเชื่อว่าบทรักระหว่างเขากับเธอคงหนักหน่วงทบทวีอย่างช่วยไม่ได้ ไม่เคยมีใครทำให้เขารู้สึกเต็มอิมแต่ก็ยังโหยหาหรรมานเท่านี้มาก่อน หรือว่าเป็นเพราะเธอเป็นนางฟ้าเพียงคนเดียวในชีวิตของเขา ไม่เช่นนั้นเขาคงไม่ต้องลดตัวลงมาตามไล่ล่ารุกไล่เป็นครั้งแรกอย่างที่ไม่เคยทำถึงขนาดนี้

มันเป็นคำคืนแรกที่ชายหนุ่มอยากจะทำให้ยาวนานไปตลอดกาล ท่ามกลางความทรมานที่หวานแหลมบาดลึกเข้าไปจนจะหยั่งถึงจิตวิญญาณ เลี้ยววินาทีสั้นๆ ชายหนุ่มตกใจที่ตนเองกระหวัดความคิดไปถึงการรักใคร่สักคนอย่างจริงจัง

5

แสงแดดจ้าของวันใหม่แทรกตัวเข้ามาเพียงเล็กน้อยจาก
ทางระเบียง พอที่จะทำให้ห้องนอนสว่างขึ้น

ร่างสูงสง่าซึ่งเนื้อตัวยังมีหยดน้ำเกาะพราวพันกายที่อ่อนล้าไว้
ด้วยผ้าเช็ดตัวหนาผืนใหญ่สีขาว บนไหล่แข็งแรงข้างหนึ่งพาดผ้าขนหนู
ผืนเล็กๆ ที่เพิ่งใช้เช็ดหน้า สภาพของเขาแทบไม่ต่างจากเมื่อเช้าวานนี้
แต่สิ่งที่ทำให้อารมณ์ความรู้สึกแตกต่างจากเมื่อวานแบบพลิกหน้ามือ
เป็นหลังมือก็คือร่างออรชรที่นอนสลบไสลอย่างอ่อนเพลียอยู่บนเตียง เธอ
เป็นเพียงความเปลี่ยนแปลงเดียวที่ลบความขุ่นมัวออกไปจนหมด ทั้งที่
ความจริงแค่มาหาเขาเฉยๆ ก็ได้ ไม่ต้องทำถึงขนาดนี้

ธรรตยีนพิงม่านหนาๆ ที่บริเวณประตูระเบียงซึ่งยังคงปิดสนิท
แสงจากภายนอกผ่านเข้ามาทางรอยแยกกลางผ้าม่านที่เขาแฉิมห่างออก
จากกันเพียงคืบเดียว ชายหนุ่มยื่นมองร่างอ่อนแอที่นอนซบหน้ากับ
หมอน คำว่าหน้าผะแผ่นหลังขาวเนียนพันผ้าห่มผืนใหญ่มาทางเขา ส่วน
อื่นๆ รวมถึงอกอิมแนบอยู่กับเตียงนุ่มๆ หลบสายตาเขา

เมื่อคืนเป็นคืนที่สมบูรณ์แบบที่สุด มัสลินยังคงเป็นผู้หญิงที่เดาใจ
ยากตลอดจนถึงบัดนี้ เธอทั้งร้อนแรง แสนหวาน แต่ก็ไร้เดียงสาใน
คราเดียวกัน แต่เธอคือความลงตัวสมบูรณ์แบบที่สุดในชีวิตที่ผ่านมา

ของเขาเลยที่ได้เดียว

ธรรตทอดสายตาอ่อนโยนเมื่อนึกถึงความทรงจำที่บางจังหวัดจะ
ลึกล้ำเกินทนจนหญิงสาวต้องก้มหน้าแนบลำคอหรืออกของเขาเพื่อซ่อน
ความเขินอายไว้ กลีบปากอ่อนนุ่มราวกลีบกุหลาบเปล่งเสียงอ่อนหวาน
เบาหวิว แม้จะค่อนข้างเบา แต่เธอทำให้เขารับรู้ถึงความสุขสมปน
ทรमानอย่างเชิญชวน

ชายหนุ่มผละจากประตูระเบียงซ้าๆ ปล่อยให้ผ้าบนไหล่หล่น
ลงพื้น ธรรตก้าวเงียบกริบข้ามชั้นส่วนเสื้อผ้ายับๆ ของเมื่อกวานที่ยังเรียง
อยู่ตามพื้นเข้าไปหาคนที่ยังนอนหลับตาพริ้ม

เขานั่งลงบนริมเตียงอย่างระมัดระวัง ผืนเตียงไหวแทบไม่รู้สึกลึก
แขนแข็งแรงคร่อมกายมัสลินเอาไว้ จากนั้นแตะริมฝีปากลงบนหัวไหล่
มนแผ่วเบา ได้มือกับเส้นผมยาวสลวยที่ระผิวเนียนบางส่วนแล้วบิดไป
อีกด้าน ในที่สุดเขาก็ได้ทำอย่างที่อยากทำ และมันก็ให้ความรู้สึกดี
เกินกว่าที่จะนำมาแจกแจงเป็นคำพูด

เปลือกตาของเธอลืมขึ้นมาเชื่องช้าราวกับลูกแมวเกียจคร้าน
เจ้าของดวงหน้าสวยจับต้ายิ้มอ่อนๆ

“อรุณสวัสดิ์ เจ้าหญิง” เสียงทักทายทุ่มต๋าน่าฟัง

“หลับฝันดีไหม”

หญิงสาวพยักหน้าอายๆ ปนงัวเงีย พอลดสายตาลงมองรอยช่วน
จางๆ บนร่างกายของเขาแล้ว เธอก็ทำหน้าที่ไม่ถูกไปพักหนึ่ง

ธรรตหัวเราะเสียงลึกล้ำในลำคออย่างอารมณ์ดี แล้วก็ต้องเลิกคิ้วขึ้น
เมื่อมือบอบบางจุดแขนเขาให้เอนลงไปใกล้

“ฉันจะหลับฝันดีได้ยังไง คุณเพียงอมให้ฉันหลับได้ไม่กี่ชั่วโมงเอง”

มัสลินขยับตัวซุกหน้ากับอกธรรตเมื่อเขาล้มตัวลงนอนซ้าๆ เธอ
หญิงสาวหลับตาพริ้มลงอีกครั้ง ร่างเปลือยเปล่าใกล้ชิดกับชายหนุ่ม
อีกครั้งหนึ่ง

“ตัวคุณเย็นดีจัง” คนขี่ซาฟิมพ์พาราวกับเพื่อ

“ผมเพิ่งอาบน้ำมาเมื่อกี้”

“เป็นหมอนหนุนให้ฉันก่อน”

ธรรคไม่อาจต้านทานคำขอของมัสนลินได้เลย เขาก็มลงมองเธออย่างเอ็นดู ภูบศีระชะเล็ก ๆ ที่อิงแอบอยู่กับอกเบา ๆ

“ตื่นแล้วค่อยมารบกันต่อนะครับ”

อ้อมแขนนุ่มนวลของเธอกอดเขาแน่นขึ้นก่อนจะคลายออกหลวม ๆ

“ได้ค่ะ...คนบ้ากาม” เธอหลับตาพึมพำอย่างน่ารัก

คนฟังหัวเราะะ ตัวสั้นนิด ๆ เกียงไม่ได้หรอก เพราะเธอเป็นคนที่มีกระตุ้นความกระหายในกายของเขาได้ดีที่สุด

“ครวหน้าฉันอาจจะทำให้คุณกลายเป็นทาสของฉันเลยก็ได้”

ชายหนุ่มกดจูบลงบนหน้าผากอุ่นของหญิงสาวอย่างมันเขี้ยว

“ผมจะรอ”

มัสนลินผ่อนลมหายใจแผ่วเบา ธรรคจึงยอมให้ลูกแมวก๊วยจคร้านของเขาหลับไปอย่างสบาย ๆ แบบนั้นเอง

ความรู้สึกที่ว่าบ้านว่างเปล่าน่าเบื่อเลือนหายไปจากสมอง ของธรรคเมื่อมีผู้หญิงเนื้อตัวหอมหวานทรวดทรงองค์เวิ้งได้สัดส่วนมาอยู่ด้วย ข้าเมื่อเธอสวมเสื้อเชิ้ตของผู้ชายเพียงตัวเดียว อดเรียวขางามเสลา และส่วนบนสุดติดกระดุมไม่เรียบริ้วย จึงไม่อาจปิดบังทรวงอกตมซึ่งอัดแน่นในบราอย่างกลมกลึงน่ารัก มันทำให้เจ้าของเสื้อที่แท้จริงรู้สึกสดชื่น รวกับบ้านหลังนี้ไม่ใช่หลังเดิม

บายคล้อย...มัสนลินยอมตื่นจากนิทราในที่สุด เขายกเสื้อเชิ้ตตัวหนึ่งให้เธอ เป็นเสื้อเชิ้ตที่ชายยาวคลุมขาอ่อนเฉียดฉิวน่ามอง มัสนลินทำหน้าที่นตอนที่เขาส่งชุดชั้นในให้ด้วย ชายหนุ่มยอมรับว่าเขาเอามันไปใส่ในเครื่องซักผ้าชั้นล่างร่วมกับเสื้อผ้าชิ้นอื่นๆ ของเธอ มาตราฐานการ

ชักอบของเจ้าเครื่องจักรกลทันสมัยไม่น่าจะด้อยค่า แต่เพียงเธออาบน้ำ ครึ่งชั่วโมง เจ้าสองชั้นเล็กบางลายลูกไม้หวานๆ ก็รอดมาถึงมือเจ้าของ ได้อย่างปลอดภัย

หญิงสาวไม่ยิ้มก็จริง แต่เมื่อธรรมชาติถึงหน้าแดงๆ กับท่วงท่า ตอนหญิงสาวรวบข้าวของส่วนตัวไปแล้วหมุนตัวกลับเข้าไปในห้องน้ำ ทันทีที่ไร เขาก็อดเปล่งประกายล้อเลียนในแวตตาไม่ได้ มัสลินเริ่มรับเอาน้ำใจของเขาอย่างเชื่องช้าในตอนแรก แล้วพอเขาเคลิบเคลิ้ม เธอก็จะล่าถอยออกไปแบบแทบไม่รู้ตัว ทำให้เขารู้สึกว่าเธอเป็น 'ของ' ที่ดิ้นได้ ใช่ว่า...ดิ้นเร่บนตัวของเขาได้อย่างไร้ใจเสียด้วย

ขณะนี้ร่างเพรียวบางยื่นอยู่เบื้องหน้าตู้เย็นสีเงิน ยกขวดนมรสสตอว์เบอร์รี่สีชมพูอ่อนขึ้นดื่มอึกๆ ธรรมชาติเบิกบานแล้วค่อยๆ ลดมือที่ถือถ้วยกาแฟลงโดยที่สายตายังจับจ้องเรือนร่างของคนที่กำลังดื่มนม เรียวปากบอบบางมีคราบน้ำนมเปื้อนรอบๆ หลังจากที่มือข้างนั้นลดขวดนมเย็นเฉียบลงอย่างหมดความสนใจแล้ว

ธรรมชาติวางถ้วยกาแฟไว้ที่โต๊ะอาหาร เหลียวมามากที่มัสลินก็ใช้ฝ่ามือเช็ดคราบน้ำนมริมฝีปากง่ายๆ ชายหนุ่มขยับเข้าไปใกล้หญิงสาว เสื้อสีขาวยสะอาดยังไม่ผุดผาดเท่ากับผิวขาวเนียนของเธอ ผิวที่เวลาเจ้าของกายรู้สึกรู้สึกรู้อะไรขึ้นมาบางทีก็เป็นสีขาวยอมชมพู ด้วยเลือดสาวสูบฉีดแล่นพล่านอย่างรุนแรง

ชายหนุ่มยื่นมือไล้คราบน้ำนมที่ยังเปื้อนเหนืริมฝีปากชุ่มชื้น มัสลินยิ้มอ่อนๆ คล้ายๆ กับเขาที่ยิ้มด้วยแวตตา หญิงสาวจับมือของเขาที่หนาและหยาบกว่าเรียวมืออ่อนนุ่มของเธอหลายเท่าตัว ทันทีที่ริมฝีปากเล็กๆ จูบปลายนิ้วที่เกลี้ยรอยเปื้อนนั่นโดยบังเอิญ ธรรมชาติก็นิ่งงันเหมือนกับโดนไฟฟ้าชอร์ต ชายหนุ่มร้อนวาบที่หน้า กลายเป็นฝายกระดากอาบไปอย่างน่างุนงง นี่ไม่ใช่เรื่องธรรมดา เพราะปกติเขาจะไม่มีทางโดนใครครอบงำเป็นอันขาด

สองตาได้แต่มองตามร่างที่หันไปเปิดช่องฟรีซตู้เย็นเพื่อดึงกล่องอาหารแช่แข็งออกมาอุ่น เส้นผมสีดำสั้นยาวเลยกลางหลังปลิวไหวตามการเคลื่อนไหวอย่างเป็นธรรมชาติ

ธรรมชาติรู้สึกตัวอีกทีก็ตอนที่เสียงหวานๆ เรียกเขาซ้ำสอง เพื่อถามว่าอยากจะกินอาหารกล่องไหน

“กินคุณก่อน”

ดวงตาบริสุทธิ์ซึ่งไหวระริกเมื่อเธอหัวเราะ

“คุณจะไม่ให้ฉันพักบ้างเลยหรือคะ ดูท่าทางชอบฉายาที่ฉันตั้งให้เมื่อเข้ามาหลายคนนะ”

ธรรมชาติถอนหายใจอย่างช้าๆ แต่ลึกๆ ก็จริงจั่งด้วยเหมือนกัน เขาไม่บอกเธอ...ว่าถึงตนเองจะเข้าสู่ตัวพ่อ เพลย์บอยเรียกพี่ เป็นเสียร้ายเขี้ยวลากดิน แต่ไม่ใช่คนที่จิตใจเลือนลอยเพียงนี้

“มากินข้าวได้แล้ว” หญิงสาวจูงมือคนตัวโตไปนั่งประจำโต๊ะอาหารที่ใหญ่เกินสำหรับคนสองคน

“ตอนเย็นทำหม้อไฟกินก็น่าจะดีนะ” มัสลินนั่งกินข้าวไปสักพักก็เปรยออกมา ธรรมชาติระงับยิ้มขึ้นมาเล็กน้อย

“แบบผักเยอะๆ”

เธอชักชวนด้วยดวงตาแวววาวขึ้นแบบที่เจ้าตัวก็คงไม่รู้สึกรู้ว่าตนเองจะตาสวยเหมือนกับมีดาวระยิบระยับอยู่ในนั้น ธรรมชาติยกหน้าเหลือบมองกล่องอาหารแช่แข็งที่ดูจี๊ดจ๊าด ผักชิ้นเล็กสีแวววาวเคียงข้าวแต่ไม่ก็ขึ้น

“เดี๋ยวผมไปส่งคุณวะเอาเสื้อผ้าแล้วค่อยไปซูเปอร์มาร์เกตพร้อมกัน”

มัสลินซึ่งกำลังดักข้าวใส่ปากเบนสายตามามองคู่สนทนาโดยที่ยังไม่ดึงช้อนออกจากปาก

ธรรมชาติดักข้าวกินเงียบๆ ยืนยันคำพูดด้วยความเงียบไปในตัว

ขณะที่อีกคนค่อยๆ วางข้อกลงในกล่องข้าว เธอมีสีหน้าครุ่นคิดนิดหนึ่ง ก่อนจะผงกศีรษะเบาๆ

“ฉันเคลียร์งานส่วนหนึ่งเสร็จไปแล้วพอดี”

“ถ้าฉันชวนี้...” ธรรมชาติกล่าวแล้วก็ค่อยอ่านท่าทีของมัสดิน

ชายหนุ่มกุมมือขาวบางข้างหนึ่งที่อยู่บนโต๊ะอาหารไว้ มัสดินไม่ดึงมือออก เพียงแต่ก้มหน้าก้มตากินข้าวเรื่อยๆ ตามปกติ

“คุณต้องออกไปร้องเพลงที่ผับยูริเปล่า”

เสียงอบอุ่นแว่ววนอยู่ในที่ทำให้มัสดินซ้อนตาขึ้นสบตากับธรรมชาติอย่างลึ้มตัว คำถามของเขาเป็นคำถามเอาแต่ใจที่ต้องการคำตอบที่ตนเองพอใจ เสียงกับแววตาของเขาสวนทางกัน สายตาคมกริบคู่ นั้นยังคงแกร่งกล้า

“เสีย”

มืออีกข้างของชายหนุ่มปล้นอุ้นขึ้น เมื่อเขาเฉลอทาบทับลงบนมือเธอข้างที่เขากุมมือไว้แล้ว หญิงสาวละคำพูดที่เหลือ วางข้อกลงแล้วยกแก้วน้ำเปล่าขึ้นดื่ม ทั้งเวลาสักกระยะ จากนั้นจึงหันมาสบตากับเขาโดยตรงอย่างมั่นคง

“ไม่ค่ะ ฉันจะอยู่กับคุณ”

ธรรมชาติยิ้มนิดๆ รอยยิ้มที่จุดแต้มตรงมุมปากได้รูปทำให้ใบหน้าคมจัดนำมองไปอีกแบบ บ่งบอกถึงความสนใจด้วย

ใช้ว่ามัสดินไม่รับรู้อะไร เพียงแต่ไม่อดทนระอาใจ ท่าที่จึงดูเหมือนยอมรับอย่างไม่ได้แย้งก็เท่านั้นเอง

พอมาเดินซูเปอร์มาร์เกตแบบนี้แล้วธรรมชาติก็นึกถึงคนที่บ้าน ทั้งมารดาและน้องสาวข้างคูดข้างเจรจาของเขาก็ชอบมาเลือกซื้อของ แล้วก็ฝึกทำกับข้าวด้วยกันในครัวที่บ้านอย่างสนุกสนาน

ธรรมชาติไม่ค่อยออกมาซื้อของแบบนี้สักเท่าไร เพราะบ่อยครั้งเขา

เวียนหัวกับเรื่องหุยมหิมที่สองสาวต่างวัยประจำบ้านหุบยกมาถกเถียงกันไม่รู้จบ อีกอย่างหนึ่งเขาก็มีวันหยุดไม่ค่อยมาก หยุดที่ไรก็ต้องการเวลาพักผ่อนส่วนตัว ไม่มีใครกล้ารบกวนไปโดยปริยาย มีหน้าซ้ำพอแยกตัวออกมาอาศัยที่คอนโดฯ เพื่อความสะดวกเวลางานยุ่ง ก็ยังมีโอกาสใช้ชีวิตคนเดียวเต็มที่

“คุณไม่ชอบกินอะไรก็บอกฉันแล้วกัน” มัสลินพูดขณะเดินเลือกซื้อผักปลอดสารพิษหลายประเภทมาใส่รถเข็น

“ตามสบาย คุณเลือกได้เลย ผมกินได้หมด” ชายหนุ่มตอบพลางหุบถุงเห็ดเข็มทองมาใส่ในรถเข็นบ้าง

มัสลินยิ้มชนิดหนึ่ง ธรรมชาติเอื้อมมือข้ามรถเข็นไปโยกคีรีชะซึ่งปกคลุมด้วยเรือนผมสลวยที่ยาวระบำและแผ่นหลังของเธออย่างสนิทสนม

“อย่าแกล้งกันก็แล้วกัน” ธรรมชาติปรามเพราะรู้ทันว่ากรบอวก่ากินได้หมดนั่นเหมือนเปิดโอกาสให้คนฟังสรรหาของแปลกๆ มาให้ชิมเหมือนตอนที่นัดกินข้าวด้วยกันมื้อแรก

“ยังไม่ทันได้พูดอะไรเลยนะคะ” มัสลินหันมาค้อนแล้วเถียงเสียงหวาน ธรรมชาติแทบล้มคำพูดประโยคต่อไป เขารู้สึกหูอื้อ หัวใจเต้นรัวขึ้นมาแบบไม่มีปี่ขลุ่ย

‘บ้าเอ๊ย...มันซั๊กจะไปกันใหญ่แล้ว’

ชายหนุ่มเข็นรถเข็นช้าๆ มองตามมือบางที่หุบจับสิ่งต่างๆ อย่างทะนุถนอม นี่นะหรือเย็นชา...ธรรมชาติกำลังสงสัยว่าภาววิเศษเข้าใจอะไรผิดไปรีเปลา่

เอาละ มัสลินอาจจะเเมนเฉยต่อเขาอยู่บ้างในช่วงแรก แต่ลองทบทวนอย่างจริงจังแล้ว ธรรมชาติรู้สึกว่าเป็นคนพิเศษสำหรับเธอ

ไม่นับเรื่องเมื่อคืน เขาไม่ได้หับหูหับตาลุ่มหลงในวาคะลูกเดียวที่ผ่านๆ มา ยังมีสุนทรียะพอที่จะสัมผัสถึงสายใยบางๆ ที่ฉาบไว้ด้วยความอ่อนหวานจากเธอ แบบที่คนอื่นไม่ได้รับ จนมาถึงตอนนี้...เมื่อเขา

ได้สัมผัสถึงเนื้อในบริสุทธิ์อ่อนหวานละมุน ธรรมชาติไม่ได้จับต้องมา ยาเสแสงแต่อย่างใด เขาผ่านโลกมากี่มาก ผู้หญิงหลายแบบที่พบเจอหรือรู้จัก ไม่มีใครเหมือนมัสนินเลยสักคน จนเขาเริ่มรู้สึกแปลกๆ ที่จะแค่ตักดวงความสุขจากเธอแล้วก็จากไป

จากไป? ตอนนี่คิดว่าคงไม่ง่ายขนาดนั้นแล้วละมัง

เมื่อทั้งคู่ชะลอรถขึ้นที่โซนผลไม้ ธรรมชาติก็เดินอ้อมรถขึ้นมาทาบฝ่ามือเหนือสะโพกของมัสนินเบาๆ คล้ายโอบ

“ที่รัก ผมอยากกินแอปเปิล” ชายหนุ่มตีหน้าซื่อ แกล้งไม่สนใจว่าเธอปรายตามองมาอย่างเอือมๆ

“กินก็เลือกใส่ถุงไปซังสิคะ”

“เลือกไม่เป็น” ธรรมชาติตอบทันควัน ไหนๆ ก็เจอคนที่อยากอ่อนแล้ว ก็อ่อนเต็มที่เสียให้หายอยากเถอะ อีกไม่กี่วันก็ต้องกลับกรุงเทพฯ แล้ว แค่คิดก็เกือบหมดอารมณ์สนุก

ถึงแม้จะรู้ว่าผู้ชายตัวใหญ่หน้าโหดจะแกล้งพูดเพื่อเอาอกเอาใจไปอย่างนั่นเอง แต่มัสนินก็เออออไปด้วย ซ้ำเห็นเป็นเรื่องเล็กน้อยทั้งที่ปกติเธอจะรำคาญ

“ฉันไม่เลือกให้ แต่จะสอนคุณเลือกแอปเปิล ต้องเลือกที่ไม่มีรอยซ้ำ แบบนี้” มือขาวนวลหยิบแอปเปิลสีแดงสดผิวเรียบแน่นขึ้นมาผลหนึ่ง เพื่อให้ชายหนุ่มดูเป็นตัวอย่าง

“อีกหน่อยคุณอยากกินเมื่อไหร่จะได้เลือกเองเป็น” มัสนินสอนแล้วยื่นแขนไปดึงถุงพลาสติกใสออกมาจากม้วนตรงมุมกระบะแอปเปิล

“นี่คะ ลองดู”

หนุ่มนักเรียนนอกที่ช่วยเหลือตัวเองเป็นแทบทุกอย่างอยู่แล้วรับถุงพลาสติกใสบางๆ มาถือไว้ พลังรู้สึกถูกใจคำตอบของเธอเอามากๆ

“เสียดาบที่มาซื้อของกันในห้องฯ ถ้าไปยื่นเลือกที่ตลาด แม่ค้าคงจะเอ็นดูคุณแน่ๆ”

‘ทำไมเป็นอย่างนั้น’ ธรรมดามทางสี่หน้า

“ก็ดูคุณชื้อลิ จะยกไปฝากกองทัพที่ไหนคะ กินแค่คนเดียว แค่
ครึ่งก็โลกก็เยอะเกินแล้วมั้ง”

ก็ถูกของเธอ เขาหยิบแอปเปิ้ลใส่ถุงพลาสติกไปหน่อย

“ไปเลือกแบบแพ็กก็ได้ อยู่โนนงคะ” หญิงสาวชื้อมือไปทาง
แอปเปิ้ลที่แพ็กไว้ในถาดไฟอย่างดี อุดคิดไม่ได้ว่าเขากับเธอทำให้โลก
ร้อนขึ้นไปเท่าไรแล้ว แทนที่จะไปตลาดแล้วก็หิ้วตะกร้าไปใส่ของแทน

“ไม่เป็นไรรับ เาหนีแหละ เผื่อคุณเิง ช่วงนี้ต้องบำรุงเยอะๆ
หน่อย” พูดแล้วก็จ้องตาเธออย่างมีความหมายแอบแฝงพลางหัวเราะ
แล้วผลไปให้พนักงานเอาถุงแอปเปิ้ลไปซังน้ำหนักเพื่อคิดราคา

มัสนลินสลับบทบาทมาเป็นคนเซ็นรถเซ็นบ้าง หญิงสาวอดขำคน
ลามกไม่ได้ เวลาไปยืนอยู่กับคนอื่นละก็กลับเป็นคนเดิม มาดขริ่มเขียว
แต่เมื่อก็ออยู่กับเธอละอ่อนเป็นเด็ก ซึ่งเธอยอมรับว่านอกจากจะกว
ประสาทอย่างเคยแล้ว ก็น่าหลงมากเขียวละ

ถ้วยจานที่มัสนลินกับธรรมดใช้แล้วแช่น้ำอยู่ในซิงก์ล้างจาน
หม้อไฟฟ้าที่ล้างและเช็ดสะอาดเรียบร้อยผิงอยู่บนส่วนหนึ่งของบาร์ทำครัว
ในถึงขยะใกล้ฐานบาร์มีเศษผักสดและหางกุ้งรวมกับซองเครื่องปรุงรส
ครัวอันเยี่ยมอ่องได้ใช้ประโยชน์จริงๆ ก็วันนี้เอง

มัสนลินล้างจานเงียบบๆ หลังจากไล่ให้ธรรมดไปทำความสะอาดหม้อ
ไฟฟ้าที่เข้ทำหม้อไฟเป็นมือเย็นเมื่อชั่วโมงที่ผ่านมา อาหารรสชาติ
ไม่จัดนัก เน้นซุบจืดๆ ของผักกับกุ้งหอยปูปลาที่ซื้อมาเพิ่มรสชาติอย่าง
ละนิดอย่างละหน่อย

หญิงสาวคว่ำถ้วยเล็กๆ ไปสุดท้ายบนตะแกรงสีขาว เช็ดไม้เช็ด
มือเสร็จแล้วก็เดินกลับมาทรวดตัวลงนั่งบนโซฟาตัวเดิมข้างชายหนุ่มที่
เพิ่งตั้งโศกกริมซาเขียวถ้วยใหญ่ออกมาจากตู้เย็น เป็นของหวานปิดท้าย

ทำเหมือนกับเวลาไปที่ภัตตาคารญี่ปุ่นอย่างไรอย่างนั้น

ทั้งคู่กำลังชมข่าวกีฬาจากจอโทรทัศน์ขนาดใหญ่ ธรรมชาติเป็นผู้ชายคนหนึ่งที่ชอบกีฬาฟุตบอล ว่าไปแล้วประเทศที่เขาไปจำเรียนอยู่เป็นสิบกว่าปีก็ขึ้นชื่อลือเลื่องด้านกีฬาประเภทนี้อยู่แล้ว ก่อนหน้านั้น มัสลินคุยกับชายหนุ่มจนทราบว่าเขาถนัดเล่นกีฬาไปโลมบ้างกับรักบี้

ธรรมชาติส่งถ้วยไอศกรีมให้มัสลินแทนการพูดชักชวน

หญิงสาวรับมาตักใส่ปากสองสามคำแล้วก็ส่งคืน

ชายหนุ่มรับคืนมาวางบนขาตามเคย แต่กลับทำหน้าครุ่นคิดๆ จากนั้นเลื่อนถ้วยไอศกรีมไปวางบนโต๊ะรับแขก

มัสลินมองตามโดยไม่ถาม หญิงสาวย่นหัวคิ้วนิดๆ เมื่อธรรมชาติเอี้ยวตัวมาใช้สองมือเย็นๆ จับเอวของเธอเบาๆ

“ให้ตายเหอะ ทั้งที่คุณดูไม่อ้วนไม่ผอม แต่เอวบางนิดเดียว ผมอาจจะทำคุณกระตุกหักจมเตียงก็ได้ถ้าเผลอลืมตัว... รุนแรงมากไป”

“เอว 24 นิ้วสำหรับผู้หญิงสูง 173 เซนติเมตร ก็เลยทำให้ดูเล็กมั้งคะ” เธอบอกเขาพลางก็มองตัวเอง

“เป็นเพราะว่าคุณตัวใหญ่เกินไป ตัวหนักด้วยรู้ไหม” มัสลินเบนสายตามาที่ใบหน้าคมดุของคนที่ค่อยๆ ปล่อยมือออกจากตัวเธอ

ชายหนุ่มพยักหน้าหงิกๆ แว่ตาดคล้ายกับกำลังหัวเราะ

“อกล่ะ”

ผิวแก้มเนียนค่อยๆ แดงช้ำขึ้นมาเล็กน้อย เจ้าของอกขยับตัวไปหยิบถ้วยไอศกรีมรสชาติเขียวมาตักกินต่อหนึ่งคำแล้วถึงย่อน

“ทายสิคะ”

“นั่นสินะ” ธรรมชาติปรารภประมาณว่ากะไว้แล้วไม่มีผิด

ชายหนุ่มหัวเราะกะลุ่มกริม แล้วก็ถูกมัสลินถองปลายศอกเข้าตรงสี่ข้าง

“คับปี้”

สายตาของเขาตอนที่ตอบเจ้าผู้ขึ้นแบบที่เธออยากจะถองศอก
หนักๆ ให้อีกสักที

“เป็นคับปี...ที่สวยที่สุดในโลก”

มัสดลินเบือนหน้าหนี ถึงจะไม่ได้อายม้วน แต่เนื้อมัสดลิน ธรรมชาติ
มีอนุ่มๆ ของเธอมาพาดตก คลื่นี่วประสานมือกับเธอแนบแน่น ชายหนุ่ม
รู้สึกสบายใจ แม้จะดูไร้สาระผิดตัวตน

หญิงสาวเปลี่ยนช่องไปดูรายการอื่นเรื่อยเปื่อยจนมาหยุดที่
การ์ตูนเรื่องทอมแอนด์เจอร์รี่ ส่วนเขานั่งเป็นเพื่อนเฉยๆ จนกระทั่งเสียง
โทรศัพท์เคลื่อนที่หนึ่งเครื่องดังขึ้น

มัสดลินดึงมือออกจากการเกาะกุมของธรรมชาติ ปล่อยให้เขาเอื้อมมือ
ไปหยิบโทรศัพท์เครื่องของตนมากดรับ

“ครับคุณแม่”

หญิงสาวได้ยินเสียงรับคำทูลมอบอุ่น ชายหนุ่มคุยโทรศัพท์กับแม่
ด้วยสีหน้าอ่อนโยน

“ครับ ก็อีกสักประมาณสามสี่วัน”

ธรรมชาติหันกลับมามองมัสดลินที่เหลือบมามองก่อนเหมือนกับรู้ทัน

“ไม่ต้องห่วงหรอกครับ ครบวันลาผมก็กลับ มีประชุมรออยู่”

ความคิดที่ว่าจะต้องกลับไปเผชิญความวุ่นวายที่กรุงเทพฯ ตาม
เดิมวนกลับมาเป็นรอบที่สองของวัน ธรรมชาติตอบคำถามของมารดาที่ยังคง
สงสัยเต็มที่ว่าเขาแอบไปพักร้อนที่ไหน แต่เขาก็ยังคงไม่บอกท่าน ทำให้
ฝ่ายนั้นบ่นอุกกลับมาหลายประโยค

“นั่นคุณพ่อมาเรียกแล้วไม่ใช่เหรอครับ โอเคครับ รับทราบ
กูดไนต์ครับแม่”

ราวกับนัดหมาย พ่อของเขาเข้ามาช่วยดึงความสนใจของแม่
กลับคืนไปได้ ชายหนุ่มวางสายแล้วหันกลับมาทางคนที่ตักไอศกรีม
กินเงียบๆ อย่างไม่รู้ไม่ชี้

“ลิน”

มัสลินหันมาอีกครั้งตามเสียงเรียก

“ผมกลับมาวันพุธนะ”

มัสลินผงกศีรษะรับ สีหน้าไม่บ่งบอกความผิดหวังหรือเสียตาย

ธรรคต่างหากที่ผิดหวังนิดๆ ที่ไม่เห็นว่าจะทักท้วงอะไรเขาเลย แต่เขาก็กลบเกลื่อนสีหน้าจนมิดชิด

“พรุ่งนี้ไปเที่ยววนนอกเมืองกัน โอเคไหม” ชายหนุ่มเปลี่ยนเรื่องพูด เพื่อให้บรรยากาศชื่นมื่นขึ้น

“ค่ะ” เธอตอบแค่นั้น

ร่างสูงใหญ่เบี่ยงกายมาดูโทรทัศน์ต่อแล้วเอนตัวลงฟังซิฟฟาทั้งตัว มัสลินเอื้อมมือเย็นๆ มาแตะบนหลังมือเขาเบาๆ ธรรคเอี้ยวกลับมามองเล็กน้อย จึงพบกับถ้วยไอศกรีมเย็นๆ ที่เลื่อนกลับมาวางบนต้นขา

“กินรีเปล่าคะ ถ้าไม่ ฉันจะได้เอากลับไปแช่ตู้เย็น”

“กิน ถ้าคุณป้อน” ชายหนุ่มพิมพ์ำทำ

มัสลินหัวเราะเบาๆ จากนั้นก็ยืมหวานให้ชิมลิกเข้าไปถึงใจชายหนุ่ม จากนั้นก็ป้อนไอศกรีมให้เขา ชายหนุ่มได้แต่มองเธอ และได้คำตอบในใจว่ายังไม่เบื่อ เขายังไม่รู้ลึกลับเมื่อจะปล่อยให้เธอหลุดมือไปได้แม้แต่นิดเดียว

พักร้อนที่ปลายก็สนุกไปอีกแบบ

ธรรคใช้ช่วงเวลาสองวันที่ปลาย โปรแกรมเที่ยวก็มีทั้งขี่ช้าง ล่องแพ เดินป่า แต่ก็ไม่ได้สมบุกสมบันมาก แค่ออให้ได้บรรยากาศลุ่มแก้มกับธรรมชาติโดยรอบ

พอวันต่อมาก็ตัดสินใจกลับเชียงใหม่ ระหว่างทางก็แวะร้านอาหารและร้านกาแฟดังบางแห่งตามประสานักท่องเที่ยวต่างถิ่น ที่จริงแล้วเขาพบว่าความสุขของทริปนี้ก็คือการถ่ายรูปมัสลิน เธอไม่ยอม

เตะทำนองๆ ให้เขาถ่ายรูปเลย ไม่มีรูปหญิงสาวฉีกยิ้มยกมือกางสองนิ้ว เป็นสัญลักษณ์ Victory สักรูป ส่วนใหญ่ติดภาพด้านข้างและด้านหลัง มาด้วยซ้ำ แต่บรรดาศูตัวดีว่ารูปถ่ายแนวพอร์ตเทรตเซตนี้จะเป็นเซตที่ดีที่สุด ในบรรดารูปถ่ายทั้งหมดของเขา

สำหรับมัสลิน...เลนส์กล้องไม่อาจบดบังความงดงามหมดจดของเธอได้แต่อย่างใด เธอไม่จำเป็นต้องใส่ชุดแบรอนด์เนม ไม่ต้องแต่งหน้า ไม่ต้องแต่งเนื้อแต่งตัวอย่างประณีตให้หน่อยเลย แค่สวมเสื้อยืดกางเกงขาสั้น ม้วนผมขึ้นเปิดท้ายทอย แถมลากรองเท้าแตะ แค่นั้นก็สวยแล้ว จนบรรดาก็ไม่แน่ใจว่าสายตาดานุ่มสาวหลายคู่ที่มองมานั้นมองเธอหรือว่ามองเขากันแน่ เพราะดูเหมือนว่าต่างฝ่ายต่างก็มักตกเป็นเป้าสายตาด้วยกันทั้งคู่

“ฉันว่าเราคงต้องจอดพักกลางทางแล้วละ ดูท่าทางฝนจะตกหนักมาก” ภายในรถสปอร์ตที่แล่นฉิวบนถนนที่ขึ้นและลื่นไปด้วยน้ำฝน มัสลินพิงศีรษะกับกระจกติดฟิล์มกรองแสงที่บ เจยหน้ามองท้องฟ้ามืดครึ้มน่ากลัวราวกับไม่ใช่ตอนกลางวัน

“จอดรถกลางทาง” บรรดาก็ยังคงตั้งใจขับรถขณะที่ฟ้าร้องคำรามลั่นมองออกไปไกลๆ เห็นเป็นเส้นสายสีเงินสว่างพาดผ่านท้องฟ้าลงมาแล้ว ก็จางหายไปสองสามที ต้นไม้หน่อยใหญ่ริมทางโยกเอนไปตามกระแสลมแรง

“ฉันไม่คิดว่าการดันทุรังขับรถกลับทั้งๆ ที่ฝนตกหนักขนาดนี้จะเป็นความคิดที่เข้าท่านะคะ” มัสลินหญิงสาวเหลียวมามองบรรดาก็เมื่อเขาไม่ออกความเห็น

“ยังไงก็ได้ ผมจำได้ว่าไปข้างหน้าอีกหน่อยก็ถึงบ้านคนแล้ว” เขาตอบออกมา ทั้งที่ความจริงไม่ได้นึกกลัวฝนตกฟ้าร้องสักเท่าไร แต่เพื่อความปลอดภัยและความสบายใจของคนข้างๆ ก็ควรจะทำตามคำแนะนำ

“คุณขับไปถึงทางแยกข้างหน้า เลี้ยวซ้าย ผ่านตลาดแล้วเดี๋ยวฉัน

จะบอกทางต่อไป บ้านยายฉันอยู่ไม่ไกลจากนี้ค่ะ”

ธรรตพยักหน้าอย่างเดียว พลังสำเนียงถึงข้อดีของฝนตกหนัก ปานฟ้ารั่ว ก็มันทำให้เขาบังเอิญได้แวะไปบ้านหลังหนึ่งของเธอ นี่เป็น ข้อมูลส่วนตัวแรกเลยกระมังที่มีสลินหลุดปากบอกออกมา แปลว่า ครอบครัวของเธออาจจะปักหลักอยู่บนพื้นที่คาบเกี่ยวระหว่างพายัพกับ ตัวเมืองเชียงใหม่

ลิกเข้าไปในสวนลำไยพื้นที่หลายไร่มีบ้านไม้ทรงไทยโบราณ ยกใต้ถุนสูงตั้งอยู่ ธรรตเลื่อนรถเข้าไปจอดในโรงจอดรถแคบเก่าที่ไม่ห่าง จากตัวบ้านนัก เขาบอกให้สลินกางร่มไปไขกุญแจเข้าบ้านก่อนเลย แต่หญิงสาวสละร่มไว้ให้แล้ววิ่งฝ่าฝนไปที่บ้าน

ชายหนุ่มสายศีระชะ เดินกางร่มสีแดงโดดเด่นของหญิงสาวมายืน อยู่ตรงเชิงบันไดไม้สีน้ำตาลเข้มจัด เรือนไม้ยกสูงดูมีอายุแต่ก็ไม่ได้น่ากลัว ต้นไม้ใบหญ้าที่ประดับอยู่รอบๆ ก็ยังผลิดอกออกใบสวยดีอยู่

“คุณ มัวยืนทำอะไรอยู่ เข้าบ้านได้แล้ว” เจ้าของบ้านเดินย้อน กลับมาชะโงกหน้ามองลงมา

ธรรตเดินขึ้นไปข้างบนตามคำเชิญ บนพื้นไม้มีละอองฝุ่นจนปรากฏ เป็นรอยเท้าของเธอกับเขา ธรรตวางร่มไว้ตรงชานบ้านแต่ลมก็ตีมันกลิ้ง ไปมา มัลลิวิ่งไปเก็บร่มมาหุบแล้วแขวนไว้ตรงราวของชานบ้านแทน จากนั้นหญิงสาวก็หาไม้กวาดมาปัดกวาดฝุ่นพักหนึ่ง ส่วนแขกของบ้านเดิน ไปสำรวจหาสวิตช์ไฟ

เมื่อไฟแต่ละมุมสว่างทุกดวง ชายหนุ่มก็เห็นลักษณะภายในบ้าน ไม้มากชิ้น ทั้งโต๊ะ เก้าอี้ ตู้ ชั้นวางของ ล้วนเป็นเครื่องเรือนโบราณ ไม่ถึงขนาดดูหรูหรา ค่อนข้างเรียบง่าย และดูเหงๆ

บนชั้นวางโทรทัศน์รุ่นเก่าก็ก มีกรอบรูปถ่ายทั้งแบบสีและขาวดำ วางเรียงอยู่ ธรรตยื่นดูแล้วก็เดาว่าหญิงชายสูงวัยท่าทางใจดีในรูปถ่าย

แรกคงจะเป็นตายายของมัสนลิน ส่วนผู้หญิงในรูปอีกกรอบน่าจะเป็นแม่ของมัสนลินตอนยังสาว... สวดยสะคราญแบบผู้หญิงในยุค 80⁶

ถัดจากนั้นมาก็เป็นรูปถ่ายครอบครัว พ่อของมัสนลินสูงโปร่งหล่อเหลาเอาการ เด็กผู้หญิงวัยไม่น่าจะเกินหนึ่งขวบปีอ้วนกลมจ๋ามำน่ารักน่าซึ้งในอ้อมกอดของผู้เป็นแม่

ข้างนอกฝนตกกระหน่ำมากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อฟ้าร้องติดๆ กันหลายคำรบ ธรรมชาติจึงเดินย้อนออกไปหาหญิงสาวที่ยืนกอดดอกอยู่ตรงชานบ้าน

“ยายของคุณล่ะ” เธอพูดว่าบ้านยาย เขาก็เลยลงถามดู

มัสนลินละสายตาจากพายุฝนมาที่ใบหน้าคมเข้ม

“ยายของฉันเสียไปนานแล้วค่ะ”

ธรรมชาติชะงักคิดหนึ่ง สังเกตผิวที่ซีดจางจากการเปียกฝนและเสื้อผ้าชุ่มน้ำ ชายหนุ่มโอบอ้อมเข้ามาอุ่นๆ เข้ามาชิดร่างอบอุ่นของตนเองหวังให้อุ่นกับเธอเพิ่มขึ้น

“ที่นี่ไม่มีใครอยู่แล้ว ฉันจ้างคนมาดูแลเป็นระยะ นานๆ ก็แวะมาทำความสะอาดเองบ้าง”

แล้วพ่อแม่ล่ะ เขาสบตากับเธอโดยไม่ได้นัดหมาย

“พ่อกับแม่ก็เหมือนกันค่ะ ท่านเสียตั้งแต่ฉันยังเด็กๆ”

ธรรมชาติรู้สึกโหวงไปเลย เมื่อมัสนลินไขคำตอบให้เขาทราบว่...ที่แท้ที่

⁶ ยุค 80 (Eighties, 80's) คือ ช่วงเวลาระหว่างปี ค.ศ. 1980-1989 มีผู้นำวัฒนธรรมสมัยนิยม (Popular culture) แห่งยุค ด้านวงการดนตรี ได้แก่ ไมเคิล แจ็กสัน, มาดอนน่า, วงควีน, วงกันส์ แอนด์ โรส และบอน โจวี เป็นต้น ขณะที่ประเทศไทย ได้แก่ วงสาว สาว สาว, วงชาติตรี และวงแกรนด์เอ็กซ์ ในยุคนั้นมีความนิยมวิดีโอเกมอย่างเกมแพคแมน, ซูเปอร์มาริโอ และเทอร์ริส ด้านแฟชั่น ผู้หญิงนิยมใส่เสื้อยกบ่า ไหล่กว้าง เสื้อผ้าเน้นลวดลาย สีสด มินิสเกิร์ต ใ่วัฒนทรงพาร์ราห์ เป็นต้น

นี่ก็แค่ ‘เคย’ มีครอบครัวของเธออยู่เท่านั้น

“ดูเหมือนเราอาจจะต้องค้างที่นี่ คุณอยู่ได้รีเปล่า ไม่มีแอร์ แล้วก็ไม่มีน้ำอุ่นให้ นะคะ” มัสลินถามขึ้นหลังจากเกิดความเงยบังนไปพักหนึ่ง

ธรรตไหวไหล่ ที่นี่ไม่ใช่รีสอร์ทจะได้มีทุกอย่างพร้อมสรรพ แต่ที่นี้เป็นบ้านของเธอ ไม่ใช่ใครจะมาได้เสียเมื่อไรกัน

นับว่ายังดีที่ธรรตกับมัสลินซื้อของกินระหว่างทางตุนมาด้วย เมื่อมัสลินอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จแล้วก็เอากับข้าวไปอุ่น รอธรรตอาบน้ำเสร็จ น้ำบาดาลไม่ได้หนาวจัดแต่อย่างใด พอหมุนก็อกเปิดน้ำใส่โถ่งใหม่ก็ได้น้ำใสสะอาดอุณหภูมิกำลังดี อาบสบาย

อาหารมื้อเย็นวันนี้พร่องไปเพียงเล็กน้อย เพราะต่างฝ่ายต่างยังอิมจากมื้อกลางวัน ธรรตเช็คอีเมลเกี่ยวกับงานทางโทรศัพท์เคลื่อนที่ ครู่หนึ่งก็รู้สึกง่วง จึงเข้าไปนอนในห้องนอนที่มัสลินจัดไว้ให้ก่อน ตื่นขึ้นมาอีกทีก็เกือบสี่ทุ่มแล้ว ชายหนุ่มจึงออกมาหาหญิงสาวเจ้าของบ้าน เห็นเธอม่อยหลับอยู่บนเตียงไม้ และเปิดโทรทัศน์โบราณทิ้งไว้

กระแสไฟฟ้าคงตก...ทำให้หลอดไฟหรือแสงลงไปโดยอัตโนมัติ ธรรตไม่ได้ยินเสียงฝนจากด้านนอกอีกต่อไปแล้ว เขาเดินไปปิดโทรทัศน์ แล้วจึงกลับมาอุ้มหญิงสาวขึ้นจากเตียง หมายถึงพาเธอเข้าในห้องนอน

หญิงสาวสะดุ้งตื่น กะพริบตามองเขาอย่างไม่แน่ใจ ก่อนจะแนบแก้มกับไหล่ชายหนุ่มจนผู้อุ้มรู้สึกถึงการยอมรับ

“มีเทียนไขอยู่หลังตู้กับข้าวในครัว” มัสลินพิมพ์่า

ธรรตพามัสลินมานอนที่เตียงอย่างทะนุถนอม ห่มผ้าห่มให้เธอเบาๆ ก่อนจะออกไปหาเทียนไขกับไม้ขีดไฟมาเผื่อไว้ตามคำบอก ชายหนุ่มปิดไฟดวงอื่นเรียบร้อยแล้วจึงกลับไปในห้องนอน จุดเทียนตรงใกล้ๆ หัวเตียงแล้วค่อยปิดสวิตซ์ไฟที่เหลือ ก่อนจะกลับมาล้มตัวลงนอน

ข้างๆ หญิงสาว

แทนที่จะง่วงและผล็อยหลับไปง่ายๆ ทั้งสองคนกลับขยับพลิกตัวบนเตียงเบาๆ จนครั้งสุดท้ายหันหน้ามาหากันในจังหวะเดียวกันราวกับนัดแนะ เปลวเทียนวูบวาบ แสงนวลต้องดวงหน้าอ่อนเยาว์และใบหน้าเข้มขรึม

มัสลินผูกคูกขึ้น เตียงยวบ ธรรมชาติลุกขึ้นตาม ซะโงกหน้าเข้าไป จวบหญิงสาวแผ่วเบา ก่อนจะหนักหน่วงขึ้นเรื่อยๆ จนได้ยินเสียงครางลึกลอยอย่างพอใจของตนเอง

สองวันมานี้เธอแกล้งเขา จองห้องพักแบบสองห้อง ออกไปเที่ยวด้วยกันเสร็จแล้ว พอกลับมาก็กล่าวลาแล้วปิดประตู...เป็นอันจบข่าว แต่เป็นเพราะธรรมชาติรู้สึกดีกับการที่มัสลินมาเที่ยวเป็นเพื่อน เขาก็เลยเออออห่อหมกไป ยอมเก็บกดความรู้สึกไปในตัว โดยเชื่อว่าเธอก็น่าจะรู้ว่าคืนท้ายๆ ก่อนกลับ เขาไม่ยอมให้เธอแกล้งแน่ สุดท้ายเธอน่ะแหละที่จะต้องหมดแรง

ชายหนุ่มถอนริมฝีปากจากกลิบปากหอมหวานซ่าๆ เมื่อหญิงสาวทาบฝ่ามือที่สั่นน้อยๆ ย้นอกเขาอย่างปรามๆ ธรรมชาติผลอขมวดคิ้วทันที นัยน์ตาเข้มนัดมองตามเรือนร่างเพริ้วบางแต่เต็มไม้เต็มมือราวกับสวรรค์บรรจงสร้าง

เธอเบี่ยงกายลงจากเตียง ขณะที่เขาลุกขึ้นนั่งห้อยขาตรงปลายเตียง ถอดเสื้อยืดเหวี่ยงทิ้งไปทางอื่น

ธรรมชาติคอแห้งผากเมื่อสายตาจับไปยังร่างเปลือยหน้าที่กำลังปลดสายชุดนอนผ้าสีนบางเบาหลงจากไหล่ สายตาของเธอเชียวชวนเขามากยิ่งค่อยๆ ทำอย่างช้าๆ ก็ยิ่งยั่วเข้า เมื่อมองผ่านแสงเทียนวับแวมก็ทำเอาหัวใจและร่างกายของเขาร้อนผ่าวเจียนคลั่ง

ชุดนอนตัวนั้นตกลงบนพื้น กองแทบเท้าคู่บอบบาง

มือขานวลอ้อมไปด้านหลัง ปลดตะขอบราแล้วถอดออก

ร่างทั้งร่างจึงเหลือเพียงกางเกงชั้นในลูกไม้บางสีครีมหวาน
ธรรศเกร็งไปทั้งร่าง เขายื่นมือไปหาเธอโดยไม่รู้รู้สึกตัว ผลอกคลื่น
น้ำลายลงคออย่างยากเย็น ชายหนุ่มไม่ละสายตาจากภาพเบื้องหน้า
ราวกับต้องมนตร์ครั้งที่เท่าไรแล้วก็ไม่ทราบ

ทันทีที่มีสติลันวางมือลงบนมือเขา ธรรศก็กระซอกหญิงสาวลงมา
บนตัก สอดมืออีกข้างหนึ่งเข้าไปในเรือนผมนุ่มสลวย รังทำยทอยของ
เธอไว้

ร่างอ่อนนุ่มอบอุ่นของเธอโน้มตัวเข้ามาใกล้ๆ ยิ้มอ่อนๆ ก่อนที่จะ
โน้มลงมาจูบหน้าผากของเขา

ชายหนุ่มรู้สึกชวาวไปจนถึงปลายเท้า จากนั้นก็กลับค่อยๆ อบอุ่น
ชานอย่างน่าประหลาดใจ

เขาเป็นทาสของเธอแล้ว...ธรรศครางในใจอย่างมีนเมา ขณะที่
พีโรโมนฟุ้งรัญจวนจากเรือนกายของมัสลินทำให้อะดรีนาลินในร่างกาย
เขาหลังและเดือดพล่าน

ใบหน้าคมจัดซุกใช้ลงบนลำคอระหง อบอุ่นได้แผ่นหลังเนียนลงไป
จนถึงสะโพกเต็มตึง

มือน้อยๆ นั้นไ้เรือนกายแกร่งไปทั่วถ้วน มัสลินสะดุ้งเฮือกเมื่อ
ธรรศตะครุบมือของเธอไว้ ร่างสูงใหญ่ตั้งกายลงบนเตียงด้านหลัง กด
ศิระชะของหญิงสาวลงมา แต่ริมฝีปากที่เผยอรออยู่แล้ว หลอมละลาย
กันและกันราวกับว่าเป็นครั้งแรกที่ได้แนบชิดกันและกัน

“เสื่อ...” เสียงของเธอฟังเหมือนกำลังทรมานและเป็นสุขขณะ
เดียวกัน

ธรรศแทบขาดใจทุกครั้งที่มีสติเรียกชื่อตนด้วยน้ำเสียงแบบนั้น
เหมือนเขากำลังรังแกเธอแม้จะถนอมเธอยิ่งกว่าตุ๊กตาแก้ว ภายในห้อง
นอนสลัวของบ้านไม้โบราณเปลวเทียนดับมอดลงเรื่อยๆ แต่แสงจันทร์
สีเงินยวงจากภายนอกส่องเข้ามาวางๆ ทางหน้าต่าง ชายหนุ่มครอบครอง

ร่างงดงามครึ่งแล้วครึ่งเล่า ผูกพันกายใจกับเธอจนรู้สึกเหมือนกับตนเองกำลังถูกสายใยบางๆ ร้อยรัดหัวใจเอาไว้

เข้าครัว...ฝนตกพรำ เม็ดฝนโปรยลงมาตั้งแต่ท้องฟ้ายังไม่สว่างดี บรรยากาศยามเช้าอึมครึมหมองมัว แต่ก็ไม่ได้ทำให้บ้านที่ดูเหงาๆ พลอยเหงาหงอยไปด้วย ตรงกันข้าม...เมื่อธรรมชาติยังคงโอบกอดร่างบอบบางไว้ในอ้อมแขน ใบหน้าหล่อเหลาผิวนุ่มสลายฝนพรำนอกหน้าต่าง ชายหนุ่มแทบไม่อยากลุกจากเตียง อยากทำให้ร่างอ่อนนุ่มข้างเรือนกายตนเองอบอุ่นไปอีกนานๆ เขาจึงเพียงนอนลี้มตามองฝนปรอยอยู่เจี๊ยบๆ

ลมหายใจอ่อนๆ ที่ผ່อนเข้าออกจากร่างกายหญิงสาวกระทบกับแสงอกและคอของเขาเบาๆ ทำให้เขารู้สึกว่าการพักผ่อนบางทีก็ไม่ได้มีดีแค่ได้นอนหลับตา แต่มันมีดีที่ได้นอนสัมผัสลมหายใจของอีกคนที่รินรดเรือนกายเขาอย่างอ่อนโยน

ธรรมชาติยังคงซึ่งแนบกับเรือนผมสีดำขลับยุ่งนิดๆ อดใจจูบเรือนผมที่ยังคงหอมแซมพู่อ่อนๆ กลิ่นเดิมไม่ได้

ชายหนุ่มเอนศีรษะลงบนหมอนหนุนอีกครั้ง ทอดสายตามองผ่านคนที่นอนหลับสนิทไม่รู้เรื่องรู้ราวไปยังหน้าต่างบานเดิม

เขาจะทำใจทิ้งเธอไปได้ยังไง แคคิดว่าจะต้องปล่อยให้เธออยู่ที่เตียงใหม่ตามลำพังอย่างเดิมก็แทบจะบ้าแล้ว

สัมผัสบางเบาเย็น ๆ ที่ข้อเท้าปลุกให้มัสลินตื่นขึ้นจากภวังค์ หญิงสาวลี้มตาขึ้นมองอีกฟากเตียงที่ว่างเปล่า ร่องรอยยับๆ ยังปรากฏอยู่บนผ้าปูที่นอนราคาถูก กลิ่นกายของเขาก็ก็นั่งอวลอยู่บนหมอนหนุน

สัมผัสแปลกบนข้อเท้ายังคงไม่หายไปไหน มัสลินพยายามสลัดอิทธิพลของธรรมชาติออกไป หญิงสาวชันกายขึ้นนั่งเท้าแขนข้างหนึ่งกับ

เตียง ส่วนแขนอีกข้างรวบผ้าห่มปิดเนื้อตัวไว้อาภรณ์เอาไว้

มัสลินพลิกกายไปมองทางริมเตียงด้านหลังตนเองเล็กน้อย ธรรมชาติ นิ่งอยู่ตรงปลายเตียงฝั่งนั่นเอง เขาเพิ่งละมือจากข้อเท้าของเธอ หญิงสาวเลื่อนสายตามองตามไปที่ข้อเท้าของตนเอง แล้วก็ค่อยๆ เลิกคิ้วขึ้นสูง

สร้อยข้อเท้าสีเงินเส้นบางๆ ประดับจี๋ไศคล้ายคริสตัลทว่า แพรพราวเม็ดเล็กๆ หนึ่งเม็ดสวมอยู่ในข้อเท้าซ้ายของเธอ

ธรรมชาติยกคิ้วขึ้นย่น นัยน์ตาคมดูยังคงมองสร้อยงามบนข้อเท้าเล็ก

“คุณชอบรีเปล่า”

ชายหนุ่มถามเหมือนกับไม่ต้องการคำตอบ สายตาที่เบนจากข้อเท้ามายังดวงหน้าพริ้มเพราะเต็มไปด้วยความหาญกล้า มัสลินสบตาตอบเหมือนไม่รู้จะพูดอย่างไร

ธรรมชาติก้าวเข้าไปใกล้กับเตียงอีกนิด รังรังที่ห่อพันด้วยผ้าห่มอย่างหมิ่นเหม่เข้ามาทอด เธอชอบแก้มอุ่นๆ ลงบนผิวกายเย็นๆ ของเขา ชายหนุ่มลูบได้เส้นผมที่ระบ่าและลาดไหลมนเหมือนกับกำลังเล่นตุ๊กตา ทั้งที่เล่นไม่เป็น และก็ไม่เคยคิดจะเล่นด้วย

“ใส่ไว้นะ ผมให้คุณ”

จนแล้วจนรอดธรรมชาติก็ยังปักหลักอยู่ในห้องนอนคร่ำครี ตลอดเช้า ชายหนุ่มนั่งอยู่บนยกพื้นที่ยกขึ้นจากพื้นเล็กน้อยเชื่อมชิดกับกรอบหน้าต่างไม้บานใหญ่ เขานั่งอยู่อย่างนั้นไม่รู้เบื่อ ปล่อยให้เวลาผ่านไปอย่างเปล่าประโยชน์

ธรรมชาติยังคงสวมเพียงกางเกงนอนชายาว แผ่นหลังกว้างอิงกับผนังไม้ ช่วงขายาวทอดเหยียดข้างหนึ่งและชันเข่าสบายๆ ข้างหนึ่ง หญิงสาวในอ้อมกอดเนื้อตัวนุ่มนิ่มเต่งตึงห่มผ้าห่มผืนใหญ่สีชาวม่าน

มีสลินหลับตา เขาไม่รู้ว่าเธอกำลังหลับจริงๆ หรือแค่หลับตาเฉยๆ กันแน่ ธรรมชาตินั่งมองฝนที่ชะผ่านต้นลำไยสีเขียวชอุ่ม แล้วมองเลยออกไปยังแนวต้นลำไยทอดยาวสุดปลายตา มันคงจะเป็นสวนลำไยร้างมากกว่า เขาคิดอย่างนั้น

ไม่รู้ทำไมจะต้องเศร้า กรุงเทพฯ-เชียงใหม่ห่างกันแค่เพียงชั่วโมงเดียว สำหรับมนุษย์ที่โดยสารเครื่องบินเป็นกิจวัตรอย่างเขา

“อีกนานไหมกว่าคุณจะทำหน้าที่เหลือของคุณเสร็จ” ธรรมชาติชิบถามอย่างระวัง เพื่อไม่ให้ทำลายภวังค์ของมีสลินเกินไป

“ทำไมคะ”

ชายหนุ่มละสายตาจากนอกหน้าต่างกลับมามองคนในอ้อมกอด

“ผมจะได้ส่งตัวเครื่องบินมาให้”

มีสลินยิ้มชนิดหนึ่ง ลดใบหน้าลงแนบหัวใจที่เต้นตุบๆ

“ใครว่าฉันจะไปหา”

“ผมนี่ไง” เสียงทุ้มต่ำหยอกเย้าอยู่ในที่

“ทุกเมื่อที่คุณพร้อม ตัวเครื่องบินฟรี ที่พักรฟรี อาหารฟรี แถมคนขับรถติดตมศักดิ์ไว้ให้ใช้งานฟรีด้วย ทุกๆ อย่างมีพร้อมไว้บริการหมดแล้ว”

คนฟังหัวเราะกับแฉงออกกว้างที่ยังฟังซบอยู่

ข้อเสนอที่เขาบอกนั้น เขาไม่ได้แค่พูดเล่นให้ขำๆ ชายหนุ่มก้มกระซิบข้างหูเล็กๆ อีกครั้ง คราวนี้น้ำเสียงจริงจังขึ้น

“ไปนะ สัญญากับผมสิ”

หญิงสาวขยับศีรษะเล็กน้อย ฟันธงไม่ได้ว่ารับปากหรือแค่คลอเคลียเขา

ธรรมชาติแตะริมฝีปากตรงข้างหูซึ่งปราศจากตุ่มหูขึ้นโปรดแผ่วเบา พอก้มมองอีกทีมีสลินก็หลับตาไปแล้ว เขาจัดผ้าห่มให้ปิดกายเธอมากขึ้น แม้จริงๆ มันจะไม่ได้ช่วยปกปิดเนินอกสล้างเลย และไม่อาจปกปิด

ร้องรอยรักใคร่ที่เขาฝากไว้ด้วย

ชายหนุ่มเบือนหน้าออกไปมองเหม่อลอยงายฝนอีกครั้ง ชักเริ่มชอบบรรยากาศชนบทขึ้นมา บางทีการเดินทางให้ช้าลงก็ทำให้มองเห็นรายละเอียดปลีกย่อยของสิ่งรอบกายที่สวยงามมากขึ้น

เวลาสองทุ่มครึ่งที่อาคารหลังหนึ่งของท่าอากาศยาน
เชียงใหม่ ผู้คนที่จะเดินทางภายในประเทศในเที่ยวบินเวลานี้ไม่ค่อยหนาตาทัก ทางเดินและที่นั่งดูโล่งๆ ด้วยซ้ำ

มัสดินเดินมาส่งพรรคถึงแค่โถงกว้างชั้นล่าง หญิงสาวรับกัญญาแจรดสปอร์ตของเขามาถือไว้ เมื่อเขามอบให้

ชายหนุ่มบอกให้เธอนำรถไปใช้ขับเล่นก่อน เมื่อแล้วค่อยเอาไปคืนบริษัทเช่า แต่เธอคงไม่ทำเช่นนั้น พอส่งเขาเสร็จแล้วก็จะขับไปส่งคืนเลยให้เรียบร้อย

ระหว่างทางขากลับมาในเมืองและเก็บของจากบ้านเข้ามาที่สนามบิน พรรคไม่ได้ชวนเธอคุยอะไรมาก มัสดินมองคนที่ไม่พูดไม่จาจะล่ำลาก็ไม่เชิง ทั้งๆ ที่เข้กอินเรียบร้อยแล้ว อีกไม่เกินยี่สิบนาทีเครื่องก็คงจะออก

ชายหนุ่มถอนหายใจเจี๊ยบๆ วางมือใหญ่บนศีรษะที่ปกคลุมด้วยเส้นผมสลวย โยกเบาๆ ก่อนจะพูดว่า

“ช่วยทำหน้าที่เสิร์ฟให้ผมใจชื้นบ้างได้ไหม ที่รัก”

มัสดินเลิกทำตาสงสัย หลุดยิ้มพราวตาออกมา ดวงตาวาวนซึ่งฉายแววรักใคร่วูบหนึ่ง จนพรรคนึกว่าตัวเองตาฝ้า

“ไปเถอะค่ะ”

มือบางที่ไม่ได้รับการเกาะกุมข้างหนึ่งเฝือมขึ้น หญิงสาวลูบแก้มของเขาแผ่วเบาแทนการกล่าวลา แต่นั่นยิ่งทำให้เขาตัดสินใจหันหลังได้อย่างยากลำบาก

ทำไม? เขาประหลาดใจในตัวเองมาก แล้วก็ประหลาดใจในตัวเธอด้วย

ธรรคเพิ่งเข้าใจสิ่งที่มัสลินพูดในคืนที่ร้อนแรงคืนนั้น เขาเป็นของเธอ...แต่ยังไงเขาก็เชื่อว่าตัวเองไม่ได้ตกอยู่ในสถานะที่เสียเปรียบไปกว่ากันมาก

ก็แค่...พอทิ้งเวลาให้ห่างไปสักพัก เกี่ยวกับความรู้สึกที่ดึงดูดอย่างรุนแรงนี้อาจจะลดทอนลง เขาอาจจะนัดเจอกับเธออีกสักครั้งสองครั้งเมื่อเมื่อจริงๆ แล้วก็ค่อยเลิกราเหมือนกับรายอื่นๆ

อย่างมากเธออาจจะเป็นผู้หญิงที่อยู่ยาวนานที่สุด แต่จะแค่ไรทำไมขนาดตัวเธอเองยังไม่เปิดเผยความรู้สึกอาลัยอาวรณ์ออกมาเลย

“แล้วผมจะโทร. หา” ชายหนุ่มบอกก่อนจะปล่อยมือนุ่ม ก้มลงหิ้วกระเป๋าเดินทางไปขึ้นบันไดเลื่อน

มัสลินยังคงยืนมองส่งอยู่ที่เดิม

ธรรคมองกลับไปหาเธออีกครั้งเมื่อยืนอยู่บนชั้นสองแล้ว

เธอโบกมือให้เขาแค่เล็กน้อย ส่วนเขาก็ยกมือข้างที่ถือบอร์ดดิ้ง-พาสโบกตอบประมาณเดียวกัน ทุกอย่างราบเรียบ ปราศจากความยึดเยื้อ กระทั่งนาที่นี้เธอก็ยังสมบูรณ์ลงตัวในแบบของเธอสำหรับเขา

ชายหนุ่มเดินไปนั่งบนเก้าอี้ตัวหนึ่งในแถวที่ว่างยาวตลอดแนวรอขึ้นเครื่องบินโดยตัดขาดความสนใจจากผู้คนรอบข้าง

ความรู้สึกของเขาตอนวันแรกที่เดินทางมาถึงที่นี่กับความรู้สึกวันสุดท้ายที่ต้องเดินทางกลับไปแตกต่างกันลิบลับ